

Айзък Азимов

Пирати от астероидите

1. ОБРЕЧЕНИЯТ КОРАБ

Петнадесет минути до старта! „Атлас“ чакаше да излети. Лъскавата полирана повърхност на космическия кораб блестеше на ярката Земна светлина, изпълваща лунното нощно небе. Тъпият му нос сочеше нагоре към пустия космос. Заобикаляше го вакуум, а под него лежеше мъртвата пемза на Лунната повърхност. Числеността на екипажа му беше равна на нула. На борда нямаше жива душа.

– Колко е часът, Гъс? – попита председателят на Научния съвет д-р Хектор Конуей.

Той се чувствуваше неловко в лунните офиси на Съвета. На Земята щеше да бъде на самия връх на иглата от стомана и бетон, която всички наричаха Кула на науката, а оттам можеше да гледа през прозореца към Международния град.

Тук, на Луната, те бяха направили възможно най-доброто. Служебните помещения имаха лъжливи прозорци с изкусно нарисувани земни пейзажи зад тях. Те бяха естествено оцветени, а лампички в тях ги освежаваха и смекчаваха, симулирайки сутрин, обед и вечер. Дори през периодите за спане излъчваха слаба тъмносиня светлина.

Това, все пак, не бе достатъчно за един землянин като Конуей. Той знаеше, че ако проникне през стъклата на прозорците, ще види само нарисувани миниатюри, а ако премине и зад тях, то там би се оказало само друго помещение или може би масивна лунна скала.

Доктор Огъстъс Хенри, към когото се бе обърнал Конуей, погледна китката си.

– Имаме още петнадесет минути – рече той между две всмуквания от лулата. – „Атлас“ е в съвършенна форма. Аз сам го проверих вчера.

– Зная, но се безпокоя за Лъки – каза Конуей. Косата на Конуей беше чисто бяла и го правеше да изглежда по-възрастен от източения и слаб в лице Хенри, макар да бяха на една възраст.

– За Лъки?

– Страхувам се, че ми е станало навик – усмихна се свенливо Конуей. – Говоря за Дейвид Стар, но днес всички го наричат „Лъки“¹. Не си ли чул?

– Лъки Стар, а? Е, името му подхожда. Защо се тревожиш? В края на краищата, всичко това е негова идея.

1. Щастлив, късметлия – Б.пр.

– Точно така. Идеите му са все такива. Мисля, че следващият път ще се счепка със Сириусианското консулство на Луната.

– Бих желал да го стори.

– Не се шегувай. Понякога си мисля, че го насърчаваш в схващането му, че трябва да гледа на всичко като на работа само за един човек. Ето защо дойдох на Луната, него да държа под око, а не да наблюдавам кораба.

– Ако си дошъл за това, Хектор, тук нямаш работа.

– Е да, не мога да го следвам навсякъде като квачка. Но с него е Бигман. Казах на дребосъка, че ще го одера жив, ако Лъки реши да нападне Сириусианското консулство с голи ръце.

Хенри се засмя.

– Казвам ти, той е способен да го направи – измърмори Конуей. – И което е още по-лошо, ще мине, разбира се, без наказание.

– И после?

– Това само би го окуражило някой ден да поеме излишен риск, а е твърде ценен, за да си позволим да го загубим!

Джон Бигман Джонс се клатушкаше по утъпкания глинен под, носейки най-внимателно своята халба бира. Псевдогравитационните полета не бяха разширени извън самия град, така че тук, при космодрома, под действието на собственото гравитационно поле на Луната, човек трябваше да покаже цялото си майсторство. За щастие, Джон Бигман Джонс беше роден и израснал на Марс, където, в края на краищата, гравитацията беше само две пети от нормалната, така че това не го затрудняваше особено. В момента той тежеше двадесет фунта. На Марс би тежал петдесет, а на Земята – сто и двадесет.

Той се приближи към часовоя, който го наблюдаваше и се забавляваше от гледката. Часовоят беше облечен в униформата на Лунната национална охрана и бе привикнал към гравитацията.

– Хей! – подвикна Джон Бигман Джонс. – Не стой така мрачен там. Донесох ти халба бира. Аз черпя.

Часовоят го погледна изненадан и после каза със съжаление:

– Когато съм на пост не мога. Ти знаеш.

– О, добре. Мисля, че ще мога да уредя това. Аз съм Джон Бигман Джонс. Наричай ме Бигман.

Бигман достигаше само до брадата на часовоя, който не беше особено висок, но му подаде ръката си така, като че ли последният беше по-

нисък от него.

– Аз съм Берг Уилсън. Ти от Марс ли си? – попита часовоят, гледайки аленочервените му ботуши до бедрата.

Само един земеделски работник от Марс не се разделяше до края на живота си от тях.

– Позна – отвърна Бигман, като ги погледна е гордост. – Натикан съм тук за една седмица. Велики Боже, каква скала е Луната! Не излиза ли понякога някой от вас, момчета, на повърхността?

– Понякога. Когато се наложи. Няма много нещо за гледане там.

– Желая непременно да отида, ако мога. Мразя да бъда затворен в кафез.

– Там, отзад, има един шлюз, който води към повърхността.

Бигман проследи палеца, който сочеше назад през рамото на сержанта. Коридорът (твърде зле осветен на това разстояние от Луна-сити) се стесняваше до ниша в стената.

– Но аз нямам скафандър.

– Ти не можеш да излезеш на повърхността, дори и да имаше. На никой не е позволено, дори и за малко, без специален паспорт.

– Как така?

– Навън има един кораб – каза с прозаявка Уилсън, – който се готви да излети – той погледна часовника си – след около дванадесет минути. Може би, след като замине, охраната ще се махне. Не зная какъв е.

Часовоят се повдигна на пръсти и погледна как остатъка от бирата изчезва в гърлото на Бигман.

– Слушай, от бара на Патси ли взе бирата? Има ли много хора?

– Празен е. Слушай какво ще ти кажа. Иди и си поръчай една. Това ще ти отнеме петнадесет секунди. Аз нямам никаква работа. Ще застана на твоето място и бъди сигурен, че нищо няма да се случи докато се върнеш.

Уилсън погледна с копнеж към бара на космодрома.

– По-добре да не ходя.

– Твоя работа.

Очевидно никой от двамата не усети фигурата, която се промъкна зад тях по коридора и влезе в нишата, където огромната врата на шлюза препречваше пътя към повърхността.

Краката заведоха Уилсън на няколко крачки към бара, сякаш влачеха останалата част от тялото му.

– Не-е! По-добре да не ходя – реши накрая той.

Десет минути до старта!

Това беше хрумване на Лъки Стар. Той беше в кабинета на Конуей на Земята в деня, в който пристигна новината, че товарният космически кораб „Уолтъм Захари“ е опустошен от пирати, товарът му е изчезнал, замръзналите тела на командния състав плуват в космоса, а повечето от хората са пленени. Самият кораб бе водил трогателно напразна борба и е бил твърде повреден, за да представлява някаква ценност за пиратите. Все пак, те бяха взели цялото му движимо имущество, инструментите, разбира се, и дори двигателите.

– Врагът в Астероидният пояс – каза Лъки. – Сто хиляди скали.

– Повече – изплю цигарата си Конуей. – Но какво можем да направим? Откакто Земята империя е преуспяващо предприятие, броят на астероидите е по-голям от този, с който бихме могли да се справим. Дюзина пъти сме отивали в Астероидния пояс, за да го очистим от тях и винаги сме оставяли достатъчно, за да ни създават отново грижи. Преди двадесет и пет години, когато...

Белокият учен внезапно спря. Преди двадесет и пет години родителите на Лъки бяха убити в космоса, а самият той, съвсем малко момче, се беше носил без посока.

Спокойните кафяви очи на Лъки не показваха вълнение.

– Бедата е, че ние дори не знаем къде се намират всички тези астероиди – рече той.

– Разбира се, че не знаем. За събиране на необходимата информация за по-големите астероиди биха били необходими сто кораба за период от сто години. И дори тогава притеглянето на Юпитер винаги ще променя орбитите на някои от тях.

– Все пак, можем да опитаме. Ако изпратим един кораб, пиратите може да не знаят, че тази работа е невъзможна и да се страхуват за последствията от съставянето на една реална карта на астероидите. Когато се разчуе, че започваме наблюдения с цел съставянето на такава карта, корабът ще бъде нападнат.

– И после какво?

– Да предположим, че изпратим един съвсем добре екипиран автоматичен кораб, но без хора на борда му.

– Това би ни струвало твърде скъпо.

– Може би ще си струва. Да предположим, че го снабдим със спасителни лодки, конструирани така, че автоматично да напуснат кораба,

когато уредите му регистрират енергийното устройство на приближаващ се хиператомен двигател. Какво мислите биха направили пиратите?

– Ще превърнат спасителните лодки в носещи се метални отпадъци, ще се качат на кораба и ще го закарат в базата си.

– В една от базите си. Правилно. И когато видят, че спасителните лодки се опитват да избягат, няма да бъдат изненадани от липсата на екипаж на борда. В края на краищата това ще бъде един невъоръжен кораб за наблюдения. Не може да се очаква, че екипажът му ще се опитва да се съпротивлява.

– Е, и накъде биеш?

– Да предположим по-нататък, че корабът е направен така, че да експлодира, когато температурата му се вдигне повече от двадесет градуса над абсолютната нула. Това ще стане със сигурност, когато го закарат в един астероид-хангар.

– Предлагаш клопка, а?

– С огромни размери. Взривът ще направи астероида на парчета и по този начин ще унищожи дузина пиратски кораби. Освен това, обсерваториите на Серес, Веста, Джуно и Палас ще регистрират избухването. Тогава, ако успеем да установим местонахождението на останалите живи пирати, ще можем да получим наистина много полезна информация.

– Разбирам.

И те започнаха работа върху „Атлас“.

Призрачната фигура в нишата, водеща към лунната повърхност, работеше уверено и бързо. Запечатаното контролно табло на въздушния шлюз подаде под тънкия като игла лъч на топлинния микропистолет. Защитният метален диск зейна. Непokoйни, облечени в черна ръкавица пръсти зашариха няколко секунди по него. После дискът бе поставен отново на мястото му и заварен плътно с един по-хладен и по-широк лъч от същия топлинен пистолет. Вратата на шлюза бе отворена. Предупредителният сигнал, който обикновено се включваше при отварянето ѝ, този път не прозвуча, тъй като веригата зад фалшифицирания диск бе прекъсната. Непознатият влезе в шлюза и вратата се затвори зад него. Преди да отвори вратата, която водеше към повърхността и вакуума, той разви гъвкавата пластмаса, която носеше под мишницата си и се вмъкна в нея. Материалът го обгърна изцяло и прилепна към тялото му. Цялостта се нарушаваше от ивица прозрачна силиконова пластмаса през очите му. Малка бутилка с течен кислород бе закрепена за маркуч,

който водеше към главата и бе закачен за пояса. Това беше полускафандър, конструиран за бързи преминавания през участъци без въздух и не гарантираше успешно ползване при отсечки, изминавани за повече от час и половина.

Берт Уирсън се сепна и обърна глава.

– Чу ли това? – попита той.

– Нищо не чух – прозина се срещу него Бигман.

– Бих могъл да се закълна, че чух звук от затваряща се врата на шлюз, макар да липсваше предупредителният сигнал.

– Задължителен ли е?

– Разбира се. Трябва да знаем кога една врата е отворена. Където има въздух, сигналът е звуков, а където няма – светлинен. В противен случай някой може да отвори другата врата и всичкият въздух да излети от кораба или от коридора.

– Всичко е наред. Щом няма алармен сигнал, значи няма нищо обезпокоително.

– Не съм сигурен – отвърна часовоят и с равномерни скокове, всеки от по двадесет фута, премина по коридора до нишата на въздушния шлюз. Той спря до един степен панел и запали три сектора от флуоресцентния таван, осветявайки района с дневна светлина.

Бигман го последва, подскачайки несръчно, рискувайки да загуби равновесие и падне бавно на носа си.

Уилсън извади бластера си. Той провери вратата и после отново погледна към коридора.

– Сигурен ли си, че не си чул нищо?

– Нищо – отвърна Бигман. – Разбира се, не съм се вслушвал.

Пет минути до старта!

От пемзата се вдигна прах, когато облечената в скафандър фигура тръгна бавно към „Атлас“. Космическият кораб, блестеше на земната светлина, но на безвъздушната лунна повърхност тя не проникваше нито на инч в сянката на планинската верига, обграждаща космодрума.

С три дълги скока фигурата пресече осветената част и влезе в черната като катран сянка на кораба.

Лъки се движеше нагоре по стълбата, като се хващаше ръка над ръка и вземаше по десет стъпала на веднъж. Той стигна до въздушния шлюз на кораба. Спря за момент при контролното табло и вратата на

шлюза зейна. После се затвори.

На „Атлас“ вече имаше пътник. Един пътник!

Часовоят стоеше пред вратата на въздушния шлюз в коридора и размишляваше колебливо върху външния ѝ вид.

– Тук съм от една седмица – продължаваше да бърбори Бигман. – Натоварен съм да следвам моя другар и да следя да не изпадна в беда. Какво е това за един космически каубой като мен. Не съм имал случай да се измъкна...

– Стига с тези приказки, приятелю – прекъсна го отегченият часовой. – Слушай, ти си приятно дете, но нека отложим разговора за някой друг път. – Той се взря за момент в печата на контролното табло и добави: – Това е странно.

Бигман се беше надул като пуяк. Малкото му лице беше почервеняло. Той сграбчи часовоя за лакътя и така го разтресе, че сам едва запази равновесие.

– Хей, приятелю, кого наричаш дете?

– Слушай, махай се!

– Само една минута. Нека изясним нещо. Не мисля да се оставя да бъда отблъскван само защото не съм толкова висок, колкото първият срещнат. Вдигни ги. Хайде! Вдигни юмруците си или ще ти разплескам носа по цялото лице.

Той танцуваше наоколо и нанасяше лъжливи удари.

Уилсън изненадано го погледна.

– Какво ти стана? Престани да се правиш на глупак!

– Уплаши ли се?

– Не мога да се бия, когато съм на пост. Освен това нямах намерение да те обидя. Просто си имам работа и нямам време да се занимавам с теб.

– Хей, мисля, че корабът потегля – рече Бигман, който бе свалил по-ниско юмруците си.

Никакъв звук, разбира се, не можеше да премине през вакуума, но земята под краката им леко завибрира в отговор на резките удари от сондата на ракетите, отблъскващи кораба от лунната повърхност.

– Това е добре – сбърчи чело Уилсън, – Мисля, че не е нужно да правя доклад. Във всеки случай е твърде късно.

Той бе забравил за печата на контролното табло.

Старт!

Облицованата отвътре с керамика яма-ауспух се отвори под „Атлас“ и главните ракети изляха яростта си в нея. Бавно и величествено корабът се повдигна и потегли на тласъци нагоре. Скоростта му се увеличи. Той прободe черното небе, смалявайки се докато се превърна в звезда между звездите и накрая изчезна.

Доктор Хенри погледна за пети път часовника си.

– Е, корабът замина. Трябва вече да е заминал – каза той, посочвайки циферблата с дръжката на лулата си.

– Нека се свържем с властите на космодрума – предложи Конуей.

Пет секунди по-късно те гледаха на видеоекрана пустия космодром. Ямата-ауспух беше още отворена. Дори при близката до абсолютната нула температура на лунния мрак тя още димеше.

– Корабът беше много хубав – поклати глава Конуей.

– Все още е много хубав.

– Мисля за него в минало време. След няколко дни ще се превърне в дъжд от разтопен метал. Той е обречен.

– Нека се надяваме, че някоя пиратска база също ще бъде обречена.

Хенри кимна мрачно.

Те и двамата се обърнаха, когато вратата се отвори. Беше Бигман.

– О, Боже – усмихна се той. – Та то било много приятно да се дойде в Луна-сити. Човек може да почувствува как теглото му намалява с всяка измината крачка. – Той тропна с крак и подскочи два-три пъти. – Виждате ли? Ако опитате това тук, където съм аз, ще се ударите в тавана и ще заприличате на един голям глупак.

– Къде е Лъки? – намръщи се Конуей.

– Зная къде е – отвърна Бигман. – Зная къде е той всяка минута.

Слушайте, „Атлас“ току-що излетя.

– Това зная – отвърна Конуей. – А къде е Лъки?

– На борда на „Атлас“, разбира се. Къде мислите, че би могъл да бъде?

2. КОСМИЧЕСКА ПАПЛАЧ

Доктор Хенри изпусна лулата си и тя подскочи върху покрития с линолеум под. Той не ѝ обърна внимание.

– Какво?

Конуей почервения и кръглото му лице се открои на фона на снежнобялата му коса.

– Шега ли е това? – попита той.

– Не. Лъки се качи на борда му пет минути преди излитането. Аз разговарях с часовоя, едно момче на име Уилсън, и му попречих да се намеси. Трябваше да го предизвикам да се бием и щях да му дам да разбере – при тези думи Бигман нанесе един-два бързи юмручни удара във въздуха, – но той се отказа.

– Ти го остави? Не ни предупреди?

– Как бих могъл? Трябваше да правя каквото казва Лъки. Той каза, че трябва да се качи на кораба в последната минута и без никой да разбере. В противен случай вие и доктор Хенри бихте го спрели.

– Той го направил – изпъшка Конуей. – Господи, Гъс, трябваше да предвидя това, вместо да се доверявам на този маломерен марсианец. Бигман, глупако! Ти знаеш, че корабът е само една клопка!

– Разбира се. Лъки също знае. Той каза да не изпращате след него кораби, защото ще развалите работата.

– Така ли? До един час след него ще бъдат изпратени хора.

– Може би не трябва, Хектор – намеси се Хенри и хвана приятеля си за ръкава. – Ние не знаем какво възнамерява да прави, но можем да му вярваме, че ще се измъкне невредим, където и да е.

Конуей се облегна назад, треперейки от гняв и безпокойство.

– Той каза още, че трябва да го посрещнем на Серес и също, че трябва да контролирате нервите си, доктор Конуей.

– Ти... – започна Конуей, но Бигман побърза да напусне стаята.

Орбитата на Марс остана назад, а Слънцето непрекъснато се смаляваше.

Лъки Стар обичаше тишината на космоса. Откакто бе завършил висшето си образование и бе приет за член на Научния съвет, негов дом бе по-скоро космосът, отколкото която и да е планетна повърхност.

„Атлас“ бе кораб с всички удобства. Той беше снабден с провизии

за цял екипаж, от които липсваше такова количество, което можеше да бъде обяснено с консумацията му преди достигане на астероидите. Корабът беше пригоден във всяко отношение да изглежда така, като че ли до момента на появяване на пиратите е бил напълно обитаем.

И Лъки ядеше синтетичен бифтек от венерианска мая, марсиански сладкиши и земни пилета без кости.

Ще надебелея, си мислеше той и наблюдаваше небето.

Лъки беше достатъчно близо до Астероидния пояс, за да забележи по-големите астероиди. Тук беше Серес, най-големият от всички, с диаметър близо петстотин мили. Веста беше от другата страна на Слънцето, но Джуно и Палас се виждаха. Ако трябваше да използва корабния телескоп, щеше да открие още хиляди други. Те бяха безброй.

Някога се предполагаше, че между Марс и Юпитер е имало планета, която се е пръснала на парчета преди няколко геологически епохи, но не беше така. Подлецът беше Юпитер. В продължение на милиарди години през еоните на образуване на Слънчевата система мощното му гравитационно поле е разбивало всичко на стотици милиони мили около него. Поради тази причина космическият чакъл между него и Марс никога не е могъл да се обедини в една планета. Вместо това се е обединил в хиляди малки светове.

Най-големите астероиди бяха четири на брой, като всеки от тях бе с диаметър сто или повече мили. Имаше хиляда и петстотин други астероиди с диаметър между десет и сто мили. Следваха хиляди (никой не знаеше точно колко) с диаметър между една миля и десет мили и десетки хиляди с диаметър под една миля, но не по-малки от Великата пирамида. Те бяха в такова изобилие, че астрономите ги наричаха „космическа папlach“.

Астероидите бяха пръснати из цялата област между Марс и Юпитер и всеки от тях се движеше по своя собствена орбита. Никоя друга позната на човека планетна система в цялата Галактика нямаше такъв астероиден пояс.

От една страна той беше добре дошъл. Астероидите образуваха мост за преминаване между главните планети. От друга страна обаче беше пречка. Всеки престъпник, който успееше да избяга към астероидите, беше в безопасност при всички случаи, освен при най-невероятния. Никоя полицейска сила не беше в състояние да претърси всяка една от тези летящи планини.

По-малките астероиди не ставаха за заселване. На най-големите, особено на Серес, имаше добре уредени астрономически обсерватории.

На Полае имаше берилиеви мини, а на Веста и Джуно – важни станции за зареждане с гориво. Все пак оставаха петдесет хиляди твърде обемисти астероиди, върху които Земната империя нямаше никакъв контрол. Няколко от тях бяха достатъчно големи, за да подслонят цели флоти. Други бяха твърде малки за повече от един единствен бързоходен крайцер и допълнително пространство за може би шестмесечен запас от гориво, храна и вода.

Да бъде направена карта на всички астероиди беше невъзможно. Направата на такава карта е била невъзможна дори в древните предатомни времена преди космическите пътешествия, когато са били познати само около хиляда и петстотин от тях, включително и най-големите. Орбитите им са били грижливо пресметнати с помощта на телескопни наблюдения и въпреки това някои астероиди са били „загубвани“ завинаги и после отново „откривани“.

Лъки прекъсна мечтите си. Чувствителният ергометър беше доловил пулсации отвън. С една крачка той се намери при контролното табло.

Постоянното енергийно излъчване от Слънцето, независимо дали бе директно или отразено от планетите, се компенсираше от уреда. Това, което се появяваше сега, бяха неравномерни енергийни пулсации, характерни за хиператомен двигател.

Лъки включи ергографа и енергийното излъчване остави своите следи в серии от линии. Той проследи разграфената хартия при излизането ѝ и челостта му се вдърви.

Не беше изключено „Атлас“ да срещне обикновен търговски кораб или пътнически лайнер, но следите от енергийното излъчване не показваха това. Двигателите на приближаващия се кораб бяха с модерна конструкция и се различаваха от двигателите на който и да е кораб от Земната флота.

Минаха пет минути преди Лъки да направи измерване с достатъчен обхват, за да може да пресметне посоката и разстоянието до източника на енергия. Той нагласи екрана за телескопно наблюдение и пред него се появи нашареното със звезди небе. После започна да търси внимателно сред безкрайно мълчаливите, безкрайно отдалечени и безкрайно неподвижни звезди, докато очите му уловиха едно леко преместване, а стрелката на ергометъра премина няколкократно нулата.

Това беше пират. Нямаше съмнение! Той можеше да различи

очертанията на кораба по проблясващата на Слънцето половина и по светлините на прозорците от другата половина, която беше в сянката. Корабът представляваше източен грациозен съд и изглеждаше бърз и маневрен. Видът му беше чуждоземен.

Сириусианска конструкция, помисли Лъки. Той наблюдаваше бавно нарастване на кораба върху екрана. Такъв ли кораб бяха наблюдавали майка му и баща му в последните дни от живота си?

Лъки едва си ги спомняше, но бе виждал техни снимки и бе слушал безкрайни разкази за Лорънс и Барбара Стар от Хенри и Конуей. Високият и тъжен Гъс Хенри, холеричният и упорит Хектор Конуей и бързият и весел Лари Стар били неразделни. Заедно тръгнали на училище и едновременно завършили университета, те влезли в Съвета като един и изпълнявали всичките си задължения като екип.

Един ден Лорънс Стар бил повишен и изпратен по служба на Венера. Той, жена му и четиригодишният им син били в околностите на Венера, когато ги нападнал пиратският кораб.

Години наред Лъки с тъга си представяше какъв вероятно е бил последният час на умиращия кораб. Първо, парализирането на главните двигатели в задната част на кораба, докато пиратите и жертвите им все още са били разделени. После, взривяването на въздушните шлюзове и нахлуването на кораба. Екипажът и пътниците, навличащи скафандрите за защита от загубата на въздух, когато въздушните шлюзове са били вече разрушени. Екипажът, въоръжен и чакащ. Пътниците, скрити във вътрешните помещения без голяма надежда за оцеляване. Жените плачат. Децата пищят.

Баща му не е бил между скрилите се. Той е бил член на Съвета. Бил е въоръжен и се е сражавал. Лъки беше сигурен в това. Той имаше един малък спомен, който се бе връзъл болезнено в съзнанието му: Как баща му, висок и силен мъж, стои с изваден бластер и гневно изражение на лицето, както в малко моменти от живота му, когато вратата на командната кабина е разбита и обгърната от облак черен дим. И как майка му с лице мокро и изцапано, но ясно видимо през стъкленото прозорче на скафандъра ѝ, го напъхва в една малка спасителна ракета.

– Не плачи, Дейвид. Всичко ще бъде наред.

Това бяха единствените думи на майка му, които той си спомняше. После зад него последвал гръм и той бил притиснат назад към една стена.

Бяха го открили в спасителната ракета два дни по-късно, проследявайки нейния студен автоматичен радиосигнал за помощ.

Незабавно след това Правителството бе предприело огромна кампания срещу пиратите от астероидите, а Съветът подпомогна тази акция с всички сили. Защото пиратите бяха придобили лошия навик да нападат и убиват важни личности от Научния съвет. Откритите астероидни скривалища бяха превърнати на прах и злото, причинявано от пиратите, бе намалено до възможния минимум за цели дванадесет години.

Лъки често се питаше, дали някога са успели да открият пиратския кораб, чийто екипаж беше убил родителите му. Никой не можеше да му каже.

И сега злото се бе възстановило по един по-малко грандиозен, но много по-опасен начин. Пиратството не се състоеше вече от единични нападения. То носеше белезите на организирана атака срещу земната търговия. Имаше и още нещо. Естеството на водените сражения породило у Лъки убеждението, че зад цялата тази работа стои един ум и едно стратегическо направление. Той знаеше, че ще трябва да открие именно този ум.

Лъки вдигна още веднъж поглед към ергометъра. Сега стрелката показваше силно енергийно излъчване.

Другият съд беше на разстояние, на което космическата учтивост изискваше обичайното съобщение за взаимна идентификация. Всъщност той беше вече в обсега, в който един пиратски кораб можеше да направи своя първи враждебен ход.

Подът под Лъки затрепери. Причината не беше бластерен изстрел от другия кораб, а по-скоро отскачането на отделящите се от „Атлас“ спасителни лодки. Енергийните импулси бяха станали достатъчно силни, за да задействат автоматичното им управление.

Още едно потръпване. И още едно. Всичко пет.

Лъки внимателно наблюдаваше приближаващия се кораб. Пиратите често унищожаваша такива спасителни ракети отчасти поради извратеното си чувство за забавление, отчасти за да не допуснат бегълците да опишат кораба им, приемайки че те още не са сторили това по субетера.

Този път обаче пиратите изобщо не обърнаха внимание на спасителните ракети. Корабът им навлезе в областта на прихващане, а магнитните му захващачи изскочиха и се залепиха за корпуса на „Атлас“. Двата съда бяха моментално долепени един до друг и продължиха да се движат през космическото пространство като едно цяло.

Лъки чакаше. Той чу вратата на въздушния шлюз да се отваря и затваря. Последва къртене от стъпки и звук от откопчаване на шлемове. След това до него достигнаха гласове. Лъки не се помръдна.

На вратата се появи фигура. Шлемът и бронираниите ръкавици бяха свалени, но останалата част от човека бе още в покрития със скреж скафандър. При влизане от космоса, където температурата беше близка до абсолютната нула, в топлия и влажен въздух на кораба, скафандрите се покриваха със скреж. Сега скрежът бе започнал да се топи.

Пиратът забеляза Лъки едва след като направи две крачки в командната кабина. Той спря, а на лицето му замръзна едно почти комично изражение на изненада. Лъки имаше време да отбележи рядката черна коса, дългия нос и мъртвобледния белег, който минаваше от ноздрата до кучешкия зъб, разцепвайки горната устна на пирата на две неравни части. Лъки издържа спокойно критичния му поглед. Не се страхуваше, че ще бъде познат. Хората на действителна служба в Съвета винаги работеха икогнито с мисълта, че показването им пред широката публика би намалило тяхната полезност. Лицето на собствения му баща се бе появило в субетера едва след смъртта му. Лъки с мимолетна горчивина си помисли, че по-голямата публичност приживе вероятно би могла да предотврати пиратското нападение. Той знаеше, че това бе глупаво. По времето, когато пиратите бяха видели Лорънс Стар, нападението е било вече в твърде напреднала фаза, за да бъде спряно.

– Имам бластер – предупреди го Лъки. – Ще го използвам само ако посегнете за вашия. Не мърдайте.

Пиратът отвори уста и отново я затвори.

– Ако искате да извикате останалите, действайте – продължи Лъки.

Пиратът го погледна подозрително и после извика приковал поглед в бластера му:

– По дяволите! Тук има човек с револвер!

Последва смях, а един глас кресна:

– Тихо!

В помещението влезе още един човек.

– Дръпни се настрана, Динго – заповяда той. Той беше със свален скафандър и на борда на кораба представляваше нелепа гледка. Дрехите му бяха ушити може би в най-модерния шивашки магазин в Международния град и повече подхождаха за официална вечеря на Земята. Ризата му приличаше на копринена и беше с лъскавина, която можеше да се получи само от най-добрия пластекс. Блясъкът ѝ с цветовете на дъгата беше по-скоро неуловим, отколкото ярък, а плътно прилепналите до глезените му панталони се съединяваха с нея така добре, че като изключим украсения колан, те изглеждаха като цяла дреха. Той носеше маншети, които пасваха на колана му, и небесносин шарф на врата.

Кестенявата му коса беше къдрава и изглеждаше добре поддържана. Той беше с половин глава по-нисък от Лъки, но от начина, по който се държеше, младият член на Съвета можеше да разбере, че всяко предположение за благ характер, направено на база на контешкия му костюм, би било съвсем погрешно.

– Казвам се Антън – представи се любезно новодошлият. – Би ли свалил оръжието си?

– Та да ме застреляте! – попита Лъки.

– Може би накрая, но не в момента. Бих желал първо да те разпитам.

Лъки стоеше неподвижно.

– Държа на думата си – продължи Антън и лека червенина се появи на бузите му. – Според хората това е единствената ми добродетел и държа твърдо на нея.

Лъки свали бластера си, а Антън го взе и го подаде на другия пират.

– Махни го, Динго, и излез оттук. – нареди той и се обърна към Лъки. – Другите пътници избягаха със спасителните лодки, нали?

– Това е очевидна клопка, Антън...

– Капитан Антън, моля – той се усмихна, но ноздрите му пламнаха.

– Добре, тогава, това е клопка, капитан Антън. Очевидно вие сте знаели, че на този кораб не е имало нито пътници, нито екипаж. Знаели сте дълго преди да се качите на него.

– Така ли? Как разбра?

– Вие приближихте кораба без да сигнализирате и без да отправите предупредителен изстрел. Не се движехте особено бързо. Игнорирахте спасителните лодки, а вашите хора влязоха безгрижно в кораба, сякаш не очакваха съпротива. Човекът, който първи ме откри, влезе в това помещение с добре закопчан в кобура бластер. Заключениеята следват.

– Много добре. А какво правиш ти на един кораб без екипаж и пътници?

– Исках да се срещна с вас, капитан Антън.

3. СЛОВЕСЕН ДУЕЛ

– Е, вече се срещнахте с мен – каза Антън без да промени изражението на лицето си.

– Но не и на четири очи, капитане – отбеляза предпазливо Лъки.

Антън бързо се огледа. Дузина, негови хора със свалени в различен стадий скафандри се тълпяха в помещението, наблюдавайки и слушайки със зяпнали уста. Той почервения леко и нареди с повишен тон:

– Отивайте да си гледате работата. Боклуци такива, искам пълен доклад за този кораб. И дръжте оръжието си готово за стрелба. На борда може да има и други хора. А ако някой бъде изненадан като Динго, ще бъде изхвърлен отатък въздушния шлюз.

Започна бавно тътрене към изхода.

– Бързо! Бързо! – извика внезапно Антън. Направи ловко движение и в ръката му се появи бластер. – Ще броя до три и ще стрелям. Едно... две...

Всички мигновено изчезнаха.

Антън се обърна отново към Лъки. Очите му проблясваха и дишаше ускорено през тънките си бели ноздри.

– Дисциплината е голяма работа – изсумтя той, – От мен трябва да се страхуват повече, отколкото от Земната флота. Тогава корабът е един ум и една ръка. Моите ум и ръка.

Да, помисли Лъки, един ум и една ръка, но чии? Твоите ли?

Усмивката на Антън се беше върнала – момчешка, приятелска и открита.

– Каж ми сега какво искаш.

Лъки се усмихна в отговор на неговата усмивка и посочи с пръст бластера му, все още изваден и готов за стрелба.

– Имате ли намерение да стреляте? Ако е така, давайте.

– Господи! – възкликна потресен Антън. – Ти си хладнокръвен. Стрелям, когато аз искам. Как се казваш?

Бластерът му не се помръдна.

– Уилямс, капитане.

– Ти си висок и строен, Уилямс. Изглеждаш силен. И все пак аз стоя тук и само при едно натискане на спусъка ти ще умреш. Мисля, че това е много поучително. Двама души и един бластер е цялата тайна на силата. Мислил ли си понякога за силата, Уилямс?

– Понякога.

– Това е единственият смисъл на живота, не мислиш ли?

– Може би.

– Виждам, че силно желаяш да направиш бизнес. Нека започнем.

Защо си тук?

– Чух за пиратите.

– Ние сме хората от астероидите, Уилямс. Нямаме друго име.

– Това ме задоволява. Аз дойдох, за да се присъединя към хората от астероидите.

– Ти ни ласкаеш, но пръстът ми е още на спусъка. Защо искаш да се присъединиш към нас?

– Животът на Земята е затворен, капитане. Човек като мен би могъл да се установи на нея и да стане експерт-счетоводител или инженер. Бих могъл дори да ръководя фабрика или да седя зад бюрото и да гласувам на събранията на акционерите. Това няма значение. Каквато и да е работата ми там, тя ще е рутинна. Ще знам как ще протече живота ми отначало докрай. Няма да има нито приключения, нито несигурност.

– Ти си философ, Уилямс. Продължавай.

– Има колонии, но мен не ме привлича животът на земеделски работник на Марс или на превозвач на цистерни за Венера. Привлича ме животът на астероидите. Вие водите суров и пълен с опасности живот. Човек може да стане силен като вас. Както казвате, силата придава смисъл на живота.

– Значи ти си пътник без билет на празен кораб, така ли?

– Не знаех, че е празен. Трябваше да пътувам за някъде. Легалното пътуване в космоса е скъпо, а паспорти за астероидите не се раздаваха тези дни. Знаех, че този кораб е част от експедицията за съставяне на карта на астероидите. Така че чаках последния момент преди той да бъде изстрелян. Точно в този момент всички щяха да са заети с подготовката за пускане, а все, един от въздушните шлюзове щеше да бъде отворен. Един приятел отвлече вниманието на часовоя. Въобразявах си, че ще спрем на Серес. Той непременно трябваше да е главната база за която и да е експедиция към астероидите. Струваше ми се, че щом веднъж попадна там, ще мога без неприятности да се измъкна. Екипажът щеше да бъде от астрономи и математици. Отнемех ли им очилата, щяха да бъдат като слепи. А насочех ли бластер към тях, биха умряли от страх. Веднъж попаднал на Серес, щях по някакъв начин да се свържа с пи... хората от астероидите. Просто.

– Само че когато се качи на кораба се изненада. Така ли беше? –

попита Антън.

– Ще кажа. На борда на кораба нямаше никой и преди да успее да осъзнава това, той излетя.

– Как си обяснявате цялата тази работа, Уилямс?

– Не мога да си я обясня. Нищо не разбирам.

– Добре. Нека видим, дали ще можем да я разгадаем. Двамата, аз и ти. – Той махна с бластера и рече остро: – Хайде!

Главатарят на пиратите го поведе към изхода от командното помещение и после по дългия централен коридор на кораба. От една врата пред тях излезе група мъже. Те си размениха къси реплики, но млъкнаха веднага, щом доловиха погледа на Антън.

– Елате тук – повика ги той.

Те се приближиха. Един от тях обърса прошарения си мустак с опакото на ръката и каза:

– На този кораб няма никой друг, капитане.

– Добре. Какво мислите за кораба?

Те бяха четирима, но броят им се увеличи, когато към групата се присъединиха още хора.

– Какво мисли всеки от вас за кораба? – попита по-високо Антън.

Динго си проби път напред. Беше свалил скафандъра и Лъки можеше да види що за човек е той. Гледката изобщо не беше приятна. Динго беше широкоплещест и непохватен, а леко закривените му ръце висяха свободно от изпъкналите рамене. От горната страна на пръстите му имаше косми, а белегът върху горната устна конвулсивно потръпваше. Бе вперил поглед в Лъки.

– Не ми харесва – рече той.

– Корабът ли не ти харесва? – попита рязко Антън. Динго се поколеба. После застана мирно и каза:

– Той вони.

– Защо? Защо казваш това?

– Бих могъл да го разглобя с отварачка за консерви. Попитай останалите и виж дали не са съгласни с мен. Този кош е събран от клечки за зъби. Не би издържал и три месеца.

Разнесе се одобрителен шепот.

– Извинявай, капитане – намеси се мъжът с посивелия мустак, – но електрическата инсталация е изолирана на място. Правена е набързо. Изолацията е вече почти прегоряла.

– Всички заварки са направени наистина набързо – обади се друг. – Шевовете са изпъкнали – посочи той с дебелия си мръсен пръст.

– Какво ще кажете за ремонта му? – попита Антън.

– Би отнел прекалено много време. Не си струва работата. Във всеки случай, не можем да ги извършим тук. Трябва да го закараме на някоя от скалите.

– Астероидите ги наричаме „скали“, нали разбирате? – обясни Антън учтиво на Лъки. Лъки кимна.

– Очевидно моите хора чувстват, че не биха искали да пътуват с този кораб. Защо, според вас, Земното правителство изпраща в космоса празен кораб и на това отгоре паянтов?

– Започва да става все по-объркващо – отвърна Лъки.

– Нека тогава завършим нашето изследване.

Антън тръгна пръв. Лъки го последва по петите. Останалите мъже се повлякоха след тях. Антън вървеше изправен и без страх, сякаш не очакваше нападение от Лъки. Може би имаше основание. По петите на Лъки бяха десет въоръжени мъже.

Те поглеждаха през вратите на малките помещения, конструирани от гледна точка на крайна икономия на пространство. Това бяха: стая за изчисления, малка обсерватория, фотографска лаборатория, помещение за кухня и за спане.

Плъзнаха се надолу към по-ниското ниво през тясна извиваща се тръба, в която псевдогравитационното поле беше неутрализирано, така че всяка една посока можеше да бъде по желание „горе“ или „долу“. Лъки бе накаран да се спуска пръв, следван така отблизо от Антън, че едва успя да се отдръпне (краката му леко се свиха при внезапната допълнителна тежест) преди шефът на пиратите да връхлети върху него. Твърдите и тежки обувки на пирата минаха само на няколко инча от лицето на Лъки.

Лъки възстанови равновесието си и гневно се обърна, но Антън стоеше там, усмихващ се мило и с бластер, насочен право в сърцето му.

– Хиляди извинения – рече той. – За щастие си твърде пъргав.

– Да – измърмори Лъки.

На по-ниското ниво се намираха: машинната зала, електростанцията, пустите легла на спасителните ракети. Тук бяха складовете с гориво, храна и вода, въздушните опреснители и противоатомната защита.

– Е, и какво мислиш за всичко това? – мърмореше Антън. – Вероятно фалшификация, но не виждам нищо нередно.

– Тези неща са трудни за разбиране – рече Лъки.

– Но ти си живял на този кораб дни наред.
 – Разбира се, но не съм си правил труда да го разгледам. Само чаках да ме закара някъде.

– Разбирам. Е, да се връщаме на горното ниво.

Лъки отново беше първи „надолу“ по тръбата. Този път се приземи леко и с грациозността на котка отскочи на шест фута встрани.

Минаха секунди преди Антън да изскочи от тръбата.

– Нерви, а? – попита той. Лъки се изчерви.

Пиратите се появиха един по един. Антън не ги изчака всичките, а тръгна отново по коридора.

– Знаеш ли, човек би могъл да каже, че сме прегледали целия кораб. Повечето хора биха казали така. Не мислиш ли така и ти? – попита той.

– Не – отвърна спокойно Лъки. – Не мисля. Не сме били в банята.

Антън се намръщи и за известно време задоволството изчезна от лицето му. Сега то бе побледняло от заместилния го съдържан гняв, който след малко премина. Той приглади една непокорна къдрица и заразглежда с интерес опакото на ръката си.

– Добре, нека погледнем и там.

Няколко от мъжете подсвирнаха, а останалите възкликнаха по различни други начини, когато съответната врата се отвори с шракане.

– Много е хубава – измърмори Антън. – Много е хубава. Бих казал луксозна.

Тя беше такава! Не можеше да се оспорва. Имаше три отделни кабинки с душеве заедно с водопроводните им инсталации, нагласени за сапунена вода (хладка) и вода за плакнене (топла и студена). Имаше също половин дузина корита за пране от хром и слонова кост с поставки за шампоан, сешоари за коса и иглени кожни стимулатори. Не липсваше нищо необходимо.

– В това определено няма нищо нередно – отбеляза Антън. – Прилича на шоу по субетера, а Уилямс? Какво ще кажеш?

– Аз съм объркан.

Усмивката на Антън изчезна с бързината на краткотрайната светла точка на бързодвижещ се кораб върху видеоекран.

– Аз обаче не съм. Динго, ела тук. – После шефът на пиратите се обърна към Лъки – Ей, ти, това е лесна задача. Налице е кораб без жива душа на борда, събран по възможния най-евтин начин, сякаш е правен набързо, но с баня, която е последна дума на техниката. Защо? Мисля, че само за да има в нея колкото е възможно повече тръби. И защо?

Защото никога да не заподозрем, че една или две от тях са фалшиви...
Динго, коя тръба е това?

Динго ритна една тръба.

– Не я ритай, загубен глупако! Отдели я!

Динго я отдели с къс откос на топлинния си микропистолет. От нея изтръгна жици.

– Какво е това, Уилямс? – попита Антън.

– Жици – отсече Лъки.

– Зная това, тъпако! – Той внезапно бе побеснял. – Какво друго?

Ще ти кажа какво друго. Тези жици са нагласени да взривят всяка частичка от този кораб, щом го закараме в базата.

– Откъде знаете? – скочи Лъки.

– Ти си изненадан? Не си знаел, че това е голяма клопка? Не си предполагал, че ще закараме този кораб за ремонт в базата ли? Не си знаел, че се е смятало да се вдигнем във въздуха заедно с базата и да се превърнем в горещ прах? Защото ти си тук като примамка, за сигурност че сме заблудени по подходящ начин. Само че аз не съм глупак!

Хората му се бяха струпали около тях. Динго облиза устни.

Антън извади бластера, а в очите му нямаше и следа от милост.

– Чакайте! Велика Галактико, чакайте! Не зная нищо за това. Няма те право да ме застреляте без причина – Лъки се напрегна за скок, за последна битка преди смъртта.

– Нямам право! – С горещи очи Антън внезапно наведе дулото на бластера. – Как се осмеляваш да кажеш, че нямам право? На този кораб имам всички права.

– Не можете да убиете един полезен човек. Хората от астероидите се нуждаят от полезни мъже. Не се лишавайте от един от тях за нищо.

Внезапно сред пиратите се разнесе неочаквано мърморене.

– Той е смел, капитане. Вероятно ще можем да го използваме... – обади се един глас и замря, когато Антън се обърна.

– Какво те прави полезен човек, Уилямс? – попита Антън, след като отново се обърна към Лъки. – Отговори ми на този въпрос и ще си помисля.

– Готов съм да се бия с всеки от присъстващите. С голи юмруци или с каквото и да е оръжие.

– Така ли? – ухили се Антън. – Чухте ли това, момчета?

Последва одобрителен рев.

– Предиизвикателството е твое, Уилямс. С каквото и да е оръжие. Добре. Ако останеш жив, няма да бъдеш разстрелян. Ще бъдеш считан

за член на моя екипаж.

– Имам ли вашата дума, капитане?

– Имаш я. Никога не я нарушавам. Екипажът ме слуша. Ако останеш жив.

– С кого ще се бия? – попита Лъки.

– Динго е един добър боец. Който може да го бие, е много добър боец.

Лъки измери с поглед огромната буца хрущял и сухожилия, която стоеше пред него и чиито малки очи блестяха в очакване и мрачно съгласие с капитана.

– С какво оръжие? Или ще се бием с голи юмруци? – попита решително той.

– Пистолети. С ракетни пистолети, за да бъде точен. В открития космос.

За момент Лъки откри, че е трудно да се прави на безразличен.

– Страх те е, че това няма да бъде подходяща проверка за теб ли? – усмихна се Антън. – Не се страхувай. Динго е най-добрият боец с ракетни пистолети в цялата ни флота.

Лъки почувствува тежест на сърцето. За дуел с ракетни пистолети се изискваше специалист. Това беше всеизвестно. Да се играе, както бе играл в колежа, беше спорт. Борбата между професионалисти беше смъртоносна!

А той не беше професионалист!

4. ДУЕЛ НА ДЕЛО

Пиратите се тълпяха върху външните повърхности на „Атлас“ и на собствения си кораб сириусианка конструкция. Някои стояха прави, крепени от магнитното поле на обувките си. Други, прикрепени посредством къси магнитни кабели към корпуса на кораба, се движеха свободно, за да виждат по-добре.

Раздалечени на петдесет мили един от друг бяха разположени два поста от метално фолио. При площ не повече от три квадратни фута в сгънато състояние на кораба, постовете от тънко изковано берилий-магнезиево фолио бяха разгънати на стотици фута в двете посоки. Непотъмняващи и неповреждащи се във великата честота на космоса, те бяха завъртяни, а проблясващите отражения на Слънцето върху лъскавите им повърхности изпращаха лъчи, които се виждаха на разстояние много мили.

– Знаете правилата – прозвуча силно в ушите на Лъки, а навярно й в ушите на Динго, гласът на Антън.

Лъки можеше да различи облечената в скафандър фигура на другия като осветено от Слънцето петно на разстояние половин миля от себе си. Спасителната ракета, която ги беше довела тук, сега бързаше обратно към пиратския кораб.

– Знаете правилата – каза гласът на Антън. – Губи този, който се остави да бъде изтласкан назад до собствения му пост. Ако някой от двамата не бъде изтласкан назад, губи този, чийто ракетен пистолет се изтощи по-рано. Времето е неограничено. Без преминаване отвъд границите. Имате на разположение пет минути, за да се пригответе. Ракетните пистолети не могат да се използват преди да е даден знак.

Без преминаване отвъд границите, помисли Лъки. Това беше отказването. Дуелите с отблъскване, като легален спорт не можеха да се провеждат на разстояние по-голямо от сто мили от астероид с диаметър най-малко петдесет мили. Така би съществувало определено, макар и малко, гравитационно притегляне на играчите. То не можеше да бъде така силно, че да пречи на подвижността, но бе достатъчно, за да спаси състезател, намиращ се отдалечен на мили в космоса с изтощен ракетен пистолет. Дори да не бъде прибран от спасителна ракета, той трябва само да остане неподвижен и за няколко часа или най-много един-два дни ще се приземи обратно на повърхността на астероида.

От друга страна тук, в района с диаметър стотици хиляди мили, нямаше подходящ астероид. Едно истинско отблъскване би продължило неопределено дълго време. То би завършило най-вероятно в Слънцето дълго след като нещастният състезател се е задушил поради свършване на кислорода му. При такива условия обикновено се е разбирало, че когато един или друг състезател премине отвъд някакви установени граници, се изисква време за неговото завръщане.

Да се каже „без преминаване отвъд границите“ означаваше да се каже „до смърт“.

Гласът на Антън дойде ясен и рязък през милите разстояние между него и радиоприемника в шлема на Лъки.

– Остават ви две минути до старта – рече той. – Нагласете сигналните светлини на скафандрите си.

Лъки доближи ръката си и затвори веригата на включвателя на гърдите. Оцветеното метално фолио, което беше предварително магнитно закрепено в шлема му, започна да се върти. То представляваше миниатюрен пост. Фигурата на Динго, която само преди минута беше черна точка, засвети с червеникава светлина. Лъки знаеше, че собственият му сигнал беше ослепително зелен. А постовете бяха чисто бели.

Дори сега една частица от съзнанието на Лъки беше много далеч. Още в самото начало той се опита да възрази:

– Вижте, вие разбирате, че всичко това ми допада. Но докато се маем, някой правителствен кораб може...

– Не се тревожи – изрева презрително Антън. – Никой патрулен кораб не би се осмелил да отиде толкова далеч сред скалите. С едно повикване могат да пристигнат сто кораба, а хиляди скали могат да ни подслонят, ако се наложи да се спасяваме с бягство. Обличай си скафандря.

Сто кораба! Хиляди скали! Ако това е вярно, значи пиратите никога досега не бяха показвали цялата си мощ. Какво ставаше?

– Остава още една минута! – премина през пространството гласът на Антън.

Лъки измъкна решително двата ракетни пистолета. Те представляваха Г-образни предмети, свързани посредством еластични тръби от гумирана материя с приличащите на кегли газови цилиндри (с течен въглероден двуокис под налягане), които бяха прикрепени на кръста му. Едно време свързващите тръби са били от метална мрежа. Но така, макар и по-здрави, са били по-масивни и са увеличавали момента и инерцията на пистолета. В дуелите с ракетни пистолети бързото

прицелване и стрелба са от съществено значение. След като е бил изобретен флуоресциращият силикон, който остава гъвкав при космическа температура и не се разめква от преките лъчи на Слънцето, лекият тръбен материал бе станал за универсална употреба.

– Когато сте готови, стреляйте! – извика Антън.

За миг единият от ракетните пистолети на Динго бе задействан. Течният въглероден двуокис в газовия цилиндър закипя и започна да излиза през тънкия като игла отвор на пистолета. Газът замръзваше в линия от малки кристалчета до десет инча от точката на изтичане. Дори за половината секунда, позволена за изпускане, образувалата се линия от кристалчета се простираше с мили. Когато те се изхвърляха в едната посока, Динго се изтласкваше в противоположната. Той представляваше миниатюрен космически кораб с ракетни двигатели.

Три пъти „линията от кристалчета“ проблясна и изчезна в далечината. Бе насочена право в противоположната посока на Лъки, а с всяко проблясване Динго увеличаваше скоростта си на движение към него. Външното положение на нещата беше измамно. Единствената видима промяна за окото бе бавно увеличаване на яркостта на сигнала върху скафандъра на Динго, но Лъки знаеше, че разстоянието между тях се скъсява с бясна скорост.

Това, което Лъки не знаеше, бе подходящата стратегия за очакване; подходящата защита. Той чакаше нападателното движение на другия да се разгъне.

Сега Динго беше достатъчно голям, за да се вижда като хуманоидна фигура с глава и четири крайника. Той минаваше встрани и не правеше движение да се прицели. Изглежда се задоволяваше да се държи далеч от лявата страна на Лъки.

Лъки продължаваше да чака. Хорът неясни викове, който звънеше в шлема му, беше замрял. Виковете идваха от предавателите на открито на публиката. Макар да беше твърде далеч, за да вижда състезателите, тя можеше да следва пътя на сигналните светлини върху скафандрите им и потоците въглероден окис.

Очакват нещо, мислеше Лъки.

То дойде внезапно.

Две струи въглероден двуокис се появиха една след друга от дясната страна на Динго и линията на полета му промени посоката си към позицията на младия член на Съвета. Лъки стисна ракетния си пистолет, за да бъде готов да стреля надолу и избегне сближаването. Най-безопасната стратегия, мислеше той, бе да направи точно това, да се премества в

друга посока възможно най-бавно и най-малко, за да пести въглероден двуокис.

Но изстреляната от Динго линия въглероден двуокис се движеше напред, а в същото време той се движеше наляво и по подобен начин се преместваше и тя. Двете движения взети заедно я преместваха право към Лъки и тя удари декоративната изпъкналост на лявото му рамо. Лъки я почувствува като рязък удар. Кристалчетата бяха малки, но се простираха на мили разстояние и се движеха със скорост много мили в секунда. Всичките се удариха в скафандъра му за време, което изглеждаше по-кратко от мигване на окото. Скафандърът на Лъки затрепери и в ушите му прозвуча ревът на зрителите.

- Ти го улучи, Динго!
- Какъв изстрел!
- Право към поста. Погледнете го!
- Изстрелът бе великолепен! Великолепен!
- Вижте го как се върти!

Приглушени от тези викове се чуваха и мърморения, които не бяха така въодушевени.

Лъки се въртеше или на него по-скоро му се струваше, че се върти небето заедно с всичките му звезди. През лицевото прозорче на шлема му те се виждаха като бели ивици, сякаш самите те бяха трилиони кристалчета от въглероден двуокис. Не виждаше нищо друго освен неясни очертания. Сякаш ударът бе отнел за момент способността му да мисли.

Удар в диафрагмата и друг в гърба го изпратиха, още както се въртеше, с голяма скорост по пътя му в космоса.

Трябваше да направи нещо, иначе Динго щеше да го превърне във футболна топка, летяща от единия до другия край на Слънчевата система. Лъки се премятеше по диагонала ляво рамо – дясно бедро. Той насочи ракетния пистолет в посока обратна въртенето си и на светкавични импулси изхвърли струи въглероден двуокис.

Звездите забавиха въртенето си до величествен марш, който ги превърна в рязко разграничени точки. Космическото небе придоби познатия си вид.

Една звезда блещукаше. Беше твърде ярка. Лъки знаеше, че това е собственият му пост. Почти диаметрално насреща му гневно се червенеше сигналната светлина от тялото на Динго. Лъки не можеше да се хвърли назад отвъд поста, защото в такъв случай дуелът щеше да завърши, а той да загине. Отвъд поста и до една миля от него бе стандартното правило за край на борбата. Нито пък, от друга страна, можеше да си

позволи да се приближи до своя противник.

Лъки вдигна ракетния пистолет над главата си, натисна спусъка и изброи шестдесет секунди преди да го освободи. В продължение на цяла минута при ускорението надолу той чувствуваше налягането върху шлема си.

Това беше отчаяна маневра, защото изхвърли половичнасов запас от газ за една минута.

– Ти, жалък страхливецо! Ти, измамнико! – изрева Динго с дрезгав глас.

Виковете на зрителите също се издигнаха до кресчендо.

– Вижте го как бяга!

– Мина покрай Динго! Динго, хвани го!

– Хей, Уилямс! Започни да се биеш!

Лъки видя отново неясните пурпурночервени очертания на своя противник. Трябваше да поддържа движението. Нищо друго не можеше да направи. Динго беше експерт и можеше да улучи минаващ покрай него метеорит с големина един инч. Той самият, помисли Лъки печално за себе си, би било добре, ако улучеше Серес от една миля. Лъки изпълнуваше ракетния си пистолет като го насочваше ту наляво, ту надясно.

Това не променяше положението. Струваше му се, че Динго е в състояние да предвиди движенията му; да му пресече пътя и безмилостно да го атакува. Почувства как челото му се покрива с малки капчици пот и внезапно усети тишината. Не можеше да си спомни точно мига, в който настъпи, но тя бе дошла като прекъсване на нишка. Допреди миг се чуваха виковете и смехът на пиратите, а сега цареше само мъртвата тишина на космоса, където никога не можеше да се чуе звук.

Беше ли минал извън обсега на корабите? Невъзможно! Радиото в скафандъра, дори и най-простото, имаше обхват хиляди мили. Той завъртя до максимум копчето за чувствителност върху гърдите си.

– Капитан Антън!

Отговори му обаче гласът на Динго:

– Не викай! Чувам те!

– Почакай – рече Лъки. – Радиото ми не е нещо в ред.

Динго беше достатъчно близо, за да бъде отново възприет като човешка фигура. Една светкавично изстреляна линия от кристалчета и той се приближи. Лъки се отдръпна, но пиратът го последва по петите.

– Няма нищо нередно – каза Динго. – Малък трик с радиото. Аз изчаках. Можех отдавна да те изхвърля отвъд поста, но чаках радиото да излезе от строя. То представлява точно един малък транзистор, който

повредих преди да облечеш скафандъра. Въпреки това все още можеш да говориш с мен. Радиото все още има обseg на действие една-две мили. Или поне ще можеш да ми говориш още кратко време.

Той намери шегата за забавна и гръмогласно се изсмя.

– Не разбирам – каза Лъки.

Гласът на Динго стана безмилостно жесток.

– Ти ме изненада с бластер в кобура. Устрои ми клопка. Направи ме да изглеждам глупак. Никой досега не ме е улавял в клопка и на никого няма да позволя да ме прави на глупак пред очите на капитана и да живее дълго след това. Няма да те победа, за да те довърши някой друг. Ще те довърша тук! Със собствените си ръце!

Динго беше вече много по-близо. Лъки почти можеше да различи лицето му зад дебелото предно стъкло на шлема. Лъки изостави опитите си да подскача и лавира. Това ще доведе до там, че да бъде последователно надигран, реши той. Той обмисли възможността за полет по права линия, отблъсквайки се с нарастваща скорост, докато му се свърши газът. А след това? Щеше ли да го задоволи такава смърт на беглец?

Трябваше да се бие. Той се прицели в Динго, но когато линията от кристалчета достигна мястото, където се намираще, него вече го нямаше там. Лъки опита отново и отново, но Динго бе като летящ демон.

И тогава Лъки почувства силния удар от ракетния му пистолет и отново бе завъртан. Той отчаяно се опитваше да излезе от въртенето, но преди да успее, усети силата от звънкия удар при сблъскването на тяло с неговото.

Динго държеше скафандъра му в здрава прегръдка.

Шлем до шлем. Лицево прозорче до лицево прозорче. Лъки бе вперил поглед в белия белег, разсичащ горната устна на Динго. Той се изопна, когато Динго се усмихна.

– Здравей, приятелче – рече той. – Радвам се да те видя.

За момент Динго се отдалечи или поне така изглеждаше, когато охлаби захвата на рамената му. Бедрата на пирата стискаха здраво колелата на Лъки, като маймунската им сила го обездвижи. Здравите като конопена връв мускули на Лъки се напрягаха безрезултатно.

Частичното отстъпление на Динго бе предприето само за да освободи ръцете си. Едната, вдигната високо, държеше ракетния пистолет с дръжката напред. Тя се спусна право надолу върху лицевото прозорче и от внезапния разтърсващ удар главата на Лъки се отметна назад. Безпощадната ръка се издигна отново, докато другата се обви около шията на Лъки.

– Не си мърдай главата – изръмжа пиратът. – Сега ще те довърша.

Лъки знаеше, че това щеше да бъде самата истина, ако не действуваше бързо. Стъклото беше здраво и твърдо, но не би издържало дълго на ударите в метал.

Лъки доближи ръката си в бронирана ръкавица до шлема на Динго, изпъна я и бутна с длан назад главата на пирата. Динго наклони главата ей на една страна, освобождавайки се от ръката на Лъки и замахна за втори път с дръжката на ракетния си пистолет.

Лъки пусна двата ракетни пистолета свободно да се провесят на съединителните им тръби и с уверено движение посегна за съединителните тръби на Динговите пистолети. Той ги провря между пръстите на стоманените си ръкавици. Мускулите на ръцете му се свиха и болезнено напрегнаха. Стисна зъби и почувства кръвта да пълзи към слепоочията му.

Динго със свирепо изкривена в радостно предчувствие уста не обръщаше внимание на нищо друго, освен на обърнатото нагоре лице на своята жертва зад стъклото на лицевото прозорче, което бе изкривено, както той си мислеше, от страх. Дръжката още веднъж се спусна надолу. Малка звездичка се появи на мястото на срещата с метала.

Тогава нещо друго поддаде и вселената изглежда полудя.

Първо едната и почти непосредствено след нея и другата съединителна тръба на двата ракетни пистолета на Динго се разкъсаха и неуправляем поток въглероден двуокис изскочи от всяка от тях. Тръбите се извиваха като луди змии и от бурната реакция на неконтролираното ускорение Лъки беше блъскан насам-натам в стените на собствения си скафандър. Динго извика от изненада и хватката му се разхлаби.

Двамата почти се разделиха, но Лъки се държеше неумолимо за един от глезените на пирата.

Струята въглероден двуокис секна и Лъки се покатери нагоре ръка над ръка по крака на своя противник.

Очевидно двамата бяха вече неподвижни. Случайно насочените струи ги бяха оставили дори без каквото и да е осезаемо въртене. Тръбите от ракетните пистолети на Динго, сега мъртви и провиснали, се бяха изпънали в крайното си положение. Всичко изглеждаше тихо, тихо като смъртта.

Но това беше измама. Лъки знаеше, че се движат със скорост мили в секунда в посоката, в която ги беше изпратила последната струя газ. Те и двамата бяха сами и изгубени в космоса.

5. ОТШЕЛНИКЪТ НА СКАЛАТА

Сега Лъки беше на гърба на Динго и той го беше стиснал с бедрата си през кръста.

– Динго, чуваш ме, нали? – попита той тихо и неумолимо. – Не зная къде се намираме, нито къде отиваме, но ти също не знаеш. Така че сега сме нужни един на друг. Готов ли си да сключим сделка? Ти можеш да разбереш къде се намираме, защото твоето радио ще достигне корабите, но не можеш да се върнеш без въглероден двуокис. Аз имам достатъчно за двама ни, но ще се нуждая от теб да ни водиш по обратния път.

– Да те вземат мътните, разрушител! – извика Динго. – Като те довърша, ще взема твоите ракетни пистолети.

– Не мисля, че ще можеш – отвърна хладно Лъки.

– Смяташ и от тях ли да изпуснеш газа? Давай! Направи го! Капитанът ще ме открие, където и да се намирам, докато ти ще се носиш в космоса с разбит шлем и замръзнала кръв по лицето.

– Не е точно така, приятелю мой. Знаеш ли, на гърба ти има опряно нещо. Може би не можеш да го почувстваш през метала, но то е там, уверявам те.

– Ракетен пистолет, ето какво. Това не означава нищо докато се държим заедно.

Динго извиваше ръцете си, опитвайки се да улови Лъки.

– Не съм участвувал в дуел с ракетни пистолети – прозвуча весело гласът на Лъки, – но зная за тях повече от теб. Изстрели от ракетни пистолети се разменят на мили един от друг. Няма въздушно съпротивление, което да забави и разбърка газовия поток, но съществува вътрешно съпротивление. В потока винаги има някаква турбулентност; кристалчетата се блъскат едно в друго и забавят движението си. Газовата линия се разширява. Ако пропусне целта, тя се разсейва в космоса и изчезва, но ако накрая улучи, силата на удара не се смекчава и след много мили.

– За какво, по дяволите, говориш? Накъде биеш? – попита пиратът като се извиваше с нечовешки усилия, а Лъки сумтеше и със сила го принуждаваше да се връща в предишното си положение.

– Само за следното: какво предполагаш ще се случи, когато въглеродният двуокис улучи целта два инча преди турбулентността да е успяла да намали скоростта на струята или да я разшири? Не гадай, аз ще ти кажа. Той ще премине през скафандъра, а също и през тялото ти като

огъня на горелка.

– Ти си глупак! Говориш смешни неща!

Динго яростно проклинаше, но изведнъж замръзна неподвижно.

– Тогава се опитай – рече Лъки. – Мръдни се! Моят ракетен пистолет е плътно опрян в скафандъра ти, а аз натискам спусъка. Опитай се да мръднеш.

– Ти нарушаваш правилата – озъби се Динго. – Това не е чиста победа.

– Получих пукнатина на лицевото прозорче – каза Лъки. – Те ще разберат кой е нарушил правилата. Имаш половин минута да решиш.

Секундите минаваха в мълчание. Лъки улови движение на ръката на Динго.

– Сбогом, Динго! – каза той.

– Чакай! Чакай! – изкрещя силно Динго. – Само разширявам обхвата на предаване. – После той повика по радиото: – ...Капитан Антън... капитан Антън...

За да се върнат до корабите им бяха необходими час и половина.

„Атлас“ се движеше отново в космоса след пленения го пиратски кораб. Автоматичните му системи бяха прехвърляни на ръчно управление, когато беше необходимо, а първокласен екипаж от трима души контролираше мощността му. Както и преди в списъка на пътниците фигурираше само едно лице. Лъки Стар.

Лъки бе затворен в една кабина и виждаше екипажа само когато носеха полагащите му се порции. Собствените порции на „Атлас“, си мислеше Лъки. Или поне каквото беше останало от тях. По-голямата част от храната и ненужните за непосредственото управление на кораба инструменти бяха вече пренесени на пиратския съд.

Първата храна му донесоха и тримата пирати. Бяха мършави мъже, обгорени от суровите лъчи на космическото слънце.

Те мълчаливо му подадоха подноса, прегледаха внимателно кабината, стояха докато отвори консервените кутии и стопли съдържанието им и после отнесоха остатъците.

– Седнете, мъже – покани ги Лъки. – Не трябва да стоите прави, докато се храня.

Те не отговориха. Единият, най-слабият и най-високият от тримата с изкривен на една страна нос, който някога е бил чупен, и изпъкнала адамова ябълка погледна към другите, сякаш бе склонен да приеме

поканата, но не срещна подкрепа.

Следващият път Счупения нос донесе храната сам. Остави подноса, после се върна към вратата и я отвори, погледна наляво и надясно по коридора, затвори я отново и каза:

– Аз съм Мартин Маню.

– А аз съм Бил Уилямс. Другите двама не ме заговориха, а?

– Те са приятели на Динго, но аз не съм. Може би вие сте човек на правителството, а може би не сте. Не зная. Но колкото се отнася до мен всеки, който направи това, което направихте вие на този рушител, Динго, е мъж на място. Той е умен и играе грубо. Веднъж, когато бях още нов, ме предизвика на дуел с ракетни пистолети. Почти ме блъсна в един астероид. Без никаква причина. Твърдеше, че било погрешка, но чуйте, с ракетен пистолет той никога не греша. Вие спечелихте съвсем малко приятели, господине, когато довляхохте тази хиена за гашците.

– Все пак се радвам и на това.

– Но внимавайте. Той няма да забрави случилото се. Гледайте да не останете насаме с него дори след двадесет години. Аз ви го казвам. Не само че беше победен, вие разбирате. Беше още и измамен с историята за пробиването на дебелия един инч метал с въглероден двуокис. Всички му се подиграват и това го поболя. Той е болен в буквалния смисъл на думата! По-добре от това – здраве. Човече, аз наистина се надявам, че шефът ще те хареса.

– Шефът? Капитан Антън ли?

– Не, шефът. Големият шеф. Ей, храната, която имате на борда, е добра. Особено месото. – Пиратът млясна звучно. – На човек му омръзват всички тези каши от мая, особено когато му е поверена цяла цистерна.

Лъки изтърсваше остатъците от храна по себе си.

– Кой е той?

– Кой?

– Шефът.

– Велики Боже, не зная! – сви рамене Маню. – Да не мислите, че човек като мен го е срещал някога. Той е само някой, за когото говорят момчетата. Близо до ума е, че е някой шеф.

– Организацията е много сложна.

– Човече, вие никога няма да я разберете, докато не се присъедините към нея. Чуите, когато дойдох тук, бях без пукната пара. На знаех какво да правя. Мислех, че ще ограбим няколко кораба, после ще получа своето и всичко ще свърши. Знаете ли, то бе по-добро, отколкото да

умирам от глад, в каквото състояние бях.

– Не стана ли така?

– Не, никога не съм участвувал в нападателна експедиция. Участвувам едва неколцина от нас. Само такива като Динго. Той постоянно излиза. На него му харесва това. Разрушител. Понякога излизаме и залавяме малко жени – пиратът се усмихна. – Сдобих се с жена и дете. Не бихте повярвали на това, нали? Разбира се, ние си имаме наш собствен малък проект. Имаме собствени цистерни. Понякога изпълнявам дежурства в космоса, като например сега. Този начин на живот е лек. Можете да сте добре, ако се присъедините към нас. Един младеж с приятна външност като вашата може за нула време да се сдобие с жена и да се задоми. Или, ако искате, вълнуващи моменти има в изобилие. Да, сър Бил. Надявам се, че шефът ще ви вземе.

Лъки го последва до вратата.

– Между другото, къде отиваме? На някоя от базите ли?

– Само до една от скалите, предполагам. Която е най-близо. Ще стоите там, докато дойде заповед по радиото. Обикновено така правят. – И като затваряше вратата добави: – Не казвайте на момчетата или на който и да е друг, че съм разговарял с вас. Разбрано, приятелю?

– Разбира се.

Останал отново сам. Лъки удари бавно и леко с юмрук по дланта си. Шефът! Само празни приказки ли бяха това? Ключи? Или означаваха нещо? А останалата част от разговора?

Той трябваше да чака. Велика Галактико! Само Конуей и Хенри да бяха така добри да не се намесват още известно време.

Лъки нямаше шанс да види „скалата“, когато „Атлас“ я наближи. Не я видя, докато предшествуван от Мартин Маню и следван от един друг пират не излезе от въздушния шлюз в космоса. Откри я на сто стъпки под себе си.

Астероидът беше съвсем обикновен. Лъки прецени, че най-големият му размер е две мили. Астероидът беше ръбест и скалист, сякаш великан бе отчупил върха на някоя планина и го беше запратил в космоса. Страната му, обърната към Слънцето, проблясваше в сивокафяво, а сенките върху него видимо се местеха и изменяха.

Лъки се отблъсна с крака от корпуса на кораба надолу към астероида, напускайки въздушния шлюз. Скалите се носеха бавно към него. Ръцете му докоснаха земята, а инерцията придвижи надолу и останалата част от тялото му в бавни акробатични движения, докато успя да се хване за една издатина и да спре.

Лъки стана. Повърхността на скалата почти създаваше илюзията за повърхност на планета. Зад най-близките зъбери обаче няма нищо, нищо освен космос. Видимо движещите се при въртенето на скалата звезди блестяха с ярка светлина, а корабът, който бе въведен в орбита около нея, остана неподвижен над главата му.

Един пират вървеше начело към скално възвишение на около петдесет фута, което в никакъв случай не можеше да бъде различено от околността. Той взе разстоянието на две дълги крачки. Докато чакаха, една секция се плъзна настрани и от отвора излезе фигура, облечена в скафандър.

– Всичко е наред, Херм – каза навъсено един от пиратите. – Ето го. Сега е на твоё разположение.

Гласът, който след това прозвуча в слушалките на Лъки, бе благ и уморен.

– Колко дълго ще бъде при мен, господи? – попита той.

– Докато дойдем да го вземем. И не задавай въпроси.

Пиратите се обърнаха и подскочиха нагоре. Гравитацията на скалата не можеше да направи нищо, за да ги спре. Те непрекъснато се смляваха и след няколко минути Лъки видя кратко проблясване на кристали, когато един от тях коригира посоката си с малък ракетен пистолет. Той обикновено се използваше с такава цел и бе част от стандартната екипировка на скафандъра. Газовото му захранване се състоеше от вграден в него патрон с въглероден двуокис.

Минаха няколко минути и задните ракетни двигатели на кораба дадоха червени отблясъци. Той също започна да се смлява.

Лъки знаеше, че е безполезно да се опитва да разбере посоката, в която се отправяше корабът, без да знае собственото си местоположение в космоса. А освен че беше някъде в астероидния пояс, не му бе известно нищо друго.

Той бе така силно погълнат от мислите си, че почти се стресна от тихия глас на другия човек на астероида.

– Хубаво е тук – рече той. – Така рядко излизам, че понякога забравям. Погледни там!

Лъки се обърна наляво. Точно малкото Слънце се показваше иззад острия ръб на астероида. За момент то стана твърде ярко, за да може да се наблюдава. Представляваше блестяща златна монета от двадесет кредитки. Небето си остана черно, както преди, а звездите светеха без да намаляват яркостта си. Така беше на един свят без въздух. Тук нямаше прах, който да разсейва слънчевата светлина и да маскира небето

тъмносиньо.

– След около двадесет и пет минути ще залезе отново – каза човекът от астероида. – Понякога, когато Юпитер е най-близо, можете да видите също и него като мраморно топче със своите четири спътника, приличащи на искри, подредени във военен строй. Но това се случва веднъж на всеки три и половина години. Не му е сега времето.

– Тези хора ви наричат Херм – каза направо Лъки. – Това ли е името ви? Един от тях ли сте?

– Искате да кажете, дали съм пират? Не. Но ще призная, че може би съм техен съучастник. Името ми също не е Херм. Това е само термин, който те използват изобщо за отшелниците. Моето име, сър, е Джоузеф Патрик Хенсън и тъй като ще си правим компания за неопределен период от време, надявам се, че ще се сприятелим.

Той протегна ръка в метална ръкавица и Лъки я сграбчи.

– Аз съм Бил Уилямс – каза той. – Споменахте, че сте отшелник. Да не искате да кажете, че през цялото време живеете тук?

– Точно така.

Лъки огледа жалката отломка гранит и кварц и се намръщи.

– Астероидът не изглежда много примамлив.

– Въпреки това ще се опитам да направя всичко, което зависи от мен, за да се чувствате удобно.

Отшелникът докосна участък от плочата или скалата, от която бе излязъл и част от нея отново се отвори. Лъки отбеляза, че ръбовете бяха скосени от вътрешната страна и облицовани с ластиум или някакъв подобен материал за осигуряване на херметичността.

– Няма ли да влезете, господин Уилямс? – покани го отшелникът.

Лъки влезе и скалната плоча се затвори зад тях. После светна флуоресцентна лампичка и разпръсна мрака. Тя разкри малък въздушен шлюз с размери колкото да побере двама души.

Замига една сигнална червена светдинка и отшелникът каза:

– Сега вече можете да отворите лицевото прозорче на шлема си. Тук има въздух. – И докато говореше, отвори своето.

Лъки последва примера му, поемайки чистия пресен въздух с пълни гърди. Не бе лош. Беше по-добър от този на борда на кораба. Без съмнение. А когато се отвори вътрешната врата на шлюза. Лъки ахна от учудване.

6. КАКВО ЗНАЕШЕ ОТШЕЛНИКЪТ

Толкова луксозни помещения Лъки рядко бе виждал дори на Земята. Беше дълго тридесет фута, широко двадесет и високо тридесет. Опасваше го балкон. Горے и долу стените бяха подредени с книги-филми. На една поставка бе инсталиран проектор, а на друга се намираще модел на Галактиката, подобен на скъпоценен камък. Осветлението беше изцяло индиректно.

Щом пристъпи в помещението, Лъки веднага почувства дръпването на гравитацията, създавана от псевдогравитационните двигатели. Тя не бе нормалната земна гравитация. Изглежда беше някъде между земната и марсианската. Налице беше възхитителното усещане за лекота и все пак притеглянето бе достатъчно, за да позволи пълна координация на мускулите.

Отшелникът беше свалил своя скафандър и го бе провесил над едно корито от бяла пластмаса. Покрилият го лед при влизането им от мразовития космос в помещението с топъл и влажен въздух можеше да се отцежда при топенето си.

Отшелникът бе висок и изправен, а лицето му – розово и гладко. Косата и рунтавите му вежди бяха съвсем бели, а ръцете му бяха покрити с изпъкнали вени.

– Да ви помогна ли да свалите скафандъра си? – попита учтиво той.

– О, не. Ще се оправя сам – дойде на себе си Лъки и бързо се измъкна от него. – Мястото, където живеете, е твърде необикновено.

– Харесва ли ви? – попита с усмивка Хенсън. – Бяха нужни много години, за да се направи да изглежда така. Това не е всичко, което има в моя малък дом. – Той изглеждаше изпълнен с тиха гордост.

– Представям си – рече Лъки. – Тук трябва да има мощна електроцентраля за светлина и отопление, както и за поддържане на псевдогравитационното поле. Трябва да имате въздухоочистител и принудителна вентилация, водни запаси, складове за храна и всичко друго, необходимо за живеене.

– Точно така.

– Животът на един отшелник не е лош.

Очевидно отшелникът беше и горд, и поласкан.

– Не би трябвало да бъде – отвърна Хенсън. – Седнете, Уилямс, седнете. Искате ли нещо за пиене?

– Не, благодаря – отвърна Лъки, разполагайки се в едно кресло. Неговите на външен вид нормални седалка и облегалка прикриваха меко диамагнитно поле, което поддаваше под тежестта му само до известна степен, след което получаваше моделирано по всяка крива на тялото му равновесие, – Освен ако можете да ми предложите чашка кафе?

– Не представлява никаква трудност – отвърна старецът и влезе в една ниша.

След няколко секунди той се върна с две димящи чаши, от които се носеше приятен аромат.

Страничната облегалка на креслото на Лъки се разгъна в тясна полчка при подходящото докосване от Хенсън с крак и отшелникът постави едната чаша в предназначената за тази цел вдлъбнатина. После направи пауза, за да се взре в по-младия мъж.

– Да? – вдигна поглед Лъки.

– Нищо, нищо – поклати глава Хенсън. Погледите им се срещнаха. Светлините в по-отдалечените части на обширното помещение отслабнаха, като достатъчно светла за виждане остана само една област, заобикаляща непосредствено двамата мъже.

– А сега ще извините любопитството на стареца – рече отшелникът. – Биха желал да ви попитам, защо сте дошъл тук?

– Не съм дошъл. Бях доведен – отвърна Лъки.

– Искате да кажете, че не сте от... – Хенсън направи пауза.

– Не, не съм пират. Поне още не.

– Не разбирам – каза Хенсън и остави чашата си. Изглеждаше разтревожен. – Вероятно казах неща, които не трябва да казвам.

– Не се безпокойте за това. Имам намерение в най-скоро време да стана един от тях.

Лъки допи кафето си и после, подбирайки внимателно всяка своя дума започна да разказва за преживяното от качването си на „Атлас“ на Луната и продължи до настоящия момент.

Хенсън слушаше внимателно.

– И сигурен ли сте, че това искате да вършите, млади човече, след като сега се запознахте отчасти с начина им на живот?

– Сигурен съм.

– Защо, в името на Земята?

– Точно така. Заради Земята и заради това, което направи с мен. Тя не е място за живот. А вие защо сте дошъл тук?

– Страхувам се, че това е дълга история. Но ти не се безпокой. Няма да ти я разказвам. Преди много години купих този астероид като

място за кратки отпуски и постепенно започнах да го харесвам. Продължих да разширявам помещението. Малко по малко донесох от Земята мебели и книги-филми. Накрая открих, че тук имам всичко необходимо за живот. Така че защо да не остана за постоянно?

– Наистина, защо не? Вие сте умен. Там, на Земята, е бъркотия. Твърде много хора. Твърде много долни служби. Почти невъзможно е да се избяга към планетите, а ако човек успее, това означава работа с физически труд. За човек няма по-добра възможност, докато не дойде на астероидите. Не съм достатъчно възрастен, за да се установя като вас. За младия човек е свободният и пълен с вълнуващи преживявания живот. Тук има място за шеф.

– Тези, които са вече шефове, не обичат младежите с шефски намерения в главата. Антън, например. Виждал съм го и знам.

– Може би, но досега си удържа на думата – рече Лъки. – Той каза, че ако победа този Динго, ще имам шанс да се присъединя към хората от астероидите. Изглежда като че ли съм го получил.

– Изглежда само, че сте тук. Това е всичко. Какво ще стане, ако той се върне с доказателство или каквото той счете за доказателство, че сте човек на правителството?

– Няма да донесе.

– Ами ако донесе? Само за да се отърве от вас?

Лицето на Лъки потъмня и Хенсън, леко намръщвайки се, отново го погледна с любопитство.

– Не би го направил – отвърна Лъки. – Един здрав и силен мъж може да му бъде полезен и той го знае. Между другото, защо ме поучавате? Самият вие живеете на астероид и имате връзка с тях.

– Вярно е – сведе поглед Хенсън. – Не трябваше да ви се меся. Това е само защото съм тук сам от толкова дълго време. Склонен съм да говоря твърде много, когато дойде някой, само за да слушам звука от гласовете. Слушайте, време е за вечеря. Ще се радвам да вечеряте с мен в тишина, ако така предпочитате. В противен случай ще говорим за каквото искате.

– Благодаря ви, господин Хенсън. Разбирам ви.

– Добре.

Лъки последва Хенсън през една врата в малък килер, подреден с консервирана храна и всякакви видове концентрати. Нямаше нито една от познатите на Лъки фабрични марки. Вместо това съдържанието на всяка консервена кутия бе описано с ярко оцветени гравюри, които бяха неразделна част от метала.

– Прясното месо го държа обикновено в специално хладилно помещение. Знаете, че на един астероид можете да получите колкото искате ниска температура, но едва от две години мога да се снабдявам с този вид провизии.

Той избра от полиците половин дузина консерви плюс една кутия с млечен концентрат. По негово предложение Лъки взе от по-ниската лавица запечатана кутия от един галон с вода.

Отшелникът бързо нареди масата. Консервите бяха самоподгриваш с тип и се отваряха в чиниите с включената към тях отварачка.

– Имам отвън цяла долина запълнена с тези неща – каза леко забавлявайки се Хенсън, сочейки консервените кутии. – Т.е., те са изхвърлени там. Количество натрупано за двадесет години.

Храната беше добра, но странна. Приготвена бе на база мая, каквато произвеждаше само Земната империя. Никоя друга планета в Галактиката не бе така гъсто населена, с толкова много милиарди хора, за да развива тази земеделска култура. На Венера, където растяха повечето сортове мая, можеше да се произведе имитация на почти всякакъв вид храна: бифтеци, орехи, масло, захарни изделия. Те бяха толкова хранителни, колкото и истинските. За Лъки, обаче, на вкус не беше съвсем венецианска. Имаше един по-лютив привкус.

– Извинете любопитството ми – каза Лъки, – но всичко това струва пари, нали?

– О, да, аз имам малко. Имам инвестиции на Земята. Много добри. Чековете ми са винаги уважавани или поне бяха допреди две години.

– Какво се случи тогава?

– Корабите-снабдители престанаха да идват. Твърде рисковано стана заради пиратите. Това бе лош удар. Имах добър запас от повечето неща, но си представям какво е било на другите.

– На другите ли?

– На другите отшелници. Ние сме стотици. Те не всички са така щастливи като мен. Твърде малко от тях могат да си позволят да направят своите светове толкова удобни, но могат да уредят най-необходимото. Повечето са стари хора като мен с починали жени, израстнали деца. Странен и различен свят от хора, които сами се изселват. Ако имат някаква скромна първоначална сума, те могат да се сдобият с малък астероид. Правителството не ги закача. Всеки астероид с диаметър не повече от пет мили, на който искаш да се установиш, е твой. После, ако искат, могат да си купят субетерни приемници и да поддържат връзка с Вселената. А ако не искат, могат да си вземат книги-филми или да си

уредят получаването на копия от новините, доставяни веднъж годишно от товарните кораби, или само да ядат, да почиват, да спят и да чакат да умрат, ако предпочитат последното. Понякога ми се иска да познавам някои от тях.

– А защо не познавате?

– Понякога имам чувството, че желая, но те не са хора, лесни за запознаване. В края на краищата, идват тук, за да бъдат сами, както и аз.

– И какво направихте, когато товарните кораби спряха да идват?

– Отначало нищо. Сигурно съм мислил, че правителството ще уреди положението, а имах и достатъчно запаси за месеци наред. Всъщност, при по-икономично изразходване на запасите бих могъл да изкарам и цяла година. Но тогава дойде пиратският кораб.

– И вие свързахте съдбата си с тях ли?

Отшелникът сви рамене. После се намръщи, склучи вежди и те приключиха вечерята в мълчание.

Накрая отшелникът събра чиниите и отварачките и ги постави в един стенен контейнер в нишата, водеща към килера. Лъки чу слаб стържещ звук на метал в метал, който бързо заглъхна.

– Псевдогравитационното поле не се простира до тръбата за отпадъци – поясни Хенсън. – Едно духване на въздух и те излитат навън в долината, за която ви говорих, дори да е отдалечена на една миля оттук.

– Струва ми се – отбеляза Лъки, – че ако опитате малко по-силно духване, ще се освободите изобщо от консервените кутии.

– Бих постъпил така. Мисля, че повечето от отшелниците го правят. Дори, може би всички останали. Въпреки това тази идея не ми харесва. Свързана е с прахосване на въздух, а също и на метал; Тези консервени кутии можем някой ден да използваме отново. Кой знае? Освен това, макар повечето от тях да се пръснат, сигурен съм, че някои от тях ще останат да обикалят около астероида като малки луни, а не е приятно да знаеш, че ще бъдеш съпровождан в орбитата си от собствения боклук. Пушите ли? Не? Имате ли нещо против, ако запала? – Той запали пура и продължи с доволен вид: – Хората от астероидите не могат редовно да доставят тютюн, така че пушенето стана рядко удоволствие за мен.

– Снабдяват ли ви и с останалите провизии? – попита Лъки.

– Да. С вода, машинни части и други необходими неща.

– А вие какво правите за тях?

– Не много – отвърна отшелникът, изучавайки запаления край на пурата си. – Те ползват този свят. Приземяват корабите си на него, а аз не ги издавам. Тук не влизат, а какво правят другаде върху скалата, не е

моя работа. Не желая да знам. Така е по-безопасно. Понякога оставят тук хора, като вас сега и по-късно си ги прибират обратно. Мисля, че понякога спират за дребни ремонти. В замяна ме снабдяват с провизии.

– Всички ли отшелници снабдяват?

– Не зная. Може би.

– В такъв случай би било необходимо ужасно голямо количество провизии. Откъде ги вземат?

– Пленяват кораби.

– Не е достатъчно, за да снабдяват стотици отшелници и себе си.

Искам да кажа, че това означава ужасно голямо количество кораби.

– Не зная.

– Не се ли интересувате? Тук вие живеете лек живот, но може би храната, която току-що ядохме е дошла от кораб, замръзналите тела на чийто екипаж обикалят някой друг астероид като човешки отпадъци. Никога ли не сте мислил по този въпрос?

– Вие си отмъщавате, загдето ви поучавах преди малко – болезнено се изчерви отшелникът. – Имате право, но какво мога да направя? Не съм зарязал и предал правителството. То ме заряза и предаде. За имотите ми на Земята се плащат такси. Защо тогава не съм защитен? Аз добросъвестно регистрирах този астероид в Земното извънсветско бюро. Той е част от Земния доминион. Имам неоспоримото право да очаквам защита срещу пиратите. Ако това не е предстоящо; ако моят източник на продоволствие каже хладно, че няма да ми достави нищо повече на каквато и да е цена, какво се предполага, че ще правя? Може би ще кажете, че бих могъл да се върна на Земята, но как ще изоставя всичко това? Тук имам свой собствен свят. Моите книги-филми, великата класика, която обичам. Имам дори копие на Шекспир; едно пряко заснемане на истинските страници от една древна печатна книга. Имам храна, пиене, уединение. Никъде във Вселената не бих могъл да намеря по-удобно място. Все пак, не мислете, че изборът ми е бил лесен. Имам субетерен предавател. Мога да се свързвам със Земята. Имам и малък кораб, който може да прави къси рейсове до Серес. Хората от астероидите знаят това, но ми вярват. Знаят, че нямам избор. Казах ви още когато дойдохте, че при тези обстоятелства съм техен съучастник. Помагам им. Това ме прави легален пират. Ако се върна, ще последва затвор, а вероятно и екзекуция. Ако ли пък не, ако ме освободят при условие, че мина на страната на правителството, хората от астероидите няма да забравят това. Ще ме намерят където и да отида, докато не ми бъде гарантирана от правителството пълна пожизнена защита.

– Изглежда като че ли сте тръгнал по лош път – каза Лъки.

– Дали? – попита отшелникът. – С подходяща помощ съм в състояние да получа тази защита.

Сега беше ред на Лъки.

– Не зная за какво говорите – каза той.

– Мисля, че знаете.

– Не ви разбирам.

– Ще ви дам един съвет-предупреждение срещу помощ.

– Аз не мога да направя нищо. Какъв е вашият съвет?

– Махайте се от астероида преди да са се върнали Антън и хората му.

– За нищо на света. Дойдох, за да се присъединя към тях, а не да си вървя в къщи.

– Ако не напуснете, ще останете тук завинаги. Ще останете като мъртвец. Те няма да ви включат в никой екипаж. Вие нямате квалификация, господине.

– За какво, по дяволите, говорите старче?

– Ето пак. Като се ядосате, ясно виждам това. Вие не сте Бил Уилямс, синко. Каква е родствената ви връзка с Лорънс Стар от Научния съвет? Не сте ли син на Стар?

7. КЪМ СЕРЕС

Лъки присви очи. Той почувства напрежение в мускулите на дясната си ръка, като че ли да посегне към бедрото, на което липсваше бластер, но в действителност не я помръдна.

Гласът му остана под строг контрол, когато попита:

– Чий син? За какво говорите?

– Сигурен съм в това. – При тези думи отшелникът се наведе напред и сграбчи ръката на Лъки. – Добре познавах Лорънс Стар. Беше ми приятел. Помогна ми веднъж, когато бях в нужда. А вие сте му одрал кожата. Не бих могъл да греша.

Лъки дръпна ръката си.

– Говорите неразбираемо – каза той.

– Слушай, синко. Може би за вас е важно да не издавате истинската си самоличност. Добре, няма да настоявам да ми се доверявате. Работил съм за пиратите и признах това. Но изслушайте ме все пак. Хората от астероидите имат добра организация. Може да им бъдат необходими седмици, но ако Антън ви заподозре, те няма да се спрат пред нищо, за да ви проверят из основи. Никакви фалшиви истории няма да ги заблудят. Те ще открият истината и ще научат кой сте. Бъдете сигурен в това! Ще се доберат до истинската ви самоличност. Напуснете, казвам ви! Напуснете!

– Ако бях този, който казвате че съм, старче, няма ли да си навлечете неприятности? – попита Лъки. – Доколкото схващам, вие ми предлагате да ползвам вашия кораб.

– Да.

– А какво ще правите, когато се върнат пиратите?

– Аз няма да бъда тук. Не разбирате ли? Искам да дойда с вас.

– И да оставите всичко, което имате тук ли?

Старецът се колебаеше.

– Да, това е трудно – каза накрая той. – Но никога не ще имам отново този шанс. Вие сте влиятелен човек. Би трябвало да сте. Вероятно сте член на Научния съвет. Тук сте със секретна мисия. Те ще ви повярват. Вие можете да ме защитите, да гарантирате за мен. Можете да предотвратите даването ми под съд. Виждате, че пиратите не са ми повлияли. Това ще бъде от полза за Съвета, млади човече. Ще им разкажа всичко, каквото знам за пиратите. Ще им сътруднича по всеки възможен начин.

- Къде държите кораба си? – попита Лъки.
– Значи сключихме сделката?

Корабът наистина беше малък. Двамата стигнаха до него в колона по един по тесен коридор. В скафандрите те отново представляваха странни фигури.

– Достатъчно близо ли е Серес, за да може да се улови от корабния телескоп? – попита Лъки.

- Всъщност да.
– Можете ли лесно да го разпознаете?
– Разбира се.
– Тогава да се качваме на кораба.

Предният край на пещерата без въздух, която служеше за хангар, се отвори навън веднага, щом бяха запалени двигателите.

– Радиоуправление – обясни Хенсън.

Корабът беше зареден с гориво и провизии. Той излезе плавно от своето леговище и се отправя в космоса с лекотата и свободата, възможни само там, където на практика липсват гравитационните сили. Лъки за пръв път видя астероида на Хенсън от космоса. Той хвърли бърз поглед на долината с изхвърлените консервени кутии, които блеснаха по-ярко от заобикалящите ги скали миг преди тя да мине в сянка.

– Кажете ми сега, нали сте син на Лорънс Стар? – попита отново Хенсън.

Лъки бе открил един добре зареден бластер и колан с кобур. Той вече го връзваше на кръста си, когато заговори.

– Казвам се Дейвид Стар – рече той. – Повечето хора ме наричат Лъки.

Серес е чудовище сред астероидите. Диаметърът му е близо петстотин мили и действителното средно тегло на един човек върху повърхността му цели два фунта. Формата му беше съвсем сферична и всеки, намиращ се в космоса на достатъчно близко разстояние до него можеше лесно да го вземе за внушителна планета.

Все пак, ако Земята беше куха, в нея можеха да се поберат четири хиляди тела с големината на Серес.

Бигман стоеше на повърхността на Серес. Фигурата му беше издута от скафандъра, наблъскан до пръсване с оловни тежести, а подметките на обувките му представляваха оловни плочи с дебелина един фунт.

Това хрумване бе негово собствено, но съвсем безполезно. Той все още тежеше по-малко от четири фунта и всяко негово движение заплашваше да го изхвърли в космоса.

От пристигането си с бързия полет от Луната заедно с Конуей и Хенри той беше на Серес вече дни наред в очакване Лъки Стар да съобщи по радиото, че пристига. Гъс Хенри и Хектор Конуей се бяха изнервили от чакането, опасявайки се Лъки да не е загинал. Но Бигман го познаваше по-добре. Лъки бе в състояние да преодолее всяка пречка. Беше им го казал. Когато накрая съобщението от Лъки пристигна, той им го повтори.

Но тук, навън, върху замръзналата почва на Серес, с пустота между него и звездите, Бигман точно по същия начин почувства едно промък-ващо се чувство на облекчение.

От мястото, където стоеше, той можеше да наблюдава директно ку-пола на Обсерваторията, чиито по-ниски части потъваха малко зад близкия хоризонт. Съвсем логично тук бе разположена най-голямата обсерватория в Земната империя. В тази част на Слънчевата система, вътре в орбитата на Юпитер, планетите Венера, Земя и Марс имаха атмосфера и поради този факт слабо подходяха за астрономически наблюдения. Въздухът, макар и толкова рядък като на Марс, пречеше и скриваше по-фините подробности, правеше образите на звездите да трепкат и общо взето проваляше нещата.

Най-големият безвъздушен обект от вътрешната страна на Юпитерианската орбита е Меркурий, но той е така близо до Слънцето, че обсерваторията в неговата полутъмна зона бе специализирана за слънчеви наблюдения. За това бяха необходими относително малки телескопи.

Вторият по големина безвъздушен обект беше Луната и тук обстоятелствата диктуваха специализация. Прогнозата за времето на земята, например, бе станала точна и широкообхватна наука, тъй като явленията в земната атмосфера можеха да бъдат видяни като цяло само от четвърт милион мили.

А третият по големина безвъздушен обект беше Серес и той бе най-подходящия от трите. Неговата незначителна гравитация позволяваше изливането на огромните лещи и огледала без опасност от счупване и без дори да става дума за провисване под въздействието на собственото им тегло. Устройството на самата телескопна тръба не изискваше особена здравина. Серес беше почти три пъти по-далеч от Слънцето, отколкото Луната, а силата на слънчевата светлина осем пъти по-слаба. Бързото въртене на Серес около собствената му ос поддържаше температурата

му почти постоянна. Накратко, Серес беше идеално място за наблюдение на звездите и външните планети.

Само преди един ден Бигман беше видял Сатурн през хилядаинчовия отражателен телескоп, за шлифоването на чието огромно огледало са били необходими двадесет години усърдна и непрекъсната работа.

– През какво гледам? – попита той.

– Не гледаш през нищо – присмях му се те. Трима души работеха внимателно на контролното табло, като всеки от тях вършеше нещо съгласувано с другите двама, докато всички останеха доволни. Слабите червени светлини продължаваха да мъждукат и в ямата от черна пустота, в която бяха поставени, оживя едно светло петно. То се фокусираше отлично само с докосване на контролното табло.

Бигман свирна от учудване. Това беше Сатурн!

Широкият три фута Сатурн, точно какъвто го бе виждал половин дузина пъти от космоса. Трите му пръстена бяха ярки и Бигман успя да различи три мраморнобели луни. Зад Сатурн се виждаха безброй звезди. Бигман искаше да го обиколи, за да види как изглежда когато го покрива нощната сянка, но при преместването му картината не се променяше.

– Това е само едно изображение – му обясниха те, – една илюзия. Където и да застанете, ще виждате едно и също нещо.

Сега, от повърхността на астероида, Бигман можеше да забележи Сатурн с просто око. Представляваше само една бяла точка, но по-ярка от другите, които бяха звезди. Сатурн се виждаше два пъти по-ярък, отколкото от Земята, защото до Серес беше с двеста милиона мили по-близо. Самата Земя се намираще от другата страна на Серес близо до голямото колкото грахово зърно Слънце. Земята не представляваше много внушителна гледка, тъй като на фона на Слънцето изглеждаше нищожно малка.

Шлемът на Бигман внезапно зазвъня от звука на повикването, нахлуло в лявата му радиослушалка.

– Хей, дребосък, махай се оттам! Пристига кораб.

От този шум Бигман подскочи и се издигна право нагоре, размахвайки ръце и крака.

– Кого наричаш дребосък? – извика той.

– Хей момченце, колко плащаш за уроци по летене? – засмя се другият.

– Ще ти кажа кой е момченце! – изписка яростно Бигман. Той бе стигнал върха на своята парабола и започна бавно и колебливо да пада надолу. – Как се казваш, мъдрецо? Кажи си името и аз ще те пипна за

гушата веднага щом се върна и сваля скафандъра си.

– Смяташ ли, че ще можеш да я стигнеш? – достигна до него подигравателният отговор и Бигман щеше да се пръсне на малки парченца, ако не бе забелязал спускащия се от хоризонта кораб.

Той побягна с огромни несръчни скокове около подравнената квадратна миля земя, която представляваше космодрума на астероида, опитвайки се да прецени точното място на приземяване на кораба.

Корабът кацна меко на повърхността, а когато въздушният шлюз се отвори и на изхода му се появи стройната, облечена в скафандър фигура на Лъки, Бигман радостно възкликна и с един дълъг скок се озова при него.

Конуей и Хенри бяха по-малко експанзивни при посрещането, но не по-малко радостни. Всеки от тях стисна ръката на Лъки, като че ли чрез непосредствения контакт искаше да се увери в реалността на плътта и кръвта, която виждат.

– Стойте – засмя се Лъки. – Дайте ми възможност да си поема дъх. Какво е станало? Не смятахте ли, че ще се върна?

– Слушай – каза Конуей, – би било по-добре да се съветваш с нас преди да осъществиш което и да е твое глупаво хрумване.

– Е, само ако хрумването не е твърде глупаво, моля, иначе няма да ми позволите да го осъществя.

– Все едно – каза Конуей. – За извършеното от теб мога да ти отнема позволителното за летене и още сега да те поставя под арест. Мога временно да те сменя от длъжност. Мога дори да те изхвърля от Съвета.

– Кое от тези неща ще направиш?

– Нито едно от тях, млади глупако. Но може би ще ти счупя главата някой от тези дни.

– Ти няма да му позволиш, нали? – обърна се Лъки към Огъстъс Хенри.

– Честно казано, даже ще му помагам.

– Тогава предварително се предавам. Виждате, ето един господин, с когото бих желал да се срещнете.

До този момент Хенсън беше останал на заден план, очевидно забавлявайки се от взаимната размяна на глупости. Двамата по-възрастни членове на Съвета бяха твърде заети с Лъки Стар, за да забележат присъствието му.

– Доктор Конуей, доктор Хенри – каза Лъки, – това е господин Джоузеф П. Хенсън, човекът, чийто кораб използвах, за да се върна. Той много ми помогна.

Старият отшелник се здрависа с двамата учени.

– Предполагам, че може да не познавате доктор Конуей и доктор Хенри – каза Лъки.

Отшелникът поклати отрицателно глава.

– Е, те са важни служители в Научния съвет – продължи Лъки. – След като се нахраните и починете, ще поговорят с вас и съм сигурен, че ще ви помогнат.

Един час по-късно двамата членове на Съвета срещнаха Лъки с мрачни изражения на лицата. Доктор Хенри натъпка тютюн в лулата с малкия си пръст и запуши спокойно, докато слушаше разказа на Лъки за приключенията му с пиратите.

– Каза ли това на Бигман? – попита Хенри.

– Току-що отделих малко време да поговоря с него – отвърна Лъки.

– А той не ти ли бе обиден, загдето не си го взел със себе си?

– Не беше доволен – призна Лъки. Но мисълта на Конуей бе насочена в по-сериозно направление.

– Кораб сириусианска конструкция, а? – размишляваше той.

– Без съмнение – отвърна Лъки. – Поне имаме тази частична информация.

– Тази информация не си струваше риска – отбеляза сухо Конуей. – Много повече съм обезпокоен от една друга частична информация, която имаме сега. Очевидно е, че организацията от Сириус е проникнала в самия Научен съвет.

– Да, аз също разбрах – кимна мрачно Хенри. – Много лошо.

– Как разбрахте? – попита Лъки.

– Боже мой, момче, та това е очевидно – промърмори Конуей. – Ще призная, че имаме голям екип конструктори, работещи върху кораба и че дори в най-добрия случай могат да се получат малки изтичания на информация. Все пак истината е, че за съществуването на клопката и особено за точния ѝ начин на монтиране на кораба знаеха само членове на Съвета и то малко от тях. Някой от тази малка група е шпионин, въпреки че бих могъл да се закълна във верността на всички. – Той поклати глава. – Аз все още не мога да повярвам, че е другояче.

– И не трябва – каза Лъки.

– Ъ? А защо не?

– Защото контактът със Сириус е бил само временен. Сириусианското посолство е взело тази информация от мен.

8. БИГМАН СЕ НАМЕСВА

– Косвено, разбира се, чрез един от техните известни шпиони – по-ясни той, когато двамата по-възрастни мъже се втреничиха шокирани в него.

– Изобщо не те разбирам – каза тихо Хенри. Конуей очевидно беше онемял.

– Това беше необходимо. Трябваше така да се представя на пиратите, че да не бъда заподозрян. Ако ме бяха намерили на кораб, който мислят, че е картографски, щяха да ме застрелят като нищо. От друга страна, ако ме отриеха на кораб-клопка, на чийто секрет са се натъкнали, както изглежда по щастливо стечение на обстоятелствата, те биха приели за абсолютна истина, че съм пътник без билет. Не разбирате ли? На един картографски кораб аз съм само член на екипажа, който не е успял да избяга навреме. На една клопка със замаскирана бомба аз съм беден глупак, който не е разбрал на какъв кораб се е качил без билет.

– Въпреки това можеха да те убият. Можеха да разберат твоята измама и да решат, че си шпионин. Всъщност, те почти са разбрали.

– Вярно! Почти разбраха – призна Лъки.

– А какво ще стане с първоначалния план? – избухна Конуей. – Имахме или няхахме намерение да взривим някоя от базите им? Само като си помисля за месеците, които ни бяха нужни за построяването на „Атлас“, изразходваните за него пари...

– Какво щяхме да спечелим от взривяването на една от базите им? Говорехме за огромен хангар с пиратски кораби, но в действителност това беше самозалъгване. Една организация, основана върху астероидите би трябвало да бъде децентрализирана. Пиратите вероятно нямат повече от три-четири кораба на едно и също място. Повече не биха се събрали. Взривяването на три-четири кораба би било твърде малко в сравнение с извършеното, ако успееш да проникна в организацията им.

– Но ти не успя – отбеляза Конуей. – С всичките си глупави рискове, ти не успя.

– За нещастие пиратският капитан, който отведе „Атлас“, бе твърде подозрителен или може би твърде интелигентен за нас. Няма да се опитам да го подценявам отново, но не всичко е загубено. Знаем със сигурност, че зад тях стои Сириус. В добавка имаме моя приятел, отшелника.

– Той няма да ни помогне – каза Конуей. – Това, което ни каза за

него звучи, като че ли той само се интересува как да има колкото е възможно по-малко вземане-даване с пиратите. И така, какво може да знае той?

– Може би е в състояние да ни каже повече, отколкото си мисли, че е възможно – отвърна хладно Лъки. – Например, има една информация, която може да ни даде и която ще ми позволи да продължа усилията си, работейки срещу пиратите отвътре.

– Ти няма да отидеш отново там – каза бързо Конуей.

– Нямам такова намерение – успокои го Лъки.

– Къде е Бигман? – присви очи Конуей.

– На повърхността на Серес. Не се безпокой. Всъщност – по лицето на Лъки премина сянка, – би трябвало вече да бъде тук. Закъснението му започва малко да ме безпокои.

Джон Бигман Джонс използва своя специален паспорт, за да мине покрай часовая на вратата на Контролната кула. Той си мърмореше нещо под нос, докато подтичваше по коридорите.

Лекото зачервяване на чипаносото му лице скриваше луничките, а червеникавата коса стърчеше на кичури като оградни колове. Лъки често му казваше, че си сресва косата вертикално нагоре, за да изглежда по-висок, но той енергично възразяваше.

Последната врата към кулата се отвори, когато Бигман пресече лъча на фотоклетката. Той влезе вътре и се огледа.

На смяна бяха трима мъже. Единият, със слушалки на ушите, седеше на субетерния приемник, другият беше на сметачната машина, а третият – при екрана на радара.

– Кой от вас, тъпи мозъци, ме нарече дребосък? – попита Бигман.

Тримата се обърнаха едновременно към него с учудени и намръщени лица. Човекът със слушалките махна лявата слушалка от ухото си и попита:

– Кой, за Бога, сте вие? Как, по дяволите, попаднахте тук?

Бигман стоеше изправен, изпъчил малкия си гръден кош.

– Казвам се Джон Бигман Джонс. Приятелите ме наричат Бигман, а всички други – господин Джонс. Никой, наречъл ме дребосък, не е останал цял. Искам да знам кой от вас е направил тази грешка.

– Моето име е Лем Хиск – отвърна човекът със слушалките, – а вие можете да ме наричате както ви харесва, когато вършите това някъде другаде. Махайте се оттук или ще сляза и ще ви изрита навън.

– Хей, Лем – извика мъжът на сметачната машина, – това е ексцентричният, който преди малко се разхождаше по космодрома. Няма смисъл да си губим времето с него. Кажете на часовите да го изхвърлят.

– Глупости – отвърна Лем Хиск. – За това момче не са ни нужни часовите.

Той свали напълно слушалките и постави субетерния приемник на **АВТОМАТИЧЕН СИГНАЛ**.

– Е, синко, ти влезе тук и ни зададе един хубав въпрос. Аз ще ти дам един хубав отговор. Аз те нарекох дребосък, но чакай, не се ядосвай. Имам основание. Виждаш ли, ти си истински висок младеж. Просто върлина. Моите приятели се смяха, като чуха да те наричам дребосък. – Той бръкна в джоба на панталоните си и измъкна оттам пластмасова кутия. Усмивката му беше иронична.

– Ела тук! – извика Бигман. – Ела тук и подкрепи чувството си за хумор с няколко юмручни удара.

– Какъв темперамент, какъв темперамент – зацъка с език Хиск. – Ето, момче, вземи си цигара. „Кингсайз“² е. Почти със същия размер като теб. Създаваш известно объркване. Все пак, помисли за това. Няма да можем да разберем дали ти пушиш цигарата или тя тебе.

Другите двама от Кулата избухнаха в луд смях. Бигман почервенея от ярост. Думите идваха трудно на езика му.

– Няма ли да се биете?

– Предпочитам да пуша. Съжалявам, че не се присъединявах към мен. – При тези думи Хиск се облегна назад, извади една цигара и я поднесе към лицето си, сякаш да се възхити от нейната белота. – В края на краищата, никой не може да ме накара да се бия с деца.

Той се ухили, поднесе цигарата към устните си и откри, че те се затварят върху нищо.

Палецът, показалецът и средният пръст още бяха в същото положение, раздалечени на около три осми от инча един от друг, но между тях нямаше цигара.

– Внимавай, Лем! – извика човекът до екрана. – Той има иглен пистолет.

– Никакъв иглен пистолет – озъби се Бигман. – Само един бърсер.

Имаше съществена разлика. Зарядите на бързера, макар и наподобяващи игла, бяха крехки и неизбухливи. Използуваха се за тренировка и малки игри. При одраскване на кожата зарядът на бързера не можеше да

2. Голям (кралски) размер – Б.пр.

я нарани сериозно, но беше бърз като дявол.

Усмивката на Хиск напълно изчезна.

– Внимавай с това, глупако! – извика той. – С него можеш да ослепиш човек.

Юмрукът на Бигман остана свит на нивото на очите му. Тънката муцуна на бъзера се показва между – средния и безименния му пръсти.

– Няма да те ослепя – рече той. – Но мога така да го настроя, че да не можеш да седнеш цял месец. А както виждаш, прицелът ми не е лош. А ти – извика той на човека до сметачната машина, – ако приближиш само с един инч алармения звънец, ще получиш една игличка от бъзера през ръката си.

– Какво искаш? – попита Хиск.

– Ела тук и се бий.

– Срещу бъзера ли?

– Ще го хвърля настрана. С юмруци. Честен бой. Твоите приятели могат да ни контролират.

– Не мога да ударя човек, който е по-малък от мен.

– Тогава не би трябвало и да го обиждаш. – Бигман приближи бъзера. – Не съм по-малък от теб. Отвън може да изглеждам така, но отвътре съм също толкова голям. Може би дори по-голям. Ще броя до три. – При тези думи той присви очи и се прицели.

– Велика Галактико! – изруга Хиск. – Идвам. Приятели, бъдете ми свидетели, че съм принуден. Ще се постарая да не нараня много този идиот.

Той скочи от мястото си до приемника. Зае го човекът от изчислителната машина.

Хиск беше висок пет фута и десет инча, с осем инча по-висок от Бигман. Слабата му фигура приличаше повече на момчешка, отколкото на мъжка. А мускулите на Бигман бяха като стоманени пружини под съвършен контрол. С безизразно лице той изчака приближаването на другия.

Хиск не си направи труда да заеме позиция за бокс. Той просто протегна дясната си ръка, сякаш имаше намерение да вдигне Бигман за яката и да го изхвърли през все още отворената врата.

Бигман се гмурна под ръката му. Неговите ляв и десен удар намериха в бърза серия слънчевия сплит на големия мъж и в същия момент той се измъкна с танцова стъпка от обсега му.

Хиск позеленя и седна на пода, като притискаше стомаха си и пъшкаше.

– Стани, голямо момче – подкани го Бигман. – Чакам те.

Другите двама в Кулата замръзнаха неподвижно от внезапния обрат на събитията.

Хиск бавно стана на крака. Лицето му гореше от гняв, но този път се приближи по-бавно. Бигман се отдръпна.

Хиск нанесе удар! Но не достигна Бигман с два инча. Хиск замахна ръко с десния си юмрук, но се размина на един инч с брадата на Бигман.

Бигман подскочаше наоколо като коркова тапа върху развълнувана вода. Отвреме-навреме вдигаше ръце, за да отрази някой удар.

Хиск, викайки несвързано, се нахвърли сляпо върху своя съперник, приличащ на комар. Бигман отстъпи настрана и с отворена длан плясна ръко гладко обръснатата буза на другия. Шамарът прозвуча като метеор, който среща първите плътни слоеве на атмосферата на някоя планета. Четирите му пръста оставиха червени ивици върху лицето на Хиск.

За момент Хиск остана замаян. Като нападаща змия Бигман го атакува отново, нанасяйки търкути в челюстта му. Хиск се строполи на пода.

Внезапно до съзнанието на Бигман достигна непрекъснатият звън на алармения звънец. Без да се колебае нито миг, той направи кръгом и излезе през вратата. Провря се между сепнатата двойка часови и топуркайки изчезна по коридора.

– А защо чакаме Бигман? – попита Конуей.

– Ето как виждам положението – отвърна Лъки. – В момента за нас най-важното е да получим повече информация за пиратите. Имам предвид вътрешна информация. Опитах се да я добия, но нещата не тръгнаха съвсем така, както се надявах. Сега съм белязан. Те ме познават. Но не познават Бигман. Той няма официални връзки със Съвета. Идеята ми е, че ако успеем да скалъпим едно криминално обвинение срещу него за по-голяма правдоподобност той може да избяга с кораба на отшелника.

– О, Господи! – изпъшка Конуей.

– Ще ме изслушаш ли? Той ще се върне на астероида на отшелника. Ако пиратите са там, добре! Ако ли пък не са, ще остави кораба на открито и ще ги чака вътре в него. Вътре е много удобно място за чакане.

– А когато дойдат, ще го убият – намеси се Хенри.

– Те няма да го убият. Затова ще отиде с кораба на отшелника. Те ще поискат да узнаят къде е отишъл Хенсън, да не говорим за мен;

откъде идва Бигман и как е взел кораба. Ще държат да узнаят това, а то ще му даде време да говори.

– И да обясни как е отличил астероида на Хенсън от всички останали скали? Ще трябва да изтърси някаква измишльотина.

– Изобщо няма нужда да обяснява. Корабът на отшелника е бил на Серес, което е така. Уредих да го оставят без пазачи, за да може да го вземе. Пространствено-времевите координати на астероида ще намери в бордовия дневник. За него това ще бъде само един астероид, не твърде отдалечен от Серес и не по-лош от другите, до който ще трябва да долети по права линия, за да изчака, докато утихне врявата на Серес.

– Рисковано е – измърмори Конуей.

– Бигман знае. И веднага ще ти кажа, че сме принудени да поемаме рискове. Земята така много е подценила пиратското зло, че...

Той млькна, когато сигналната светлина на устройството за свързка започна да святка и угасва на къси интервали.

Конуей прекъсна сигнала с нетърпелив жест и се изправи.

– Този сигнал е на дължината на вълната на Съвета и, в името на Серес, е едно от спешните повиквания.

Малкият екран над устройството за свързка показваше една характерна, бързо променяща се картина на светлина и мрак.

Конуей взе едно метално парченце от многото подобни в джоба си и го пхна в един тесен процеп на устройството за свързка. Парченцето беше кристалит дешифратор, активната част на който се състоеше от малки волфрамови кристали, поставени в алуминиев калъп. Те филтрираха субетерния сигнал по специфичен начин. Конуей бавно нагласи дешифратора като го местеше навътре-навън, докато не пасна точно с подобен по естество дешифратор, но противоположен по функция, в другия край на сигнала.

Моментът на точното пасване бе съпроводен с внезапно рязко фокусиране на екрана.

Лъки се надигна.

– Бигман! – извика той. – По дяволите, къде си?

Дребното лице на Бигман им се усмихваше дяволито.

– В космоса съм с кораба на отшелника и се намирам на сто хиляди мили от Серес.

– Това да не ти е поредният номер? – прошепна яростно Конуей на Лъки. – Нали уж каза, че бил на повърхността на Серес?

– Така мислех. – И после: – Какво се е случило, Бигман?

– Ти каза, че трябва да действваме бързо, така че сам уредих

нещата. Един от умниците в Кулата ми създаде работа. И така, аз го понатупах малко и излетях. – Той се усмихна. – Провери в караулното помещение, дали не търсят едно момче като мен с оплакване срещу него за нападения с телесна повреда.

– Това не бе най-умното, което можеше да направиш – каза строго Лъки. – Трудно ще убедиш хората от астероидите, че ти си нападателят. Не искам да те обидя, но изглеждаш малко малък за тази работа.

– Ще повалия няколко от тях – отвърна дръзко Бигман – и те ще ми повярват. Но не за това те повиках.

– Е, за какво тогава?

– Как да стигна до астероида на тези момчета?

– Не погледна ли в дневника? – намръщи се Лъки.

– Велика Галактико! Погледнах навсякъде. Даже под дюшеците. Никъде няма записани каквито и да е координати.

Тревогата на Лъки нарасна.

– Това е странно. Всъщност, дори по-лошо от странно. Слушай, Бигман – Лъки говореше бързо и сбито. – Изравни скоростта си с тази на Серес. Дай ми координатите си спрямо Серес в момента и ги задръж така на всяка цена, докато ти се обадя. Твърде близо си до Серес, за да те безпокоят каквито и да било пирати. Но ако се отдалечиш повече, може да попаднеш в ръцете им. Чуваш ли ме?

– Временен неуспех. Разбрах те. А сега ме остави да си пресметна координатите.

Лъки ги записа и прекъсна връзката.

– Господи, кога ще се науча да не правя предположения – измърморих той.

– Не беше ли по-добре да кажеш на Бигман да се върне? – попита Хенри. – Това в най-добрия случай е безразсъдство, а докато не научиш координатите, по-добре се откажи от цялата тази работа.

– Да се откажа? – запита учудено Лъки. – Да се откажа от един астероид, който знам, че е база на пиратите? Знаеш ли някоя друга база? Дори една единствена? Ние трябва да намерим астероида. Той е единствената ни отправна точка за разплитането на този възел.

– Това е отправната му точка, Гъс – намеси се Конуей. – Астероидът е една от базите им.

Лъки бързо набра един номер от вътрешната телефонна връзка и зачака.

– Ало! Ало! – прозвуча сепнато, но сънливо гласът на Хенсън.

– Лъки Стар е на телефона, господин Хенсън – рече живо Лъки. –

Извинявайте, че ви безпокоя, но бих желал да слезнете колкото може по-бързо тук, в стаята на Конуей.

– Разбира се, но не зная пътя до нея – отвърна след малка пауза гласът на отшелника.

– Часовоят на вратата ще ви доведе. Аз ще се свържа с него. Ще можете ли да дойдете до две минути?

– До две минути и половина, непременно – отвърна с шеговит тон той. Сега гласът му прозвуча по-бодро.

– Това ме удовлетворява!

Хенсън удържа на думата си. Лъки го чакаше. Той направи пауза за момент, държейки вратата отворена.

– Имало ли е някакъв инцидент на базата по-рано тази вечер? – попита той часовоя. – Някакво нападение?

– Да, сър – отвърна часовоят, който изглеждаше изненадан. – Въпреки това нараненият отказа да направи оплакване. Твърдеше, че борбата била честна.

Лъки затвори вратата.

– Очаквах това – каза той. – На никой нормален човек няма да му е приятно да се качи в караулното помещение и да признае, че момче с ръста на Бигман го е набило. Независимо от това, аз ще се обадя по-късно на ръководството и ще им кажа да запишат обвинението на хартия. Защото записът... Господин Хенсън.

– Да, господин Стар?

– Имам един въпрос, чийто отговор не искам да се разнася из системата за вътрешна връзка. Кажете ми какви са координатите на вашия домашен астероид. Постоянните и временните, разбира се.

Хенсън го погледна втренчено и светлосините му очи се разшириха.

– Е, трудно ще ми повярвате, но знаете ли, аз наистина не мога да ви ги кажа.

9. АСТЕРОИДЪТ, КОЙТО НЕ БЕШЕ...

Лъки го погледна спокойно в очите.

– Това е трудно за вярване, господин Хенсън. Мисля, че би трябвало да знаете вашите координати, както обитателят на една планета знае своя домашен адрес.

Отшелникът погледна пръстите на краката си и каза тихо:

– Предполагам, че е така. Това наистина е моят домашен адрес. И все пак аз не го знам.

– Ако този човек е умишлено... – започна Конуей.

– Почакай сега – прекъсна го Лъки. – Нека, ако трябва, да си наложим търпение. Господин Хенсън сигурно има някакво обяснение.

Те зачакаха отшелника да заговори.

Координатите на различните тела в Галактиката бяха жизнено важни за космическите пътешествия. Те изпълняваха същите функции, както линиите на географската ширина и дължина върху двуизмерната повърхност на една планета. Обаче тъй като космосът е триизмерен и телата в него се движат по всевъзможни пътища, необходимите координати са по-сложни.

Първо, основна тук е една стандартна нулева позиция. В случай от Слънчевата система това обикновено е Слънцето. Въз основа на този стандарт са необходими три цифри. Първата цифра е разстоянието на един обект или една позиция в космоса до Слънцето. Втората и третата цифра са две ъглови измерения, указващи положението на обекта относно една въображаема линия, свързваща Слънцето с центъра на Галактиката. Ако се знаят три стойности на такива координати за три различни времена, с достатъчен интервал между тях, орбитата на това тяло може да бъде изчислена и ще е известно неговото положение спрямо Слънцето във всеки даден момент.

Космическите кораби могат да пресмятат собствените си координати спрямо Слънцето или, ако това е по-удобно, спрямо най-близкото голямо тяло, което и да е то. За линиите до Луната, например, по които пътуват корабите Земя-Луна и обратно, обикновено „нулева точка“ е Земята. Собствените координати на Слънцето могат да бъдат пресметнати спрямо центъра на Галактиката и Първия галактически меридиан, но те са важни само при междузвездни пътувания.

Част от всичко това може би минаваше през ума на отшелника,

докато седеше с напрегнато наблюдаващите го трима членове на Съвета. Трудно бе да се каже.

– Да, мога да ви обясня – каза внезапно Хенсън.

– Чакаме – отвърна Лъки.

– За петнадесет години нито веднъж не ми се е случвало да ползвам координати. От две години изобщо не съм напуснал астероида, а всяко пътуване, което предприемах преди това, може би веднъж или два пъти в годината, беше на късо разстояние, до Серес или Веста, за попълване на един или друг вид запаси. В тези случаи ползвах местни координати, които пресмятах само за момента. Никога не съм съставял таблица, защото не ми е била необходима. Отсъствах ден или два, най-много три, а за това време моята скала не отиваше далеч. Тя пътуваше с потока, малко по-бавно от Серес или Веста, когато биваше по-близо до него. Когато се отправях към изчисленото положение, моята скала беше отдалечена на десет хиляди или дори на сто хиляди мили от нейното първоначално място, но тя бе винаги достатъчно близо, за да я уловя с корабния телескоп. После винаги нагаждах своя курс на око. Никога не съм ползвал стандартните слънчеви координати, защото никога не ми се е налагало. Това е всичко.

– От казаното от вас излиза – рече Лъки, – че вече не можете да се върнете на вашата скала. Изчислихте ли местните ѝ координати преди да я напуснете?

– Никога не съм мислил за тях – отвърна с тъга отшелникът. – Толкова отдавна я напуснах, че нито за секунда на съм обърнал внимание на тази работа. Поне допреди минутата, в която ме повикахте тук.

– Чакайте, чакайте – рече д-р Хенри, който бе запалил нова лула тютюн и пуфкаше усилено. – Може би греша, господин Хенсън, но когато за пръв път сте станал собственик на астероида е трябвало да попълните формуляра за собственост в Земното бюро за извънземни работи. Така ли е?

– Да – потвърди Хенсън, – но той бе само една формалност.

– Възможно е. Не го оспорвам. Все пак, координатите на вашия астероид би трябвало да са записани там.

Хенсън помисли малко и поклати отрицателно глава.

– Боя се, че не са, доктор Хенри. Те взеха само стандартните координати, установени за първи януари същата година. Това беше само, за да могат да идентифицират астероида, нещо като кодов номер, в случай че бъде оспорвано правото на собственост. Нищо повече не ги интересува, а една орбита не може да се изчисли с помощта на координатите

само на една точка от нея.

– Но вие самият трябва да сте имали орбитални стойности. Лъки ни каза, че първоначално сте ползували астероида като място за годишна отпусका. Така че трябва да сте били в състояние да го откривате от година на година.

– Това беше преди петнадесет години, доктор Хенри. Да, имам стойностите, но те са някъде в моите дневници на скалата, а аз не ги помня наизуст.

Кафявите очи на Лъки потъмняха.

– За момента нямам други въпроси, господин Хенсън – каза той. – Часовоят ще ви върне обратно в стаята и ще ви каже кога отново ще имаме нужда от вас. И, господин Хенсън – добави той, когато отшелникът стана, – ако се случи да си спомните координатите, веднага ни уведомете.

– Имате моята дума, господин Стар – обеща тържествено Хенсън.

Тримата бяха отново сами. Лъки протегна ръка към устройството за свързка.

– Свържете ме за предаване – каза той.

– За вас ли беше първоначално приетото съобщение, сър? – дойде до него гласът на дежурния в централата за свързка. – Не можах да го разшифровам, така че помислих...

– Добре сте направил. Връзка, моля.

Лъки нагласи един шифър и използва координатите на Бигман за начална точка в субетерния лъч.

– Бигман – каза той, когато лицето му се появи на екрана, – отвори отново корабния дневник.

– Имаш ли координатите, Лъки?

– Не още. Отвори ли корабния дневник?

– Да.

– Има ли някъде в него откъснат лист? Откъснат и целият покрит с изчисления?

– Чакай! Да, ето го.

– Покажи го на екрана на твоя предавател. Искам да го видя.

Лъки взе пред себе си лист хартия и прекопира изображението.

– Готово, Бигман, махни го. Сега слушай, не мърдай от мястото си. Разбираш ли ме? Остани където си, каквото и да се случи, докато не ти се обадя. Изключвам се.

– От скалата на отшелника до Серес управлявах кораба на око – обърна се Лъки към двамата по-възрастни мъже. – Коририрах курса три

или, четири пъти с помощта на корабния телескоп и другите уреди за наблюдение и измервания. Това са моите изчисления.

Конуей кимна.

– Предполагам, че сега имаш намерение да направиш обратни изчисления, за да намериш координатите на скалата.

– Това може да стане достатъчно лесно, особено ако ползваме обсерваторията на Серес.

Конуей стана с усилие.

– Не мога да ти помогна: мисля, че отдаваш прекалено много значение на всичко това, но за известно време ще следвам твоя инстинкт. Хайде да вървим в Обсерваторията.

Коридорите и елеваторите ги доближиха до повърхността на Серес, половин миля над служебните помещения на Научния съвет на астероида. Тук беше хладно, тъй като се правеше всичко възможно температурата в Обсерваторията да се поддържа постоянна и толкова близка до тази на повърхността, колкото човешкото тяло да издържи.

Един млад техник разчиташе бавно и внимателно изчисленията на Лъки и ги подаваше на компютъра, контролирайки операциите.

Д-р Хенри бе свил слабото си тяло на един не твърде удобен стол и изглежда се опитваше да получи малко топлина от лулата си, защото големите му възлести ръце бяха обгърнали нейното гърненце.

– Надявам се, че това ще доведе до нещо – каза той.

– До нещо по-добро – отвърна Лъки, който седеше замислено фиксирал погледа си в насрещната стена. – Виж какво, чичо Хектор, допреди малко вие разчитахте на моя „инстинкт“. Това не е инстинкт. Вече не е. Сега пиратството е коренно различно от това преди четвърт век.

– По-трудно е да се заловят или спрат корабите им, ако това имаш предвид – каза Конуей.

– Да, но не е ли още по-странно, че нападенията им се ограничават в района на астероидния пояс? Само тук, на астероидите, е нарушена търговията.

– Те са предпазливи. Преди двадесет и пет години, когато корабите им бродеха по целия път до Венера, бяхме принудени да предприемем офанзива и ги разбием. Сега са се установили на астероидите и правителството се колебае да вземе скъпоструващи мерки.

– Дотук добре – каза Лъки, – но как се прехранват? Винаги се е предполагало, че пиратите не нападат само заради самото развлечения, а

залавят кораби, храна, вода и други припаси. Човек може да помисли, че сега повече от всякога нападенията са станали необходимост. Капитан Антън ми се похвали със стотици кораби и хиляди светове. Това може да е било лъжа, за да ме впечатли, но той, разбира се, намери време за дуел с ракетни пистолети в открития космос, сякаш не се страхуваше от каквато и да е намеса от страна на правителството. На всичко отгоре Хенсън каза, че пиратите използват различни светове на отшелници като площадки за кацане и излитане. Има стотици такива светове. Ако пиратите са във връзка с всички или дори с голяма част от тях, това също означава голяма организация. Откъде наемат храна за издържането ѝ, като в същото време организират по-малко нападения, отколкото преди двадесет и пет години? Човекът от пиратския екипаж Мартин Маню ми говори за съпруги и семейства. Каза, че му били поверени цистерни. Навярно отглежда мая. На своя астероид Хенсън имаше храни от мая, а тя не беше венерианска. Познавам вкуса ѝ. Съпостави всички тези факти. Те отглеждат собствена храна в малки ферми за мая, разпределени по астероидните пещери. Въглероден двуокис могат да получат директно от варовитите скали, а вода и допълнително количество кислород от спътниците на Юпитер. Машините и съоръженията за производство на енергия могат да бъдат внасяни от Сириус или получени след случайно нападение. Нападенията ги снабдяват също с нови членове – мъже и жени. Това означава, че Сириус е създал едно независимо правителство, насочено срещу нас. Той използва недоволни хора, за да създава пръснато на голяма площ общество, което ще бъде трудно или невъзможно да се разруши, ако чакаме твърде дълго. Шефовете на капитан Антън имат за цел на първо място да придобият по-голяма власт и биха дали половината от Земната империя на Сириус, ако можеха да задържат другата половина за себе си.

– Това е ужасно голяма постройка за малката основа от факти, която имаш. Съмнявам се дали ще можеш да убедиш правителството. Знаеш, че Научният съвет може да действа самостоятелно само дотук. За нещастие нямаме собствена флота – поклати глава Конуей.

– Зная. Точно затова се нуждая от повече информация. Ако действате, докато играта е още в началото, ще можем да намерим техните главни бази, да заловим шефовете им, да извадим найеве връзката им със Сириус...

– Е?

– Това е моето мнение за пътя, по който трябва да се тръгне. Убеден съм, че средният „човек от астероидите“, ако използвам собствената

им фраза, не предполага, че е станал марионетка на Сириус. Той вероятно има повод за оплакване от Земята. Може би мисли, че е третиран сурово, възмутен от факта, че не е могъл да си намери работа или да получи повишение, че не поминува така добре, както би трябвало. Може би е бил привлечен от живота, който е мислил за колоритен. Всички тези „може би“. Все пак далеч не може да се каже, че е искал да бъде на страната на най-лошия враг на Земята. Когато разбере, че неговите водачи са го измамили, пиратското зло ще отпадне.

Лъки прекъсна своето напрегнато шепнене когато се приближи техникът, държаш гъвкава прозрачна лента, перфорирана на езика на компютъра.

– Кажете – попита той, – сигурен ли сте във верността на данните, които ми дадохте?

– Сигурен съм. Защо?

– Тук има някаква грешка – поклати глава техникът. – Крайните ви координати поставят вашата скала вътре в забранените зони. Това е позволено само при движение с подходяща скорост. Искам да кажа, че той не може да бъде там.

Лъки учудено повдигна вежди. Човекът сигурно имаше право относно забранените зони. Никакви астероиди не можеха да бъдат намерени в тях. Тези зони представляваха части от астероидния пояс, в който, ако съществуваша астероиди, биха имали времена на въртене около Слънцето напълно равни на дванадесетгодишния период на въртене на Юпитер. Това означаваше, че астероидът и Юпитер непрекъснато ще се приближават на всеки няколко години в една и съща част от космоса. Повтарящото се притегляне на Юпитер бавно би изтеглило астероида извън тази зона. За два милиарда години, откакто са се образували планетите, Юпитер бе изтеглил всички астероиди извън забранените зони.

– Сигурен ли сте, че изчисленията ви са верни? – попита Лъки.

Техникът сви рамене, сякаш да каже: „Зная си работата“, а на глас рече:

– Можем да направим проверка с телескопа. Хилядаинчовият е зает, но в края на краищата той не е много подходящ за работа на близко разстояние. Ще вземем един от по-малките. Моля, бихте ли ме последвали?

Самата Обсерватория приличаше на параклис с олтари – различните телескопи. Хората бяха погълнати в своята работа и не вдигнаха поглед дори за момент при влизането на техника и тримата членове на Съвета. Техникът ги поведе към едно от отделенията, на каквито бе

разделено огромното, приличащо на пещера помещение.

– Чарли – обърна се той към един преждевременно оплешивял млад мъж, – би ли пуснал Берта в действие?

– Защо? – попита Чарли, вдигайки поглед от серията изпъстрени със звезди фотографски плаки, над които се бе навел.

– Искам да проверя мястото, представено с тези координати. – Той му показва компютърната лента. Чарли хвърли един поглед и се намръщи.

– Защо? – попита отново той. – Това е територията на Забранената зона.

– Все пак, би ли фокусираш точката? – помоли го техникът. – По искане на Научния съвет.

– О да, сър – отвърна той, станал внезапно по-любезен. – Няма да ми отнеме много време.

Той включи един прекъсвач и една гъвкава диафрагма бе засмукана навътре и високо нагоре плътно около ствола на „Берта“ – стодвадесетинчовия телескоп, използван за близки обекти. Диафрагмата направи един въздухонепроницаем затвор, над който Лъки можеше да различи отварящия се с бръмчене шлюз към повърхността. Огромното око на „Берта“ се повдигна нагоре с добре прилепнала до ствола и диафрагма и бе насочено към небето.

– В повечето случаи използваме Берта за фотографска работа – обясни Черло. – Въртенето на Серес е твърде бързо за удобни оптически наблюдения. Точката, от която се интересувате, е за щастие над хоризонта.

Чарли приближи седалката си до окуляра, яхайки ствола на телескопа, сякаш бе изправен хобот на гигантски слон. Телескопът беше поставен под ъгъл, а младият астроном повдигнат високо. Той грижливо нагласи фокуса. После стана от мястото си и слезе по стенната стълба. Той докосна с пръст една част точно под телескопа и тя се отмести настрана, за да покаже разградското поле на една яма. Серията огледала и лещи в нея можеше да фокусира и увеличава уловения от телескопа образ.

Там имаше само чернота.

– Това е – каза Чарли. Той използваше еднометрова палка като показалка. – Това малко петънце е Матис, доста голяма скала. Диаметърът ѝ е двадесет и пет мили, но се намира на милиони мили оттук. Тук има и няколко петънца на един милион мили от точката, която ви интересува, но те са настрана, извън Забранената зона. Звездите сме затъмнили чрез

фазова поляризация, защото иначе биха объркали всичко.

- Благодаря ви – каза Лъки. – Това беше зашеметяващо.
- Ще се радвам да помогна всеки път, когато мога.

Те се спускаха с елеватора надолу, когато Лъки заговори отново.

- Това не може да бъде – каза съдържано той.
- Защо не? – попита Хенри. – Твоите цифри бяха грешни.
- Как биха могли да бъдат? Та нали се добрах до Серес.
- Може би си имал предвид едни цифри, погрешка да си записал други, после си направил корекция на око и си забравил да ги коригираш върху хартията.

– Не бих могъл да направя това – поклати отрицателно глава Лъки.
– Само не... Чакайте! Велика Галактико! – Той ги погледна диво.

- Какво има, Лъки?
- Всичко излиза! Господи, всичко пасва! Вижте, аз сбърках. Изобщо не сме в ранния стадий на играта, а в много късен. Може би дори в твърде късен. Отново ги подцених.

Елеваторът беше достигнал желаното ниво. Вратата се отвори и Лъки излезе с бързи крачка.

Конуей изтича след него, хвана го за лакътя и го обърна към себе си.

- За какво говориш?
- Излизам там, навън. Дори не помисляйте да ме спирате. И ако не се върна, накарайте правителството насила да започне генерални приготовления за спасението на Земята. В противен случай, в рамките на една година, а вероятно и по-малко, пиратите може би ще контролират цялата Система.

– Защо? – попита отчаяно Конуей. – Защото не може да намериш астероида ли?

- Точно затова – отговори Лъки.

10. АСТЕРОИДЪТ, КОЙТО БЕШЕ...

Бигман беше довел Конуей и Хенри на Серес със собствения кораб на Лъки „Светкавичния Стар“. Лъки му бе признателен. Това означаваше, че ще може да излезе в космоса с него, да чувства борда под краката си и да държи лостовете за управление в ръцете си.

„Светкавичния Стар“ беше двуместен крайцер, построен в годината след подвизите на Лъки сред земеделските работници на Марс. Външният му вид бе толкова измамлив, колкото съвременната наука можеше да го направи. Със своите грациозни очертания почти имаше вид на космическа яхта, а най-голямата му дължина не беше повече от два пъти по-голяма от дължината на малката „гребна лодка“ на Хенсън. Никой пътешественик в космоса, срещайки „Светкавичния Стар“, не би го оценил като нещо повече от развлекателно средство на богат човек, може би бързо, но с тънка черупка и неравностойно при тежки сблъсъци, „Светкавичния Стар“ със сигурност не изглеждаше да е от типа съдове, на които човек може да се довери в опасната ивица на астероидния пояс.

Едно изследване на вътрешността на съда обаче можеше да промени някои от тези бележки. Блестящите хиператомни двигатели бяха равнозначни на тези на бронираните космически кръстосвачи, десеторно по-тежки от него. Енергийните му резерви бяха огромни, а капацитетът на неговия хистерезисен щит бе достатъчен, за да спре и най-големия снаряд, изстрелян срещу него от всеки не тежко въоръжен кораб. В атакуваща позиция ограничената му маса не позволяваше да бъде първокласен, но би могъл да победи всеки равен му по тегло кораб.

Не беше чудно, че щом Бигман влезе във въздушния шлюз и свали скафандъра си, подскочи от удоволствие.

– Небеса! – възкликна той. – Радвам се, че се отървах от тази бъчва. Какво ще правим с нея?

– Ще наредя да изпратят кораб от Серес, който да я прибере.

Серес беше на стотици хиляди мили зад тях. На външен вид той изглеждаше с два пъти по-малък диаметър от Луната, гледана от Земята.

– Лъки, ще ме въведеш ли в цялата тази работа? Защо плановете внезапно се промениха? Последното, което чух, беше, че ще пътувам към астероида сам.

– Няма никакви координати, към които да се насочиш – отвърна

Лъки и му разказа с невесел тон за събитията през последните няколко часа.

Бигман подсвирна от учудване.

– Тогава къде отиваме?

– Не съм сигурен – отвърна Лъки, – но във всеки случай се насочваме към мястото, където в момента би трябвало да се намира скалата на отшелника. – Той погледна показанията на уредите и добави: – Бързо ще се махнем оттук.

Той наистина имаше предвид бързо. Ускорението на „Светкавичния Стар“ стана високо, когато набра скорост. Бигман и Лъки бяха притиснати към своите кресла с диамагнитна тапицерия и нарастващото налягане се разпредели равномерно върху цялата повърхност на телата им. Кислородната концентрация в кабината беше повишена посредством чувствителни към ускорението въздухоопреснителни съоръжения, което позволи повърхностно дишане без опасност от кислороден глад. G-предпазните колани (G е научният символ за ускорение), които и двамата носеха, бяха леки и не затрудняваха движенията им, а укрепваха и защитаваха костите, особено гръбначния стълб, от счупване под натиска на нарастващата скорост. Една мрежеста найлонова материя пазеше вътрешностите им в областта на корема от нежелано увреждане.

Екипировката на кабината бе във всяко отношение така конструирана от експерти на Научния съвет, че да позволява на „Светкавичния Стар“ от двадесет до тридесет процента по-голямо ускорение, отколкото най-модерните съдове от флотата.

Дори в този случай ускорението, макар и високо, не достигаше и половината от това, на което корабът беше способен.

„Светкавичния Стар“ беше на пет милиона мили от Серес, когато се установи постоянна скорост и ако Лъки или Бигман биха пожелали да го потърсят, щяха да открият, че се е смалил до светло петънце, светещо по-слабо от много звезди.

– Слушай, Лъки – каза Бигман, – бих желал да те попитам нещо. У теб ли е твоят блестящ щит?

Лъки кимна утвърдително и Бигман го погледна тържествуващо.

– Ех ти, глупчо – укори го дребният му приятел, – защо, по дяволите, не го взе със себе си и когато отиде да гониш пиратите?

– Той беше у мен – отвърна спокойно Лъки. – Откакто ми го дадоха марсианците, винаги го нося с мен.

Както Лъки и Бигман знаеха (но никой друг в Галактиката), марсианците, за които Лъки говореше, не бяха земеделските работници и фермери на Марс. Те бяха по-скоро раса нематериални създания, преки потомци на древния разум, обитавал някога повърхността на Марс преди от нея да изчезнат водата и кислородът. Те бяха изкопали огромни пещери под повърхността на Марс посредством разрушаване и превръщане на десетки кубически мили скална маса в енергия, която бяха складирали за бъдеща употреба и сега си живееха спокойно в изолация. Съществуването на тези създания, напуснали материалните си тела и живеещи като чиста енергия, оставаше неподозирано за човечеството. Само Лъки Стар бе проникнал в техните крепости и като спомен от това пътешествие бе получил така наречения от Бигман „блестящ щит“.

– Е, като е бил у теб, защо не си го използвал? – попита с нарастващо отегчение Бигман. – Какво ти попречи?

– Имаш погрешна представа за щита, Бигман. Не може да прави всичко. Не може да ме храни и бърше устните ми, когато се спася.

– Видях какво може да прави. Много работи.

– Може, но в определени случаи. Може да поглъща всякакъв вид енергия.

– Като енергията на изстрел от бластер. Няма да оспорваш това, нали?

– Признавам, че бих бил защитен от бластер. Щитът би погълнал също и потенциална енергия, ако масата на едно тяло не е твърде голяма или твърде малка. Например нож или обикновен куршум не би могъл да премине през него. Ковашки чук би минал безпрепятствено през щита, но дори и да не мине, неговата инерция би ме смазала. И още, молекулите на въздуха могат да минават през щита също като че ли го няма, защото са твърде малки, за да бъдат задържани от него. Казвам ти това, за да разбереш, че ако носех щита и Динго беше счупил стъклото на шлема ми, когато двамата се боричкахме в космоса, аз пак щях да умра. Той нямаше да попречи на въздуха в скафандъра ми да излети за частица от секундата.

– Ако беше го използвал в самото начало, нямаше да имаш такива неприятности. Не си ли спомняш, когато го използва на Марс? – Бигман се захихика при този спомен. – Той блещукаше върху теб като светещ дим, така че се виждаха само неясните ти очертания. Във всеки случай всичко, с изключение на лицето ти. То беше само едно петно от бяла светлина.

– Да – отвърна сухо Лъки. – Щях да ги уплаша. Щяха да ме

обстрелват с бластери без да ме наранят. Така те щяха да се махнат от „Атлас“, да се отдалечат на десетина мили и да го взривят. И тогава щях да бъда сто процента мъртъв. Не забравяй, че щитът е само щит. Той не ми дава никаква нападателна мощ.

– Имаш ли намерение някога да го използваваш отново? – попита Бигман.

– Когато е необходимо, но не и преди това. Ако го използвам твърде често, ще си загуби ефекта. Слабите му места ще бъдат открити и аз ще се превърна в мишена за всеки нападател.

Лъки погледна показанията на уредите.

– Бъди отново готов за ускорение – каза спокойно той.

– Хей... – само успя да каже Бигман.

После, когато бе притиснат назад в креслото си, той откри, че се бои да си поеме въздух и не може да каже нищо повече. Червенията се издигаше към очите му и той усети, че кожата му се опъва назад, сякаш иска да се смъкне от тялото му.

Този път „Светкавичния Стар“ достигна максималното си ускорение. То трая петнадесет минути. Към края Бигман беше почти в безсъзнание. После ускорението намаля и животът пропъзля обратно в тялото му. Лъки тръскаше глава и дишаше с мъка.

– Хей, това не беше забавно – каза Бигман.

– Зная – отвърна Лъки.

– Какво ти хрумна? Не се ли движехме достатъчно бързо?

– Не съвсем. Но сега всичко е наред. Ние ги сразихме.

– Кого сразихме?

– Тези, които ни следяха. Бяхме следени, Бигман, от минутата, в която стъпи на борда на „Светкавичния Стар“. Погледни ергометъра.

Бигман го погледна. Ергометърът приличаше на този от „Атлас“ само по името си. Онзи беше примитивен модел, конструиран да улавя излъчванията от двигателя с цел освобождаване на спасителните лодки. Това бе единственото му предназначение. Ергометърът на „Светкавичния Стар“ можеше да улови следи от излъчванията на хиператомен двигател на космически кораб с размери на спасителна лодка на разстояние повече от два милиона мили.

Дори сега мастилената линия върху разграфената хартия трепкаше много слабо, но периодично.

– Това не е нищо – рече Бигман.

– Но преди малко беше нещо. Виж сам. – При тези думи Лъки разви хартиената ролка, която беше вече минала през иглата. Трепкането

ставаше по-силно изразено, по-характерно. – Виждаш ли, Бигман?

– Би могъл да бъде всякакъв кораб. Например, товарен кораб на Серес.

– Не би могъл поради една причина. Този кораб се опитваше да ни следва и го правеше успешно, което означава, че е притежавал много добър ергометър. Освен това, виждал ли си някога подобни енергийни следи?

– Не съвсем подобни. Лъки.

– Но аз съм виждал, тези на кораба, който се приближи до „Атлас“. Този ергометър прави много по-добри образни анализи, но приликата е очевидна. Двигателят на кораба, който ни преследва, е със сириусианска конструкция.

– Искаш да кажеш, че това е корабът на Антън ли?

– Той или някой подобен на него. Това няма значение. Той ни загуби.

– В този момент – рече Лъки – сме точно на мястото, където трябваше да бъде скалата на отшелника, да кажем, плюс-минус сто хиляди мили.

– Тук няма нищо – възрази Бигман.

– Точно така. Гравитометрите не отбелязват астероидна маса никъде близо до нас. Намираме се в така наречената от астрономите „Забранена зона“.

– Хм, хм. Виждам – каза дълбокомислено Бигман.

Лъки се усмихна. Тук нямаше нищо за виждане. Поне за невъоръженото око една забранена зона в астероидния пояс не изглеждаше различно от друга негова част, наситена със скали. Ако на разстояние от сто мили не се случеше да има астероид, гледката беше същата. Звезди или приличащи на звезди обекти изпълваха небето. Нямаше начин да се определи дали някои от тях бяха астероиди, а не звезди поради недостига от време за няколкочасово внимателно наблюдение, от което да се види кои „звезди“ са променили относителното си положение или да се използва телескоп.

– Е, сега какво ще правим? – попита Бигман.

– Оглеждай окръжаващата ни среда. Това може да ни отнеме няколко дни.

Пътят на „Светкавичния Стар“ ставаше все по-изменчив. Той бе насочен в посока противоположна на Слънцето, навън от забранената зона и към близкото струпване на астероиди. Стрелките на гравитометрите подскочиха от притеглянето на далечната маса.

Един след друг в полето на екрана се плъзгаха мънички светове. Бяха задържани в него, докато направят пълен оборот около оста си и след това им се разрешаваше да го напуснат. Скоростта на „Светкавичният Стар“ беше намалена до относително пълзене, но милите продължаваха да отминават със стотици хиляди и милиони. Часовете течаха. Дюзина астероиди се бяха приближили и отминали.

– Ти по-добре хапни – рече Бигман.

Но Лъки се задоволи със сандвичи и лека дрямка, докато двамата с Бигман наблюдаваха по ред екрана, гравитометрите и ергометъра.

После, когато на екрана се появи един астероид, Лъки каза с напрегнат глас:

– Аз се спускам.

Бигман беше изненадан.

– Това ли е астероидът? – попита той и се вгледа в неговата ъгловатост. – Позна ли го?

– Мисля, че да, Бигман. При всички случаи трябва да бъде изследван.

За да подведе кораба в сянката на астероида му бе необходим половин час.

– Задръж го тук – каза Лъки. – Някой трябва да остане в кораба и този някой си ти. Не забравяй това. Корабът може да бъде открит, но ако е в сянката със загасени светлини и двигател на минимална мощност, те ще бъдат изключително затруднени. Според ергометъра сега близо до нас няма кораб. Така ли е?

– Така е!

– Най-важното, което трябва да помниш е следното: В никакъв случай да не слизаш след мен. Когато свърша, ще се върна при теб. Ако до дванадесет часа не дойда или не се обадя, ще се върнеш на Серес с един доклад, след като снимаш астероида от всички страни.

Лицето на Бигман доби мрачно и решително изражение.

– Не – отвърна той.

– Ето докладът – продължи спокойно Лъки и измъкна една капсула от вътрешния си джоб. – Тази капсула е шифрована за доктор Конуей. Само той може да я отвори. Трябва да получи информацията, каквото и да се случи с мен. Разбра ли?

– Какво има вътре? – попита Бигман, без да посегне към нея.

– Боя се, че са само хипотези. На никого не съм казал за тях, защото дойдох тук, за да се опитам да събера доказателства в тяхна подкрепа. Ако не успея да направя това, поне теориите трябва да бъдат на сигурно

място. Конуей може да им повярва и да ги предаде на правителството, за да действа съгласно тях.

– Не съм съгласен. Не искам да те оставя сам.

– Бигман, ако аз не мога да ти поверя това, което е наш общ дълг, няма да ми бъдеш от полза после, ако се измъкна невредим.

Бигман протегна ръка и капсулата бе поставена в нея.

– Добре – примири се той.

Лъки се спусна през безвъздушното пространство към повърхността на астероида, ускорявайки движението си с ракетния пистолет на скафандъра. Той знаеше, че астероидът има приблизително същите размери и форма. Беше доста неравен и цветът на огряваната от Слънцето част изглеждаше същият. Всичко това, обаче, можеше да се отнася за всеки друг астероид. Но на него имаше нещо, което не се повтаря така често.

От джоба на гърдите си той извади един малък уред, който приличаше на компас. В действителност това беше джобен радар. В него се намираще източник на радиовълни, който излъчваше къси радиовълни в почти всеки диапазон. Определените октави можеха да бъдат частично отразени от скалата и частично предавани на умерени разстояния. При наличие на дебел скален пласт отразеното излъчване активизираше стрелката на уреда. Ако скалният пласт беше тънък, каквато е например повърхността, под която се намира пещера или кухня, част от излъчването се отразяваше от нея, а част преминаваше в кухнята и се отразяваше от по-далечната стена. В този случай се получаваше двойно отразяване, при което едната компонента биваше много по-слаба от другата. В резултат на едно такова двойно отражение стрелката реагираше с характерно двойно потрепване.

Лъки наблюдаваше уреда, докато прескачаше каменистите върхове. Плавно пулсиращата стрелка потрепна веднъж и после, ясно разграничено, още веднъж. Сърцето на Лъки подскочи. Астероидът беше кух. Там, където допълнителното трепване беше най-силно, кухнята беше най-близо до повърхността. На това място можеше да има въздушен шлюз.

В продължение на няколко секунди цялото внимание на Лъки бе съсредоточено върху стрелката. Той не забеляза магнитния кабел, който се промъкваше към него като змия от близкия хоризонт.

Усети го едва когато започна намотка след намотка да се увива около него. Кабелът прилепваше плътно и подхвърляше при обвиването си

почти безтегловното му тяло, което накрая остана да лежи безпомощно върху повърхността на астероида.

11. ОТ НЕПОСРЕДСТВЕНА БЛИЗОСТ

На хоризонта се появиха три светлини и се насочиха към проснатия върху скалата Лъки. В мрака на астероидната нощ той не можеше да види фигурите, които придружаваха светлините.

После в ухото си чу добре познатия му дрезгав глас на пирата Динго.

– Недей да викаш приятеля си от горе – предупреди го той. – Тук имам един уред, който може да улови вашата вълна на предаване. Ако се опиташ, още сега ще те взривя, полицейски шпионино.

Той изрече ядно последните думи, които изразяваха презрението на всички закононарушители към тези, които считаха за шпиони на законозащитните служби.

Лъки запази мълчание. От момента, в който за пръв път бе почувствал треперенето на своя скафандър под камшичните удари на магнитния кабел, той знаеше, че е попаднал в клопка. Да повика Бигман преди да е узнал повече за естеството на клопката, би означавало да изложи на опасност „Светкавичния Стар“, без с това да си помогне.

Динго стоеше разкрачен над него. В светлината на един от фенерите Лъки зърна за миг лицевото прозорче на шлема му и очилата на очите. Лъки знаеше, че това са инфрачервени преобразуватели, способни да превръщат обикновеното топлинно излъчване във видима светлина. Дори без фенери и в астероидна тъмна нощ, те бяха в състояние да го наблюдават посредством енергията на неговите собствени източници на топлина.

– Какво става с теб, полицейски шпионино? Уплаши ли се? – попита Динго.

Той повдигна обемистия си крак с неговата още по-голяма метална обвивка и рязко замахна с петата си надолу към лицевото прозорче на шлема на Лъки. Последният бързо извърна глава, така че ударът да попадне върху по-якия метал на шлема, но петата на Динго спря по средата на пътя си. Той победоносно се изсмя.

– Няма да се отървеш така лесно, полицейски шпионино – каза той.

Гласът му се промени, когато заговори на един от другите пирати.

– Прескочете зъбеца на скалата и отворете въздушния шлюз.

Те за момент се поколебаха.

– Но Динго, капитанът каза, че ти си бил твърде... – обади се

единият от тях.

– Заминавайте – прекъсна го Динго, – иначе може би ще започна с него и ще свърша с вас.

При тази заплаха двамата подскочиха и се отдалечиха.

– Сега предлагам да те занесем към въздушния шлюз – обърна се Динго към Лъки. Той още държеше дебелия край на магнитния кабел. С щракане на ключа прекъсна тока и мигновено го демагнетизира. После отстъпи настрана и рязко го дръпна към себе си. Лъки се повлече по скалистата повърхност на астероида, подскачайки и частично размотавайки се от кабела. Динго докосна отново ключа и останалите навивки внезапно прилепнаха към тялото на Лъки и го задържаха. В следващия момент пиратът махна с камшика нагоре и Лъки се издигна след него, като първият маневрираше сърчно, за да запази собственото си равновесие. И така, Лъки се рееше в пространството зад Динго, сякаш беше завързан на конец детски балон.

След пет минути отново забелязаха светлините на другите двама. Те ги бяха насочили към едно тъмно петно, чиито постоянни граници бяха достатъчно доказателство, че то представлява отворен въздушен шлюз.

– Внимавайте! – извика Динго. – Имам пакет за предаване.

Той отново, демагнетизира кабела и го пусна надолу, като при това движение самият той се издигна на шест инча във въздуха. Лъки се въртеше бързо, освобождавайки се напълно от кабела.

Динго подскочи и го улови. С ловкостта на човек, свикнал отдавна с безтегловността, той предотврати опитите на Лъки да се освободи от хватката му и го хвърли във въздушния шлюз. Своето собствено падане назад пресече посредством бърза двойна струя от ракетния пистолет на скафандъра си, успявайки да се изправи навреме, за да види как Лъки безпрепятствено влиза в шлюза.

Това, което последва, бе ясно видимо в светлината на пиратските фенери. Уловен от псевдогравитационното поле, съществуващо във вътрешността на въздушния шлюз. Лъки бе внезапно хвърлен надолу. Той се удари в скалния под с шум и със сила, която му изкара въздуха. Гръмогласният смях на Динго изпълни шлема му.

Външната врата се затвори, а вътрешната се отвори. Лъки стъпи на краката си, наистина благодарен за нормалната гравитация.

– Влизай вътре, полицейски шпионино! – извика Динго. В ръката си държеше бластер.

При влизането си във вътрешността на астероида Лъки направи

пауза. Очите му се местеха бързо насам-натам, докато по краищата на лицевото му прозорче се събираше скреж. Това, което видя, не беше мекоосветената библиотека на отшелника Хенсън, а чудовишно дълъг хол, чийто покрив се поддържаше от серия колони. Той не можеше да му види другия край. Отвори към други помещения прорязваха на равни интервали стените на коридорите. Нагоре-надолу бързаха хора, а във въздуха се носеше миризмата на озон и машинно масло. В далечината Лъки можеше да чуе характерното „дръм-дръм“ на гигантски хиператомни двигатели.

Очевидно това съвсем не беше отшелническа килия, а голям завод във вътрешността на един астероид.

Лъки замислено хапеше долната си устна и паднал духом се питаше, дали цялата тази информация ще трябва сега да умре с него.

– Хайде, полицейски шпионино. Влизай вътре – заповяда му Динго.

Той сочеше на Лъки едно складово помещение с добре натъпкани полици и отделения, но без други човешки същества, освен тях двамата.

– Слушай, Динго – обади се нервно единият от пиратите – защо му показваме всичко това? Не мисля...

– Тогава не говори – каза Динго и се засмя. – Не се безпокой, няма да каже на койкакво е видял. Гарантирам ви го. Между другото, имам да уредя една малка сметка с него. Свалете му скафандъра!

Динго бе свалил своя, докато говореше. Фигурата му бе чудовишно масивна. Едната му ръка бавно потриваше косматото опако на другата. Той се наслаждаваше на този миг.

– Капитан Антън никога не ти е нареждал да ме убиеш – каза твърдо Лъки, – Опитваш се да разчистваш лични сметки, а това ще ти донесе само неприятности. Аз съм ценен човек за капитана и той го знае.

Динго седна с усмивка на един сандък с дребни метални предмети.

– Да не мислиш, че ти вярваме. Нито за минута не успя да ни заблудиш. Какво мислиш, че правехме, когато те оставихме на скалата с отшелника? Наблюдавахме те. Капитан Антън не е глупак. Той ме изпрати обратно и каза: „Следи тази скала и ми докладвай“. Видях как корабчето на отшелника напуска астероида. Можех да те убия още тогава, но заповедта беше да те следя. Престоях на Серес ден и половина и забелязах как корабчето на отшелника отново се отправи в космоса. Почаках още малко. После забелязах друг кораб, който излетя, за да се срещне с първия. Човекът слезе от корабчето и се качи на другия кораб, а когато отлетя, аз те последвах.

Лъки не можа да сдържи усмивката си.

– Искаш да кажеш, че се опита да ме последваш.

Лицето на Динго стана на червени петна. Той се изплю.

– Добре. Ти беше по-бърз. Хора като теб са добри в бягането. Какво от това? Не бе необходимо да те следвам. Само дойдох тук и зачаках. Знаех закъде си се отправил. И те хванах, нали?

– Добре де – отвърна Лъки, – но какво спечели? На скалата на отшелника бях невъоръжен. Нямах никакво оръжие, докато отшелникът имаше бластер. Трябваше да върша, каквото каза той. А той искаше да се върне на Серес и ме принуди да тръгна с него, така че, ако хората от астероидите го бяха спрели, можеше да твърди, че е бил отвлечен. Ти сам призна, че съм напуснал Серес по възможно най-бързия начин и съм се опитал да се върна обратно тук.

– В хубав и лъскав правителствен кораб, нали?

– Откраднах го. Е, и? Това означава, че сте получили още един кораб за флотата си. И то добър.

Динго хвърли поглед на другите пирати.

– Дали все пак не ни хвърля космически прах в очите?

– Отново те предупреждавам – продължи Лъки. – Капитанът ще ти държи сметка за всичко, което ми причините.

– Не, няма – озъби се Динго, – защото знае кой си, а това и аз го зная, господин Дейвид Лъки Стар. Хайде, мръдни към средата на помещението.

Динго стана.

– Махнете тези сандъци от пътеката – нареди той на двамата си другари. – Издърпайте ги настрана.

Те погледнаха обещеното му и налято с кръв лице и направиха, каквото им каза. Закръгленото набито тяло на Динго бе леко наведено напред, главата хлътнала между издадените рамене, а дебелиите му криви крака бяха стъпили здраво върху пода. Белегът на горната му уста беше ослепително бял.

– Има лесни начини да те довърша – каза той, – но има и хубави начини. Не обичам шпионите и особено такъв, който ме е измамил при борба с ракетни пистолети. Така че, преди да те довърша, ще те начупя на малки парчета.

– Не си ли достатъчно мъжествен, за да се грижиш сам за себе си, Динго? Или двамата твои приятели ще ти помогнат? – каза Лъки, който изглеждаше висок и строен в сравнение с Динго.

– Не се нуждая от помощ, мило момче – отвърна със злобен смях той, – но ако се опиташ да бягаш, ще те спрат, а ако пак се опиташ, ще

те нагостят с невронни камшици, които наистина ще те спрат. Използвайте ги, ако се наложи – провикна се той към пиратите.

Лъки почака Динго да започне пръв. Той знаеше, че най-фаталната тактика щеше да бъде въвличането му в близък бой. Оставеше ли пирата да обгърне гърдите му с огромните си ръце, резултатът почти сигурно щеше да бъде счупени ребра и кости.

Изтегленият назад десен юмрук на Динго се придвижи напред. Лъки остана на мястото си толкова дълго, колкото посмя, след което отстъпи бързо вдясно, сграбчи протегнатата лява ръка на противника, изтегли я назад и използвайки залитането му напред, го препъна с крак.

Динго се просна тежко на пода, но незабавно стана. На едната си буза имаше драскотина, а в очите му играеха безумни пламъчета. Той сипеше закани по адрес на Лъки, който чевръсто бе отскочил към един от сандъците до стената.

Лъки хвана краищата на сандъка, подскочи и изхвърли краката си напред. Ударът попадна в гърдите на Динго и за момент го спря. Лъки бързо се отдръпна и отново се озова свободен в центъра на помещението.

– Хей, Динго – извика един от пиратите, – нека сложим край на тази глупава игра.

– Ще го убия! Ще го убия! – викаше запъхтян Динго, но вече беше по-внимателен. Малките му очи почти потънаха в тлъстината и хрущялите около очните ябълки. Той се промъкваше напред, наблюдавайки Лъки и изчакваше момента, в който ще може да атакува.

– Какво има, Динго? Страх ли те е от мен? Голям си дърдорко, а се уплаши твърде бързо.

Динго, както Лъки очакваше, изрева нечленоразделно и се стрелна тежко и устремно към него. За Лъки не представляваше трудност да избегне атаката. Бързо и рязко нанесе саблен удар по врата на Динго.

Лъки беше виждал много хора да изпаднат в безсъзнание от този удар и не един да умира. Но Динго само залитна. Той се съвзе и се обърна, зъбейки се.

Пиратът тръгна с твърда стъпка срещу танцуващия Лъки. Той замахна с юмрук и резкият му удар попадна в одрасканата буза на Динго. Шурна кръв. Динго не бе направил нищо, за да блокира удара, нито мигна, когато го получи.

Лъки се изви като змия и нанесе на пирата още два резки удара. Динго отново не им обърна внимание. Той вървеше напред, все напред.

Внезапно и неочаквано Динго падна подобно на човек, който се е

препънал. Но докато падаше, протегна ръце и с едната от тях улови десния глезен на Лъки, като го повали.

– Вече те докопах – изсъска Динго.

Той се пресегна да улови Лъки през кръста и в един момент, вкопчени здраво един в друг, двамата вече се търкаляха по пода.

Лъки почувства как обръчът се стяга и болката прониква навътре като разгарящ се огън. В ухото си усещаше дъха на тежко дишания Динго.

Дясната ръка на Лъки беше свободна, но лявата бе притисната около гърдите му от сковаващата като менгеме хватка на пирата. С последни сили Лъки вдигна десния си юмрук и, придвижвайки го на не повече от четири инча, нанесе удар в мястото, в което брадата на Динго се съединяваше с шията му. Ударът бе нанесен със сила, която предизвика пронизваща болка в ръката на Лъки.

Хватката на пирата се охлаби за момент, а Лъки, извъртайки се, се измъкна от смъртоносната му прегръдка и се изправи.

Динго стана по-бавно. Очите му бяха безжизнени и прясна струйка кръв се стичаше от ъгълчето на устата му.

– Камшикът! Камшикът! – фъфлеше пресипнало той.

Динго неочаквано се обърна към един от пиратите, който стоеше там като вцепенен зрител, взе оръжието от ръката му и го просна на пода.

Лъки се опита да се гмурне, но невронният камшик беше вдигнат и изсвистя. Той засегна дясната му страна и възбуди нервите в областта, която удари, до силна болка. Тялото на Лъки се вдърви и отново падна. За момент сетивата му регистрираха само объркване. Почти изпаднал в безсъзнание, Лъки очакваше да последва смъртта. В този миг той чу неясно гласа на единия от пиратите.

– Слушай, Динго, капитанът каза, че трябвало да изглежда като нещастен случай. Той е човек на Научния съвет и...

Това бе всичко, което успя да чуе.

Когато Лъки отново дойде в съзнание, той почувства едно измъчващо го изгаряне като с нажежени игли по цялата си дясна страна и откри, че отново се намира в скафандъра. Тъкмо се готвеха да му поставят шлема. Динго, с подути устни и натъртени бузи и челюст, го наблюдаваше злобно.

От вратата се чу глас. Един мъж се втурна вътре и заговори бързо.

– ...за пост 247 – го чу да казва Лъки. – Получава се така, че не мога да съблюдавам всички предписания. Дори не мога да задържа нашата

орбита достатъчно постоянна, за да поддържам корекцията на координатите на...

Гласът се поколеба. Лъки обърна глава и забеляза един дребен мъж с очила и сива коса. Стоеше точно в рамката на вратата и гледаше със смес от учудване и невярване безредието наоколо.

– Махай се! – изрева Динго.

– Но трябва да получа едно предписание...

– По-късно!

Дребният мъж напусна и шлемът бе нагласен върху главата на Лъки.

Отново го изведоха през въздушния шлюз на повърхността, която сега бе слабо осветена от далечното Слънце. Върху относително равна скална плоскост чакаше един катапулт. Действието му не бе тайна за Лъки. Автоматичен скрипец теглеше назад голям метален лост, който се навеждаше все по-бавно, докато първоначалният му наклон премина в съвършена хоризонтала при върха. Леки ремъци бяха прикрепени към огънатия лост и след това стегнати около гърдите на Лъки.

– Лежи неподвижно – каза Динго. Гласът му звучеше слабо и дрезгаво в ухото на Лъки и той установи, че има нещо нередно в шлемовия му приемник. – Само прахосваш кислорода си. За да ти доставим радост, ще изпратим кораби да взривят твоя приятел преди да набере скорост, ако реши да побегне.

Миг след това Лъки почувства рязкото вибриране на освободения лост, който с ужасна сила отскочи в първоначалното си положение. Придържащите го стяги плавно се разделиха и той бе изхвърлен със скорост една миля в минута или дори с по-голяма, без никакво гравитационно поле да забави движението му. Лъки зърна за миг астероида с наблюдаващите го пирати. Той се смаяваше бързо пред погледа му. Лъки провери скафандъра си. Вече знаеше, че шлемовият му приемник бе умишлено повреден. Копчето за чувствителност висеше откачено. Това означаваше, че гласът му може да проникне в космоса на разстояние не повече от няколко мили. Бяха му оставили ракетния пистолет към скафандъра. Опита го, но нищо не се случи. Резервоарът с газ беше източен. Лъки беше съвсем безпомощен. Между себе си и бавната неприятна смърт имаше само един резервоар с кислород.

12. КОРАБ СРЕЩУ КОРАБ

Със свито сърце Лъки обмисляше положението си. Мислеше, че се досеща за плановите на пиратите. От една страна, те желяеха да се избавят от него, тъй като очевидно знаеше твърде много. От друга страна, искаха да бъде намерен мъртъв, но по такъв начин, че Научният съвет да не е в състояние да докаже убедително, че смъртта му е била причинена насилствено от тях.

Пиратите бяха вече правили веднъж грешката да убият човек на Съвета и произтеклата от това ярост бе катастрофална за тях. Този път трябваше да бъдат по-внимателни.

Лъки мислеше, че ще атакуват внезапно „Светкавичния Стар“, за да попречат на Бигман да изпрати зов за помощ. После един оръдеен изстрел върху корпуса му сполучливо ще имитира сблъскване с метеорит. Можеха да го инсценират още по-добре като изпратят своите инженери на борда му, за да повредят щитовите активатори. Щеше да създаде представата, че дефект в механизма е попречил на щита да се задейства при приближаване на метеорита.

Лъки знаеше, че неговият курс ще им бъде известен. Нямахше нищо, което да го отклони от първоначалния ъгъл на полета му, какъвто и да беше той. По-късно, когато със сигурност щеше да бъде мъртъв, те щяха да го вземат и пуснат да се върти в орбита около разбития „Светкавичният Стар“. Тези, които го открият (а вероятно един от собствените им кораби щеше да изпрати анонимно съобщение за местоположението му), щяха да стигнат до едно очевидно заключение. Бигман е загинал на поста си маневрирайки до последния момент на пулта за управление. От другата страна Лъки, вмъквайки се в скафандъра, е повредил във вълнението си копчето за чувствителност на радиото и не е могъл, да извика за помощ. Изразходвал газа от ракетния си пистолет в отчаяни и напразни опити да намери безопасно място. И после умрял.

Този номер нямахше да мине. Вероятно нито Конуей, нито Хенри щяха да повярват, че Лъки се е загрижил само за собствената си безопасност, докато Бигман почтено е останал на пулта за управление. Но в такъв случай пропадането на номера им щеше да бъде слабо утешение за мъртвия Лъки. Още по-лошо. Нямахше да умре само Лъки Стар, а и цялата информация, заключена сега в главата му.

За момент го беше яд на себе си, че не беше втълпил всичките си

подозрения на Конуей и Хенри преди да тръгне, че беше чакал да се качи на борда на „Светкавичния Стар“, за да подготви капсулата. После той се овладя. Никой нямаше да му повярва без доказателства.

Точно поради тази причина той трябваше да се върне.

Трябваше!

Но как? Каква полза можеше да има от това „трябва“ за някой, който бе сам и безпомощен в космоса с няколко часа запас от кислород и нищо повече?

Кислород!

Това е моят кислород, мислеше Лъки. Всеки друг на мястото на Динго би източил всичкия кислород от бутилката, освен едно съвсем малко количество, за да остави смъртта да дойде по-скоро. Но доколкото Лъки познаваше Динго, пиратът го бе изпратил с пълна бутилка само за да продължи агонията му.

Добре! Тогава той щеше да се противопостави на това. Щеше да използва кислорода по друг начин. И ако не успееше, смъртта щеше да дойде по-бързо, въпреки желанието на Динго.

Само че той трябваше да успее.

При въртенето на Лъки в космоса астероидът пресичаше периодично зрителното му поле. Първо астероидът беше една смаляваща се скала с огряни от Слънцето върхни точки, която се накланяше пияно през чернотата на космоса. После той беше ярка звезда и единствена светлина. Сега яркостта му отслабваше бързо. А станеше ли веднъж достатъчно неясен, за да бъде просто само още една от милиардите звезди, всичко щеше да бъде загубено. До тогава оставаха броени минути.

Неговите трудноподвижни, обвити в метал пръсти вече опипваха гъвкавата тръба, която водеше от входното отворение за въздух точно под лицевото прозорче до кислородната бутилка на гърба му. Той завъртя енергично болта, който държеше въздушната тръба плътно закрепена към бутилката. Болтът поддаде. Лъки почака шлемът и скафандърът му да се напълнят с кислород. Обикновено кислородът се процеждаше бавно от бутилките със скоростта, с която се използва от човешките бели дробове. Въглеродният двуокис и водата, образували се в резултат на дишането, бяха в по-голямата си част абсорбирани от химикалите, съдържащи се в железните кутии с клапи, прикрепени от вътрешната страна на гръдните плочи на скафайдъра. В резултат на това кислородът се поддържаше с налягане една пета от налягането на земната атмосфера. Точно така беше правилно, защото все пак четири пети от земната атмосфера беше азот, който е неизползваем при дишането.

Все пак така оставаше място за по-високи концентрации, малко по-високи отколкото при нормалното атмосферно налягане, но неспособни да предизвикат токсични ефекти. Лъки остави кислорода да се лее в скафандъра му.

След това той затвори докрай кранчето под лицевото си прозорче и свали бутилката.

Самата бутилка представляваше вид ракетен пистолет. Разбира се, необикновен. За човек, изолиран в космоса, използването на драгоценния кислород, който стоеше между него и смъртта, за движеща сила посредством изхвърлянето му в космоса беше акт на отчаяние. Или на твърда решимост.

Лъки строши редуциращото кранче и изпусна част от кислорода навън. Този път не се появи линия от кристалчета. Кислородът, за разлика от въглеродния двуокис, замръзваше при наистина много ниски температури и преди да успее да загуби достатъчно топлина, за да замръзне, той се разсейваше в космоса. И така, за газ или твърда маса третият закон на Нютон за движението все още оставаше в сила. Излизането на газа в една посока отблъскваше Лъки в противоположната чрез естественото противодействие.

Въртенето му се забави. Той внимателно изчака астероида да се появи изцяло преди да спре напълно въртенето си.

Лъки все още се отдалечаваше от скалата. Тя не беше вече значително по-ярка от съседните звезди. Може би се бе разминал със своята цел, но той прогони съмненията от ума си.

Лъки заби твърдо погледа си в светлата точка, като прие, че е астероида и пусна кислорода от бутилката да изтича в противоположната посока. Питаше се дали ще има достатъчно кислород, за да обърне посоката на своето пътешествие. В момента нямаше начин да разбере.

За всеки случай трябваше да запази малко газ. Щеше да му бъде нужен за маневриране около астероида, за да мине откъм нощната му страна, да намери Бигман и кораба, докато не...

Докато корабът не е отпътувал или разрушен от пиратите.

На Лъки се струваше, че треперенето па ръцете му, дължащо се на изтичащия кислород, е намаляло. Или бутилката вече се изпразваше, или температурата ѝ падаше. Той я държеше далеч от скафандъра си, така че тя не поглъщаше повече топлина от него. Скафандърът му беше от тези, чиито кислородни бутилки получават достатъчно топлина, за да може кислородът да се диша, а бутилките с въглероден двуокис на ракетните пистолети получаваша достатъчно топлина, за да задържат

съдържанието си в газообразно състояние. Във вакуума на космоса топлина можеше да бъде загубена само чрез излъчване. Това бе един бавен процес, но дори при това положение кислородната бутилка имаше време да понижи температурата си, Лъки обгърна бутилката с ръце, притисна я плътно до гърдите си и зачака.

Сякаш бяха минали часове, а не само петнадесет минути преди да му се стори, че астероидът става по-ярък.

Приближаваше ли се отново към скалата? Или само си въобразяваше? Минаха още петнадесет минути и астероидът беше вече определено по-ярък.

Лъки се почувства дълбоко благодарен на шанса, че бе изстрелян от сгряната от Слънцето страна на скалата, така че да може да я вижда ясно като мишена.

Ставаше все по-трудно за дишане. Не че се задушаваше с въглероден двуокис. Този газ се отстраняваше веднага след образуването му. Все пак всяко вдишване също отстраняваше малка частица от скъпоценния кислород. Лъки се опита да диша повърхностно. Затвори очи. Почиваше си. В края на краищата, не можеше да направи нищо повече, докато не достигне и отmine астероида. Там, на нощната му страна, може би още го чакаше Бигман.

Тогава, ако можеше да се доближи достатъчно близо до него, ако успееше да го повика по своето повредено радио преди да го отmine, все още имаше шанс.

За Бигман часовете минаваха бавно и мъчително. Той силно желаше да слезе, но не смееше. Убеждаваше себе си, че ако врагът съществува, досега би напомнил за себе си. После Бигман се отказа от това си предположение и с горчивина стигна до заключението, че голямото мълчание и липса на движение в космоса означава клопка и че Лъки е попаднал в нея.

Той постави капсулата на Лъки пред себе си и се запита какво ли съдържа. Само ако имаше някакъв начин да я отвори и да прочете тънкото руло микрофилми в нея. В такъв случай би могъл да предаде съдържанието ѝ на Серес по радиото и изпълнявайки по този начин възложената му задача, да се спусне на скалата. Щеше да избие всичките пирати и да измъкне Лъки, в каквато и каша да се е забъркал.

Не! Преди всичко Бигман не смееше да ползва субетера.

Наистина, пиратите не биха могли да разшифроват кода, но щяха

да открият носещата информация вълна, а той беше инструктиран да не издава местонахождението на кораба.

Освен това, каква беше ползата да мисли за отварянето на тази капсула. Една слънчева пещ можеше да я стопи и разруши, един атомен взрив да я дезинтегрира, но нищо не можеше да я отвори и остави съобщението непокътнато, освен докосването ѝ от лицето, за което бе предназначена.

Повече от половината от дванадесеточасовия срок беше минал, когато гравитометрите дадоха своето съвсем ясно предупреждение.

Бигман се пробуди от своите осуетени мечти и изненадан и шокиран втренчи поглед в ергометъра. Пулсациите на няколко кораба се смесваха в сложни криви, които се преливаха като змии от една фигура в друга

Щитът на „Светкавичния Стар“, който блещукаше както обикновено със сила, достатъчна да го предпазва от случайни „отломки“ (обичайното космическо название за странстващи метеорити с диаметър до един инч), замръзна на максимума си. Бигман чуваше лекото бръмчене на захранващия източник на енергия да става пронизително. Той включи екраните за близък обсег и те оживяха един по един.

Мозъкът му работеше усилено. Корабите се издигаха от астероида, тъй като никакъв кораб не можеше да бъде открит по-надалеч. Тогава Лъки сигурно беше пленен и вероятно мъртъв. Сега вече не го беше грижа колко кораба идват срещу него. Можеше да ги победи всичките до един.

Бигман отрезвя. Първият слънчев отблясък бе уловен на един от екраните. Бигман маневрира с визъра на оптичския прибор и го постави в центъра на екрана. После натисна нещо подобно на клавиш от пиано и пиратският кораб грейна, уловен в едно невидимо енергийно избухване.

Светенето не се дължеше на някакво действие върху корпуса му, а беше по-скоро резултат от погълнатата от екрана на вражеския кораб енергия. Корабът светеше все по-ярко. После потъмня, тъй като врагът прояви малодушие и увеличи разстоянието помежду тях.

Появиха се втори и трети кораб. Един снаряд си проправяше път към „Светкавичния Стар“. Във вакуума на космоса нямаше проблясване, нито звук, но Слънцето го бе уловило и той представляваше малко искрящо светло петно. То започна да добива очертания на екрана, после още по-голямо и накрая излезе извън полето му.

Бигман можеше да го избегне, отклонявайки кораба от пътя му, но помисли, че ще е по-добре, ако се остави да бъде ударен. Искеше да

видят с кого си имат работа. Корабът може би изглеждаше като играчка на богат човек, но те нямаше да могат да го извадят от строя с няколко стрелци с прашка.

Снарядът се удари и спря в хистерезисните щитове на „Светкавичния Стар“, които, Бигман знаеше, трябваше моментално да засветят. Самият кораб се движеше плавно, поглъщайки пропуснатата през щита инерция.

– Нека отвърнем на удара – измърмори Бигман.

„Светкавичния Стар“ не носеше снаряди, експлозивни или други подобни, но неговият запас от енергийни заряди бе разнообразен и мощен.

Ръката му беше над пулта за управлението им, когато на един от екраните видя нещо, което приличаше на човек в скафандър.

Беше странно, че космическият кораб е по-уязвим от човек в скафандър, отколкото от най-добрите оръжия на другия кораб. Вражеският кораб можеше лесно да бъде открит от гравитометрите на мили разстояние, а от ергометъра – на хиляди мили. Човек в скафандър можеше да бъде открит само от гравитометър на разстояние стотина метра, докато за ергометъра това изобщо беше невъзможно.

Хистерезисният щит действаше толкова по-ефективно, колкото по-голяма бе скоростта на снаряда. Огромни късове метал, носещи се със скорост мили в секунда, можеха да бъдат спряни. Един човек обаче, движещ се със скорост десет мили в час, можеше дори да не почувства наличието на щита, освен като леко загриване на скафандъра му.

Ако дузина хора започнеха едновременно да се промъкват към кораба, те можеха да бъдат спряни с голямо умение. Ако двама или трима успеяха да проникнат и да взривят въздушния шлюз с ръчни оръжия, атакуваният от тях кораб щеше да бъде сериозно повреден.

А сега Бигман улови малкото петънце, което можеше само да означава авангарда на такава група самоубийци. Самотната фигура беше взета на мушка и Бигман бе готов да стреля, когато радиоприемникът му зазвуча.

За момент той се стресна. Пиратите атакуваха без предупреждение и нямаше да се опитват да влязат във връзка с него, за да го подканят да се предаде, да предложат някакви условия или нещо подобно. Какво да прави сега?

Той се колебаеше, а звукът се превърна в няколкократно повтаряна дума:

– Бигман... Бигман... Бигман...

Бигман скочи от мястото си, игнорирайки човека в скафандър,

битката, всичко.

– Лъки! Ти ли си?

– Близо съм до кораба... Скафандр... Въздухът... почти свърши.

– Велика Галактико! – възкликна преbledнял Бигман и насочи „Светкавичния Стар“ към фигурата в космоса; фигурата, която за малко не унищожи.

Бигман наблюдаваше Лъки, който със свален шлем продължаваше жадно да гълта въздух.

– По-добре да си беше починал малко. Лъки.

– По-късно – отвърна Лъки, измъквайки се от скафандря. – Атакуваха ли вече?

Бигман кимна.

– Това няма значение. Току-що си счупиха зъбите в „Светкавичния Стар“.

– Имат и по-здрави зъби от тези, които са показали – отбеляза Лъки. – Трябва да се махаме отгук и то бързо. Те ще изкарат тежко въоръжените си кораби, а дори нашите енергийни запаси няма да траят вечно.

– Откъде ще вземат тежко въоръжените си кораби?

– Това там, долу, е една главна пиратска база. Може би най-главната.

– Искаш да кажеш, че това не е скалата на отшелника ли?

– Искам да кажа, че трябва да се махаме.

Лъки пое управлението с все още бледо от изпитанието лице.

За пръв път скалата отдолу се премести от своето положение на екрана.

Дори по време на атаката Бигман беше взел под внимание нареждането на Лъки да не мърда преди изтичането на дванадесетте часа.

Скалата стана по-голяма.

– Ако ще се махаме, защо тогава се приземяваме? – запротестира Бигман.

– Не се приземяваме – отвърна Лъки.

Лъки гледаше напрегнато екрана, докато едната му ръка бе поставена върху лоста на тежкия корабен бластер. Той умишлено разширяваше и смекчаваше фокуса на бластера, докато последният обхвана една наистина голяма площ, но при енергийна интензивност, която бе намалена до малко повече от едно обикновено топлинно лъчение.

Лъки изчака поради причина, която чудещият се Бигман не можа да

предугади, и после стреля. Върху повърхността на астеройда имаше едно поразително ярко петно, което почти мигновено стана червено като жарава. Около минута стоя такава и после потъмня.

– Сега да си вървим – каза Лъки и когато от пиратската база започнаха спираловидно да се издигат нови кораби, „Светкавичния Стар“ вече набираше скорост.

Половин час по-късно, когато астероидът беше изчезнал и всички преследващи ги кораби окончателно изчезнаха. Лъки каза:

– Свържи се със Серес. Искам да говоря с Конуей.

– Добре, Лъки. И виж, получих координатите на този астероид. Да ги изпратя ли? Можем да засилим обратно цяла флота и...

– Това нищо няма да помогне – отвърна Лъки – и не е необходимо.

– Ти нямаше ли намерение да разрушиш скалата с този изстрел?

– Разбира се, че не. Едва я докоснах – отвърна Лъки. – Хвана ли Серес?

– Имам затруднения – отвърна кисело Бигман. Той разбра, че Лъки не бе в настроение да говори и няма да му каже нищо повече. – Чакай, ето го, но, хей... Те предават обща тревога!

Нямаше нужда да обяснява. Зовът беше пронизващ и некодиран.

– Общо повикване на всички флотски единици от другата страна на Марс. Серес е атакуван от вражески сили. Предполагаме, че са пирати... Общо повикване към всички флотски единици...

– Велика Галактико! – възкликна Бигман.

– Те са с една крачка пред нас, каквото и да правим – отсече Лъки. – Трябва да се връщаме! Бързо!

13. ВНЕЗАПНО НАПАДЕНИЕ

Корабите идваха, роейки се от космоса в съвършена координация. Едно цяло крило се хвърли право към Обсерваторията. В отговор на това отбранителните сили на Серес концентрираха мощта се в тази точка.

Атаката не беше енергична и с пълна сила. Корабите се гмуркаха един след друг надолу, за да отправят енергийни лъчи в един очевидно неуязвим щит. Никой не предприемаше рискованата стъпка да се опита да взриви подземните централи, чието местоположение пиратите сигурно не знаеха. Правителствените кораби излетяха в космоса, а наземните батерии откриха огън. Накрая два пиратски кораба бяха унищожени, след като щитовете им се разпаднаха и се превърнаха в нажежена пара. Един друг кораб, с почти изчерпани енергийни запаси, бе почти заловен в последвалото преследване. Той бе взривен в последния момент вероятно от собствения му екипаж.

Дори по време на атаката някои от защитниците подозираха, че това е маневра. По-късно, разбира се, се убедиха, че е било точно така. Докато вниманието на Обсерваторията бе ангажирано от атаката, на сто мили от нея върху астероида кацнаха три кораба. От тях на летящи „космически шейни“ слязоха пирати, които с ръчни оръжия и преносими оръдия атакуваха жилищните въздушни шлюзове.

Шлюзовете бяха взривени и пирати в скафандри се втурнаха надолу по коридорите, от които излиташе въздухът. В горната част на коридорите се намираха фабрики и служби, чиито обитатели бяха евакуирани при първата тревога. Техните места бяха заети от облечени в скафандри членове на местната милиция, които се сражаваха храбро, но не бяха равностойни на професионалистите от пиратската флота

По-дълбоко, в мирните отделения на Серес, се чуваше шумът от битка с бластери. Изпращаха се повиквания за помощ. После пиратите се оттеглиха почти внезапно, както бяха дошли.

След напускането на пиратите хората на Серес преброиха своите жертви. Петнадесет обитатели на Серес бяха мъртви и много други ранени срещу петима убити пирати. Материалните щети бяха много големи.

– А един човек липсва – гневно обясняваше Конуей на Лъки, когато последният пристигна. – Само че той не е от списъка на обитателите и можем да не споменаваме името му в новините.

Лъки пристигна на Серес, превърнал се в огнище на почти истерично вълнение, когато нападението бе преминало. От цяло поколение насам, това бе първата атака срещу важен Земен център. Лъки трябваше да мине през три проверки преди да му бъде разрешено да кацне.

Той седна в служебното помещение на Съвета с Конуей и Хенри и каза с горчивина:

– И така, Хенсън си отиде! Ето за какво е било всичко.

– За стария отшелник ще кажа следното – рече Хенри. – Той беше смел. Когато пиратите проникнаха, настоя да сложи скафандър, грабна един бластер и се качи горе с милицията.

– Не сме имали недостиг на милиция – отбеляза Лъки. – Ако бе останал тук, долу, щеше да ни направи много по-голяма услуга. Как стана така, че не го спря? Как можахте да допуснем подобно нещо при създадите се обстоятелства?

Обикновено равният глас на Лъки съдържаше подтиснат гняв.

– Ние не бяхме при него – отвърна търпеливо Конуей. – Часовоят, който бяхме оставили да го пази, трябваше да се яви на служба в милицията. Хенсън настоя да се присъедини към него и часовоят реши, че по този начин ще може да изпълни едновременно и двете си задължения: да се бие с пиратите и да пази отшелника.

– Но не го е опазил.

– При тези обстоятелства едва ли може да бъде винен. Часовоят е видял последната атака на Хенсън към един пират. А следващото нещо, което разбрал, било, че не вижда повече никой около себе си и че пиратите са се оттеглили. Тялото на Хенсън не беше открито. Пиратите трябва да са го заловили жив или мъртъв.

– Сигурно – съгласи се Лъки. – А сега ми позволете да ви кажа нещо. Да ви кажа колко голяма грешка е това. Сигурен съм, че цялото нападение на Серес е било организирано просто за да заловят Хенсън.

Хенри се пресегна за лулата си.

– Знаеш ли, Хектор – обърна се той към Конуей, – почти се изкушавам да се съглася с Лъки. Атаката на Обсерваторията беше незначителна, очевидно фалшива тревога, за да изтеглят нашите защитни сили. Залвянето на Хенсън беше единственото нещо, което извършиха.

– За едно възможно изтичане на информация чрез отшелника не си струва да се рискуват тридесет кораба – изсумтя Конуей.

– Там е цялата работа, я – реагира буйно Лъки. – Точно сега може би си струва. Казах ви за астероида, на който бях. Явно беше някакъв завод. Да предположим, че пиратите почти са уточнили къде да

направят големия удар. Да предположим, че Хенсън знае точната дата, на която е насрочен ударът и също точния метод.

– Тогава защо не ни каза? – попита Конуей.

– Може би е чакал да използва това като средство, с което да откупи собствената си неприкосновеност. Никога няма да имаме шанса да обсъдим истински този въпрос с него. Хектор, трябва да признаеш, че ако наистина е притежавал тази важна информация, си е струвало да рискуват всичките си кораби. И трябва да признаеш, че Лъки вероятно е прав относно тяхната готовност за големия удар.

Лъки поглеждаше проникателно ту единия, ту другия.

– Защо казваш това, чичо Гъс? Какво се е случило?

– Кажу ми Хектор – рече Хенри.

– Защо да му казвам каквото и да било – изсумтя Конуей. – Уморен съм от неговите самостоятелни пътувания. Той ще иска да отиде на Ганимед.

– Какво става на Ганимед? – попита невъзмутимо Лъки. Доколкото му беше известно на Ганимед нямаше почти нищо интересно за когото и да е. Той беше най-голямата луна на Юпитер, но поради близостта му с него, космическите кораби маневрираха трудно, така че космическите пътувания в неговата околност бяха неизгодни.

– Кажу ми – рече отново Хенри.

– Слушай – каза Конуей. – Касае се за следното. Ние знаехме, че Хенсън е важен. Причината, поради която не го държахме под строго наблюдение и не бяхме край него, е съобщението от Съвета, пристигнало два часа преди пиратското нападение. В него се казваше, че има доказателства за кацането на сириусиански сили на Ганимед.

– Какви доказателства?

– Проникнато е било в интензивен лъч субетерни радиосигнали. Това е дълга история, но същината е, че съвсем случайно са били уловени няколко откъса от шифъра. Експертите казват, че шифърът е сириусиански и че със сигурност на Ганимед няма нищо земно, което да е в състояние да излъчи радиосигнал в един толкова интензивен лъч. Гъс и аз се канехме да вземем Хенсън и се върнем на Земята, когато пиратите ни нападناха. Това е всичко. В момента ние още смятаме да се върнем на Земята. След историята всеки момент може да избухне война.

– Разбирам – рече Лъки. – Е, преди да се върнем на Земята, има още едно нещо, което искам да проверя. Разполагаме ли с кинокадри на пиратското нападение? Предполагам, отбраната на Серес не е била така дезорганизирана, че да не направи снимки.

– Снимки бяха направени, но как очакваш да ни помогнат?

– Ще ви кажа, след като ги видим.

Мъже в униформа на флотата и пагони за висок чин прожектираха свръхсекретните кинокадри, които по-късно станаха известни в историята като „Нападението на Серес“.

– Двадесет и седем кораба са атакували Обсерваторията. Вярно ли е това? – попита Лъки.

– Вярно е – отвърна един от командирите. – Абсолютно вярно.

– Добре. Нека сега видим, дали и останалите факти, които имам, са верни. Два от корабите са били ликвидирани по време на битката, а третият при преследването. Останалите двадесет и четири кораба са избягали, но вие сте направили една или повече снимки на всеки от тях при отстъплението им.

– Ако намекувате, че някои от тях са кацнали на Серес и още се крият тук, грешите – усмихна се командирът.

– Що се отнася до тези двадесет и седем кораба, може би сте прав. Но три други кораба са били кацнали на Серес и екипажите им са атакували въздушния шлюз на Масей. Къде са тези кадри?

– За съжаление, не се сдобихме с много от тях – неохотно призна командирът. – В случая бяхме изненадани. Но имаме техни снимки при отстъплението им и ви ги показахме.

– Да, направихте го, но там имаше само два кораба. Очевидци съобщиха, че са кацнали три.

– И три са излетели и отстъпили. Има очевидци, доказващи и това.

– Но вие имате кадри само за два кораба, нали?

– Е... да.

– Благодаря ви.

– Какво ще кажеш за всичко това, Лъки? – попита Конуей, когато се върнаха в служебното помещение на Съвета.

– Мислех, че корабът на капитан Антън е интересно място. Кинокадрите доказаха, че е така.

– Къде е бил?

– Никъде. Това беше интересното. Неговият кораб е пиратския кораб, който бих могъл да позная. Въпреки това, в нападението не е взел участие кораб, който и слабо да наподобява този на Антън. Странно, защото Антън беше един от най-добрите им хора, иначе не биха го изпратили след „Атлас“. Или щеше да бъде странно, ако не се окаже, че тридесет кораба са атакували Серес, а ние сме заснели само двадесет и девет. Липсващият кораб е бил на Антън!

– Аз също бих могъл да се досетя за това – каза Конуей, – Но каква полза?

– Нападението на Обсерваторията е било маневра – отвърна Лъки. – Това сега се признава дори от корабите на защитата. Трите кораба, които нападнаха въздушния шлюз, бяха важни. А те са били под командването на Антън. Два от тях са успели да се присъединят към останалите от ескадрата при отстъплението им, маневра в маневра. Третият кораб, този на Антън, който не сме видели, е продължил изпълнението на главната си задача за деня. Той е напуснал Серес по съвсем различна траектория. Хората са го видели да се издига в космоса, но преследвайки с цялата си мощ главната част от силите на врага, изобщо не са успели да го уловят на филма.

– Искаш да кажеш, че е заминал за Ганимед – каза загрижено Конуей.

– Нали така излиза? Пиратите, колкото и добре да се организирани, не могат да нападнат сами Земята и нейните колонии. Но могат да проведат отлична диверсионна борба. Могат да задържат достатъчно земни кораби, патрулиращи по безкрайния Астероиден пояс, за да позволят на сириусианските флотилии да разбият останалите. От друга страна, Сириус не може безопасно да проведе една война на разстояние осем светлинни години от собствените си планети, ако не разчита на значителната помощ на астероидите. В края на краищата, осем светлинни години се равняват на четиридесет и пет трилиона мили. Корабът на Антън се е отправил за Ганимед, за да ги увери, че ще окажат помощ и да даде сигнал за започване на войната. Без предупреждение, разбира се.

– Ако само можем да попаднем по-скоро на базата на Ганимед – промърмори Конуей.

– Дори да знаехме за Ганимед – намеси се Хенри, – не бихме осъзнали сериозността на положението без двете пътешествия на Лъки в района на астероидите.

– Зная. Моите извинения, Лъки. Между другото, разполагаме със съвсем малко време, за да предприемем каквото и да било. Трябва мигновено да ги ударим в сърцето. Една ескадра от кораби, изпратена на ключовия астероид, за който ни каза Лъки...

– Не – възрази Лъки. – Така няма да постигнем нищо хубаво.

– Защо?

– Ние не искаме да започваме война, дори и да сме сигурни, че ще победим. Те я искат. Виж какво, чичо Хектор, пиратът Динго можеше да ме изгори още на астероида. Вместо това нареди да ме изпратят

напосоки в космоса. За момент помислих, че искат да представят смъртта ми като нещастен случай. Сега чувствавам, че намерението им е било да ядосат Съвета. Имали са намерение да разгласят факта, че са убили член на Съвета, а не да скриват това, предизвиквайки ни да атакуваме преждевременно. Една от причините за нападението на Серес може да е била застраховка с допълнителна провокация.

– А ако ние започнем война и победим?

– Тук, от тази страна на Слънцето? И да оставим Земята от другата страна, оголена от важни флотски единици? Със сириусиански кораби, чакащи на Ганимед също от другата страна на Слънцето? Аз предсказвам, че това би било една много скъпо струваща победа. Нашият най-добър изход е не да започнем война, а да я предотвратим.

– Как?

– Нищо няма да се случи, докато корабът на Антън не достигне Ганимед. Да допуснем, че го пресрещнем и предотвратим срещата.

– Пресрещането е риск със слаба надежда за успех – каза замислено Конуей.

– Освен ако не тръгна аз. „Светкавичния Стар“ е по-бърз и има по-добри ергометри от всеки друг кораб на флотата.

– Ти заминаваш? – извика Конуей.

– Няма да е безопасно да се изпращат флотски единици. Сириусианците на Ганимед ще предположат, че се готвим да ги нападнем и ще бъдат принудени да предприемат контрадействия. Това би означавало да избухне войната, която се опитваме да избегнем. „Светкавичния Стар“ ще им се види безобиден кораб. Те ще останат на мястото си.

– Ти си свръхнепърпелив, Лъки – каза Хенри. – Антън е тръгнал преди двадесет и четири часа. Дори „Светкавичния Стар“ не може да го настигне.

– Грещиш. Може. А щом веднъж ги настигне, чичо Гъс, мисля, че ще успее да принуди астероидите да се предадат. Без тях сириусианците няма да ни нападнат и война няма да има.

Те го погледнаха втренчено.

– Досега се връщах два пъти – каза сериозно Лъки.

– И все като по чудо – измърмори Конуей.

– Преди не знаех с какво се заемам. Трябваше да опипвам пътя си. Този път знам. Ще загрея „Светкавичния Стар“ и докато трае загревянето, ще направя необходимото съгласуване с обсерваторията на Серес. Вие двамата можете да се обадите по субетера на Земята. Да се свържете с Координатора за...

– Ще се погрижа за това, синко – каза Конуей. – Занимавам се с правителствени дела още отпреди да се родиш. А ти, Лъки, ще можеш ли да се погрижиш за себе си?

– Не съм ли го правил винаги, чичо Хектор? Чичо Гъс?

Той топло си взе сбогом с тях и излезе.

Бигман си тътреше печално краката в праха на Серес.

– Имам скафандър и всичко необходимо за път – каза Бигман.

– Не можеш да дойдеш, Бигман – рече Лъки. – Съжалявам.

– Защо?

– Защото ще мина напъряко, за да стигна до Ганимед.

– Е и какво? Как така напъряко?

– Ще мина през Слънцето! – усмихна се сдържано Лъки.

Той излезе на площадката и се отправи към „Светкавичния Стар“, оставайки Бигман с отворени уста.

14. ДО ГАНИМЕД ПРЕЗ СЛЪНЦЕТО

Една триизмерна карта на Слънчевата система би имала външния вид на твърде гладка плоча. В центъра беше Слънцето, доминиращият член на системата.

То наистина е доминиращ член, тъй като съдържа 99,8% от цялото вещество на Слънчевата система. С други думи, то тежи петстотин пъти повече от всичко останало в Слънчевата система, взето заедно.

Около Слънцето обикалят планетите. Всички те се въртят в почти една и съща плоскост, която се нарича еклиптика.

В пътуването от планета до планета космическите кораби обикновено следват еклиптиката. Така те са вътре в главните субетерни лъчи на междупланетната връзка и могат по най-подходящ начин да правят междинни спирания по пътя си. Понякога, когато корабът е заинтересован да пристигне по-скоро и да не позволи да бъде открит, той се отклонява от еклиптиката, особено в случаите, когато трябва да пътува към другата страна на Слънцето.

Вероятно така ще направи и корабът на Антън, помисли си Лъки. Ще се вдигне нагоре от „плоскостта“, в която бе Слънчевата система, ще опише огромна дъга или мост над Слънцето и ще слезе към „плоскостта“ от другата му страна в околностите на Ганимед. Антън сигурно беше стартирал в тази посока, защото в противен случай отбранителните сили на Серес нямаше да пропуснат да го заснемат. За хората бе станало почти втора природа да правят всички пространствени наблюдения най-напред и преди всичко по протежение на еклиптиката. Докато се сетеха да погледнат извън нея. Антън щеше да бъде твърде далеч.

Но има шанс, мислеше Лъки, Антън да не е напуснал еклиптиката за постоянно. Може би бе стартирал, сякаш е имал такова намерение, но после се е върнал в плоскостта на еклиптиката. Предимствата на такова връщане бяха големи. Астероидният пояс напълно обгръщаше Слънцето в смисъл, че астероидите бяха равномерно разпределени по целия път около него. По този начин, държейки се в района на Пояса, Антън можеше да остане сред астероидите по целия си път от сто милиона мили или около още толкова до Ганимед. Това за него би означавало сигурност, защото правителството бе почти изтеглило силите си от астероидите и освен по пътищата до четирите големи скали, негови кораби не влизаха в този район. Още повече, ако някой влезеше, Антън винаги би

имал възможност да поиска помощ от най-близката астероидна база.

Да, мислеше Лъки, Антън щеше да остане в Пояса. Отчасти защото мислеше така и отчасти защото си имаше свои собствени планове. Лъки издигна „Светкавичния Стар“ в посока дъга.

Слънцето беше ключовият ориентир за цялата Система. То бе едно непреодолимо препятствие и принуждаваше всеки построен от човека кораб да го заобикаля. За да пътува от една страна на Системата до някоя друга, всеки кораб трябваше да прави дъга с голям радиус, за да избегне Слънцето. Никой пътнически кораб не се приближаваше до него на по-малко от шестдесет милиона мили, колкото беше разстоянието от Венера до Слънцето. Дори тогава охладителните системи бяха задължителни за комфорта на пътниците.

Можеха да бъдат конструирани технически кораби за пътуване до Меркурий, чието разстояние до Слънцето варираше от четиридесет и три милиона мили в някои части от орбитата му до двадесет и осем мили в други части. Корабите трябваше да кацат на него, когато се намира в най-отдалечената част на орбитата си около Слънцето. На разстояние по-малко от тридесет милиона мили металите започваха да се топят. Понякога се строяха и още по-специализирани кораби за наблюдение на Слънцето от по-близко разстояние. Техните корпуси бяха наситени с особен вид силно електрическо поле, което индуцираше един феномен, познат като „псевдовтечняване“ на най-външния молекулярен слой. Топлинното отразяване от такъв слой беше почти пълно, така че в кораба проникваше само малка част от топлината. Отвън такива кораби приличаха на свършени огледала. Но дори така в кораба проникваше достатъчно топлина, за да вдигне температурата във вътрешността му над точката на кипене на водата на разстояние пет милиона мили от Слънцето, което представляваше най-близката записана точка на приближаване до него. Дори човешките същества да можеха да преживеят такава температура, те не биха могли да преживеят късовълновото излъчване на Слънцето, което от такова разстояние проникваше в кораба и за броеци секунди би убило всичко живо.

В настоящия момент, в който Серес беше от едната страна на Слънцето, а Земята и Юпитер почти диаметрално противоположни от другата, неблагоприятното положение на Слънцето за космическо пътешествие беше очевидно. За пътуващия в Астероидния пояс разстоянието от Серес до Ганимед беше около един милиард мили. Ако Слънцето можеше да бъде пренебрегнато и корабът да пресече пространството направо през него, разстоянието щеше да бъде само шестстотин милиона мили

или се спестяваха около четиридесет процента от пътя.

Доколкото беше възможно, Лъки възнамеряваше да направи тъкмо това. Той караше „Светкавичния Стар“ без да го жали, живеейки фактически в своите G-предпазни колани, като се хранеше и спеше в тях, чувствувайки непрекъснато натиска на ускорението. Даваше си само петнадесетминутна почивка на всеки час.

Лъки мина високо над орбитите на Марс и Земята, но там нямаше нищо за гледане дори с корабния телескоп. Земята беше от другата страна на Слънцето, а Марс бе приблизително под прав ъгъл спрямо него.

Слънцето беше вече с нормалните си размери, както се виждаше от Земята, и Лъки можеше да го наблюдава само през най-силно поляризираните екрани. Още малко и щеше да се наложи да ползва стробоскопическите приспособления.

Индикаторите за радиоактивност започнаха от време-навреме да тиктакат. От вътрешната страна на земната орбита интензивността на късовълновото излъчване достигна внушителни стойности. А след пресичане на орбитата на Венера трябваше да се вземат специални предпазни мерки, като например импрегнирани с олово полускафандри.

Самият аз, мислеше Лъки, ще трябва да измисля нещо по-добро от оловото. С приближаването до Слънцето, което смяташе да направи, оловото нямаше да върши работа. Нито каквото и да е друг материал.

За първи път от приключението му на Марс през миналата година Лъки извади от един специален джоб, прилепен към гърдите му, лекия полупрозрачен предмет, получен от марсианските енергийни същества. Той отдавна се бе отказал да размишлява върху принципа му на действие. Този предмет бе плод на наука, която се бе развивала един милион години по-дълго, отколкото науката, позната на човечеството и по съвсем чужди на него пътища. Предметът беше така неразбираем за него, както космическият кораб за пещерния човек и поради това беше невъзможно да бъде направен негов дубликат. Но той действаше! Това имаше значение!

Лъки го нахлузи на главата си. Предметът прилепна към черепа му, сякаш имаше свой собствен странен живот. Така от цялото тяло на Лъки се излъчваше светлина. Блестеше върху тялото му като хиляди звездички и по тази причина Бигман го нарече „блестящ щит“. Върху лицето и главата му щитът представляваше плътна сияеща повърхност, която скриваше напълно чертите му, но от друга страна без да пречи на светлината да достига очите.

Предметът представляваше енергиен щит, конструиран от

чуждоземните марсианци за нуждите на Лъки, т.е., той бе непроницаем за всички други форми на енергия, освен изискуемите от неговото тяло като определена интензивност на видимата светлина и определено количество топлина. Газовете преминаваха свободно през щита, така че Лъки можеше да диша. На преминаващите през него нагорещени газове той отнемаше топлината и те стигаха охладени до тялото на Лъки.

Лъки включи енергийния щит за постоянно, когато „Светкавичният Стар“ пресече орбитата на Венера все още в посока към Слънцето. Той не можеше да яде или пие, докато го носеше, но принудителните пости в краен случай нямаше да траят повече от един ден. Сега пътуваше с ужасна скорост, далеч по-голяма от всяка друга, която бе опитвал преди. В добавка към слабата тяга на хиператомните двигатели на „Светкавичния Стар“ беше невъобразимото привличане на гигантското гравитационно поле на Слънцето. Лъки пътуваше вече със скорост милиони мили в час. Той задейства електрическото поле, което правеше външната повърхност на кораба псевдотечна и докато го включваше мислено се поздрави за предвидливостта, която го бе накарала да настоява за това съоръжение при изграждането на „Светкавичния Стар“. Термодвойката, която регистрираше температурите над сто градуса, започна да показва спадане. Екраните угаснаха, когато металните щитове минаха върху дебелите им стъкла от външната страна, за да ги предпазят от повреда и размекване от топлината на Слънцето.

През времето за достигане на орбитата на Меркурий уредите, отчитащи радиацията, съвсем полудяха. Непрекъснатата тракаха. Лъки постави едната си блестяща ръка върху техните прозорчета и тракането спря. Радиацията чак до най-жестоките гама-лъчи, проникваща и изпълваща кораба, беше спряна от противодействието на нематериалното сияние, което обгръщаше тялото му.

Температурата, която бе спаднала до осемдесет градуса³, се покачваше отново въпреки огледалната повърхност на „Светкавичния Стар“. Тя мина сто и петдесетградусовата граница и продължи да се покачва. Гравитометрите показваха, че Слънцето е само на десет милиона мили от кораба.

Един плитък съд с вода, който Лъки бе поставил върху масата и чието съдържание от един час се изпаряваше, сега вече вреше с пълна сила. Температурата, регистрирана от термодвойката, достигна точката на кипене на водата – двеста и дванадесет градуса.

3. По Фаренхайт, 27 гр. по Целзий – Б.пр.

„Светкавичния Стар“, заобикаляйки Слънцето, беше вече на разстояние пет милиона мили от него. Не можеше да го доближи повече. В действителност той бе вътре в най-външната и най-разредена част на Слънчевата атмосфера – короната.

Тъй като Слънцето беше напълно в газообразно състояние (все пак по-голямата част от него беше газ, подобен на който не можеше да съществува и при най-добрите лабораторни условия на Земята), то нямаше повърхност и неговата атмосфера беше част от самото му тяло. Следователно, минавайки през короната, Лъки в известен смисъл минаваше през Слънцето, както бе казал на Бигман, че ще направи.

Обзе го любопитство. На никого досега не се бе удало да бъде така близо до Слънцето, нито може би щеше някога да се удаде отново. Разбира се, който и да бе извършил това пътуване, той не би могъл да наблюдава Слънцето с невъоръжено око. Възможното най-кратко зърване на чудовищната слънчева радиация от това разстояние означаваше мигновена смърт.

Но Лъки носеше марсианския енергиен щит. Можеше ли той да се справи със слънчевата радиация от разстояние пет милиона мили? Лъки чувстваше, че не трябва да поема риска и все пак поривът му отчаяно го влечеше. Главният екран на кораба беше съоръжен със серия стробоскопични отвори, която можеше да експонира към Слънцето едно по едно всяко от серията от шестдесет и четири отвори за по една милионна част от секундата всеки четири секунди. За окото (или за камерата) това би изглеждало като непрекъсната експлозия, но в действителност всяко стъкълце би получило една четиримилионна част от излъчваната от Слънцето радиация. Дори това изискваше специално конструирани, почти непрозрачни лещи.

Пръстите на Лъки се движеха безжалостно и почти несъзнателно по командния пулт. Той не можеше да понесе мисълта за загубване на шанса. Лъки нагласи плаката с лице към Слънцето, използвайки гравитометрите като индикатори.

После извърна глава и включи контакта. Мина една секунда, после още една. Лъки си представи как горещината върху врата му се повишава. Полуочакваше смърт от облъчване. Нищо не се случи.

Лъки бавно се обърна.

Това, което видя, се запечата в съзнанието му до края на живота му. Една ярка, нагъната и набръчкана повърхност изпълни екрана. Беше част от Слънцето. От това разстояние не би могъл да го види цялото на екрана, той знаеше. Слънцето беше двадесет пъти по-голямо, отколкото

изглеждаше от Земята и заемаше четиристотин пъти по-голяма част от небето.

Екранът улови двойка слънчеви петна, които се чернееха на яркия фон. Ослепителн обели нишки се извиваха и загубваха в тях. Имаше вземащи връх области на активност, които се движеха пред плаката и бяха видими за Лъки. Това не се дължеше на собственото въртене на Слънцето около оста му, чиято скорост дори на екватора не беше повече от хиляда и четиристотин мили в час, а по-скоро на шеметната скорост на „Светкавичния Стар“.

Докато Лъки наблюдаваше, червени езици пламтящ газ бълваха към него. Те се тъмнееха на блестящия фон и потъмняваха още повече, когато се отдалечаваха от Слънцето и се охлаждаха.

Лъки премести плаката, улавяйки част от ръба на Слънцето и сега пламтящият газ (така наречените „протуберанси“, състоящи се от гигантски кълбета водороден газ) се открояваше като тъмночервен фон на черното небе. Протуберансите бавно се разстилаха навън, изтънявайки и приемайки фантастични форми. Лъки знаеше, че всеки един от тях може да погълне дузина планети с размера на Земята и че тя може да пропадне в слънчевото петно, което видя, без дори да предизвика внушителен плясък.

С рязко движение той затвори стробоскопа. Макар и физически в безопасност, никой човек не би могъл да гледа Слънцето от такова разстояние без да бъде подтиснат от незначителността на Земята и всичко земно.

„Светкавичния Стар“ беше прелетял половината път около Слънцето и бързо минаваше орбитите на Меркурий и Венера. Сега ускорението му беше отрицателно. Носът на кораба се противопоставяше на посоката на движение, а мощните главни двигатели действаха като спирачка.

След като мина орбитата на Венера, Лъки свали щита и го прибра. Корабната охладителна система се стремеше да се освободи от излишната топлина. Водата за пиене беше все още неприятно гореща, а консервираните храни се издуваха, като течността в тях се беше превърнала в пара.

Слънцето се смаляваше. Лъки го погледна. Сега представляваше гладка пламтяща сфера. Нейните неравномерности, избилите петна и надигащи се протуберанси не можеха повече да се видят. Само короната на Слънцето, видима винаги в космоса, а само по време на затъмнения от Земята, се простираше на милиони мили във всяка посока. Лъки неволно потръпна при мисълта, че беше минал през него. Той премина в

границата на петдесетте милиона мили от Земята и през своя телескоп забеляза познатите очертания на континентите, надзъртайки през парцаливите бели маси на облачните натрупвания. Почувства пристъп на носталгия и после го обзе едно ново решение: да задържи войната далеч от заетите със своята работа милиарди човешки същества, обитаващи тази планета, дала началото на всички хора, населяващи сега обширните звездни системи на Галактиката.

После Земята също се отдалечи. С преминаването на орбитата на Марс и връщането в Астероидния пояс Лъки все още имаше за цел да достигне Юпитерианската система, тази миниатюрна слънчева система, разположена вътре в по-голямата. В центъра ѝ се намираше Юпитер, който бе по-голям от всички други планети взети заедно. Около него обикаляха четири гигантски луни. Три от тях, Йо, Европа и Калисто бяха с големина приблизително като Луната, а четвъртият, най-големият, беше много по-голям. Всъщност Ганимед бе по-голям от Меркурий и бе почти с големината на Марс. В добавка имаше дузина лунички с диаметър от няколко стотици мили до незначителни скали.

В корабния телескоп Юпитер беше едно уголемяващо се жълто кълбо, белязано със слаби оранжеви линии, една от които се издуваше и образуваше така нареченото „Голямо червено петно“. Три от главните луни, в това число Ганимед, бяха от едната страна, а четвъртата – от другата страна на Юпитер.

Сега, през по-голямата част от деня. Лъки предпазливо поддържаеше връзка с Главната служба на Съвета на Луната. Неговите ергометри опипваха космоса с „разперените си пръсти“. Лъки откриваше много кораби, но следеше само за един, с двигател сириусиански модел, който със сигурност щеше да познае още в момента на появяването му.

Лъки не го пропусна. Първите потрепвания събудиха подозрението му, когато бе на разстояние от двадесет милиона мили. Той отклони кораба в подходяща посока и характерните криви станаха по-изразителни. На разстояние сто хиляди мили телескопът го показва като бледа точка. На десет хиляди мили точката доби форма. Това бе корабът на Антън.

На разстояние хиляда мили (като се има предвид, че Ганимед бе все още на разстояние петдесет милиона мили от двата кораба) Лъки изпрати своето първо съобщение, в което искаше Антън да обърне кораба си обратно към Земята.

На разстояние сто мили Лъки получи отговора му. Това беше енергиен поток, който накара генераторите му да вият и който така разтресе „Светкавичния Стар“, сякаш се бе сблъскал с друг кораб. Това привлече

уморения поглед на Лъки. Корабът на Антън беше по-добре въоръжен, отколкото очакваше.

15. ЧАСТ ОТ ОТГОВОРА

В продължение на цял час маневрите на двата кораба бяха нерешителни. Лъки имаше по-добър и по-бърз кораб, но капитан Антън имаше екипаж. Всеки от хората му можеше да се специализира. Един да фокусира, друг да почива, трети да контролира реакторите, а самият Антън да ръководи операцията.

Лъки се опитваше да прави всичко сам едновременно и много да разчита на думите.

– Вие не можете да стигнете до Ганимед, Антън, и приятелите ви не ще посмеят да си опарят пръстите, излизайки наяве сега, преди да са разбрали какво става... С вас е свършено, Антън. Знаем всичките ви планове... Няма полза да се опитвате да изпратите съобщение на Ганимед, Антън. Заглушили сме субетера от вас до Юпитер. Нищо не може да премине... Правителствените кораби идват, Антън. Минутите ви са преброени. Не ви остава много, преди да се предадете... Откажете се, Антън. Откажете се.

И всичко това ставаше, докато „Светкавичният Стар“ се провираше през такъв съсредоточен огън, какъвто Лъки никога не бе виждал преди. Не всички удари бяха успешно избягнати. Стрелковите енергийни резервоари започнаха да показват напрежение. Лъки желаше да вярва, че корабът на Антън страда не по-малко. Самият той беше отправил няколко изстрела към него, но фактически с нито един не го улучи. Не смееше да откъсне очи от екрана. Земните кораби, които бързаха към мястото на сражението, не биха го достигнали за часове. В тези часове, ако Антън изпразнеше напълно своите енергийни резервоари, щеше да се изскубне и отправи за Ганимед, докато повреден „Светкавичния Стар“ би могъл само безрезултатно да го преследва... Или ако някоя пиратска ескадра внезапно блеснеше на екрана...

Лъки не смееше да следва по-нататък тази линия на мисълта си. Вероятно сбърка като не предостави грижата за залавянето най-напред на правителствените кораби. Не, каза си той, все още на петдесет милиона мили от Ганимед, само „Светкавичния Стар“ би могъл да залови Антън. Само с неговата скорост и още по-важно, само с неговите ергометри можеше да се постигне това. На такова разстояние от Ганимед бе безопасно да се повикат единици от флотата, които да го унищожат. По-близо до Ганимед и действието на флота нямаше да бъде безопасно.

Приемникът на Лъки, който беше включен през цялото време, внезапно оживя. Лицето на Антън, усмихващо се и безгрижно, изпълни екрана му.

– Виждам, че отново си се измъкнал от Динго.

– Отново ли? – попита Лъки. – Признавате, че е действал по заповед в дуела с ракетни пистолети.

Едно енергийно пипало към кораба на Лъки внезапно се оформи в лъч с разрушителна сила. Лъки се дръпна настрана с ускорение, което му причини болка.

– Не ме наблюдавай от твърде близо – засмя се Антън. – Ние почти те хванахме тогава с един първокачествен уред. Разбира се, че Динго е действал по заповед. Знаехме какво правим. Динго не подозираще кой си всъщност, но аз знаех. Почти от самото начало.

– Още по-зле, знанието не ти е помогнало – отвърна Лъки.

– И не помогна на Динго. Може би ще ти бъде забавно да узнаеш, че той, тъй да се каже, бе екзекутиран. Лошо е да се правят грешки. Но тук не е място за такива разговори. Упълномощен съм само да ти кажа, че това не беше нещо повече от забавление, а сега отивам...

– Никъде няма да отидете – каза Лъки.

– Ще се опитам да отида на Ганимед.

– Ще бъдете спрян.

– От правителствени кораби ли? Още не ги виждам. И нито един не ще успее да ме залови навреме.

– Аз мога да ви заловя.

– Ти ме залови, но какво можеш да ми направиш? Ако съдя по начина, по който се сражаваш, трябва да си единственият човек на борда. Ако знаех това още от началото, нямаше да се занимавам така дълго с теб. Не можеш да победиш цял екипаж.

– Мога да се блъсна във вас. Мога напълно да ви смажа.

– И себе си. Помни това.

– Няма значение.

– Моля. Говориш като космически разузнавач. Още малко и ще ми издекламираш клетвата на младия разузнавателен патрул.

– Ей, хора на борда на кораба, слушайте! – повиши глас Лъки. – Ако вашият капитан се опита да си пробие път в посока на Ганимед, аз ще се блъсна в кораба ви. Ако не се предадете, това ще бъде за вас сигурна смърт. Обещавам на всички ви, че ще ви съдим справедливо. Обещавам да бъдат взети предвид всички смекчаващи вината обстоятелства, ако ни сътрудничите. Не позволявайте на Антън да жертва живота ви

заради сириусианските си приятели.

– Продължавай да говориш, момче на правителството, продължавай да говориш – каза Антън. – Оставям ги да слушат. Знаят какъв съд ги чака и какво ще бъде взето предвид. Инжекция с ензимна отрова. – Пръстите му направиха бързите движения на човек, който вкарва игла в кожата на друг. – Това ще получат. Те не се страхуват от вас. Сбогом, момче на правителството.

Стрелките на гравитометрите на Лъки паднаха надолу, когато корабът на Антън набра скорост и изчезна. Лъки наблюдаваше екраните. Къде ли бяха правителствените кораби? По дяволите, къде ли бяха?

Той остави ускорението да нараства. Стрелките на гравитометрите отново се придвижиха нагоре.

Разстоянието между корабите намаля. Корабът на Антън увеличи скоростта си. Същото стори и „Светкавичния Стар“. Но ускорителните възможности на кораба на Лъки бяха по-големи.

Усмивката не слизаше от лицето на Антън.

– Разстояние петдесет мили – рече той. После – Четиридесет и пет. – Още една пауза. – Четиридесет. Каза ли си молитвите, момче на правителството?

Лъки не отговори. За него нямаше изход. Трябваше да се блъсне в тях. Това беше по-добро, отколкото да остави Антън да се измъкне или да позволи Земята да бъде въввлечена във война. Трябваше да спре пиратите със самоубийство, щом нямаше друг начин. Корабите бавно се приближаваха един към друг.

– Тридесет – рече лениво Антън. – Никого няма да уплашиш. Ще се изложиш като глупак. Отклони се и си иди у дома, Стар.

– Двадесет и пет – отвърна твърдо Лъки. – Имате петнадесет минути да се предадете или да умрете. – На него самия, размишляваше той, му оставаха същите петнадесет минути, за да спечели или умре.

На екрана зад лицето на Антън се появи едно друго лице. Човекът държеше пръст до бледите си стиснати устни. Клепките на Лъки може би трепнаха. Той се опита да скрие това, като погледна за миг настрана.

Двата кораба се движеха с максимално ускорение.

– Какво има, Стар? – попита Антън. – Уплаши ли се? Бие ли силно сърцето? – Очите му играеха, а устата му бе полуотворена.

Лъки внезапно разбра, че Антън се забавлява, че за него това бе само вълнуваща игра, средство за демонстриране на сила. В този момент Лъки знаеше, че Антън никога не би се предал, че по-скоро би позволил да го блъснат, отколкото да се върне. И Лъки знаеше, че няма спасение

от смъртта.

– Петнадесет мили – каза Лъки.

Зад Антън беше лицето на Хенсън. На отшелника! А в ръката му имаше нещо.

– Десет мили – каза Лъки. После – Шест минути. Ще ви блъсна. Небеса, ще ви блъсна!

Това беше бластер! Хенсън държеше бластер!

Дишането на Лъки се затрудни. Ако Антън се обърнеше...

Но Антън нямаше намерение да изпусне нито за секунда лицето на Лъки от погледа си. Той чакаше да види появата и нарастването на улахата. За Лъки това бе толкова ясно, колкото можеше да се прочете по пиратското изражение. Антън не би се обърнал и заради много по-шумно събитие от внимателното повдигане на бластер.

Антън получи изстрел в гърба. Смъртта дойде твърде внезапно, за да успее злорадата усмивка да изчезне от лицето му. И макар животът да го напусна, видът на кръвожадна радост остана. Антън падна напред върху екрана и за момент лицето му остана притиснато там, по-голямо отколкото приживе, вперило злобно мъртвите си очи в Лъки.

– Всички назад! – чу Лъки да вика Хенсън. – Да умрете ли искате? Ние се предаваме! Ела и ни вземи, Стар!

Лъки отклони с два градуса посоката на ускоряването, което бе достатъчно, за да не се блъсне.

Сега вече ергометърът му регистрира двигателите на приближаващите се правителствени кораби с по-голяма сила. Най-последно идваха.

Екраните на кораба на Антън светеха в бяло – знак, че се предават.

Беше почти аксиома флотата никога да не бъде напълно доволна, когато Научният съвет се намесва твърде много в това, което военните считаха за своя сфера на действие. Особено когато намесата беше с голям успех. Лъки бе напълно подготвен за зле скритото неодобрение на адмирала.

– Доктор Конуей обясни положението достатъчно ясно, Стар – каза той – и ние отпразнихме критични бележки относно вашите действия. Все пак трябва да се съгласите, че от известно време флотата усещаше сириусианската опасност и имаше грижливо подготвена собствена програма. Тези несъгласувани действия на Съвета могат да навредят. Можеш да споменете това на доктор Конуей. Сега Координаторът иска от мен да сътруднича на Съвета в следващите стадии от борбата срещу пиратите, но – упорстваше той – не мога да се съглася с предложението ви за забавяне на атаката срещу Ганимед. Мисля, че когато се отнася до

битка и победа, флотата е в състояние да вземе свои собствени решения.

Адмиралът минаваше петдесетте и нямаше навика да се съветва на равни начала с никой, а още повече с младеж на половината на неговите години. Четвъртитото му лице със сиви четинести мустаци ясно показваше това.

Лъки беше уморен. Сега, когато корабът на Антън беше взет на буксир, а екипажът му под стража, започваха противоречията. Все пак Лъки успя да бъде много вежлив.

– Мисля – каза той, – че ако първо прочистим астероидите, сириусяните на Ганимед ще престанат да бъдат проблем.

– Боже мой, човече, какво имате предвид под „да прочистим“. От двадесет и пет години безуспешно се опитваме да го направим. Да се прочистят астероидите е все едно да се гонят пера. Колкото до сириусянската база, ние знаем къде е и имаме точни сведения за нейната сила. – Той кратко се изсмя. – О, може би за Съвета е трудно да схване това, но флотата е също по петите им. Дори повече. Например, аз зная, че силата на моята команда е достатъчна, за да разбие техните сили на Ганимед. Ние сме готови за битката.

– Не се съмнявам, че сте готови и че можете да победите сириусянците. Но тези на Ганимед не са всичките. Може би сте готови за една битка, но готови ли сте за дълга и скъпоструваща война?

Адмиралът почервения.

– Бях помолен да сътруднича, но не мога да сторя това и едновременно да рискувам безопасността на Земята – каза той. – Не мога при никакви условия да дам гласа си за един план, който включва разпръскване на нашата флота сред астероидите, докато сириусянски части се намират в Слънчевата система.

– Мога ли да получа един час? – прекъсна го Лъки. – Един час, за да говоря с Хенсън, пленника от Серес, който бях довел там с този кораб точно преди вие да се качите на него, сър?

– Какво ще ни помогне това?

– Бихте ли ми дали един час, за да ви покажа?

Адмиралът стисна устни.

– Един час може да ни струва скъпо, дори много скъпо... Добре, започвайте, но бързо. Нека видим как ще протече той.

– Хенсън! – повика го Лъки, без да сваля спокойните си очи от адмирала.

Отшелникът влезе откъм спалното помещение. Изглеждаше уморен, но намери сили да се усмихне на Лъки. Престоят на пиратския

кораб не бе се отразил на духа му.

– Възхищавам се от кораба ви, господин Стар – каза той. – Чудесен е.

– Слушайте – намеси се адмиралът, – никакви такива. Разберете се с него, Стар. Вашият кораб няма значение.

– Това е положението, господин Хенсън – каза Лъки. – С вашата безценна помощ спряхме Антън, за което ви благодаря. Това означава отлагане на започването на военни действия със Сириус. Нуждаем се обаче от нещо повече. Трябва напълно да премахнем опасността, а както адмиралът ще ви каже, времето ни е твърде кратко.

– Как мога да помогна? – попита Хенсън.

– Като отговорите на въпросите ми.

– С удоволствие, но ви казах всичко, което знам. Съжалявам, че се оказва така малоценно.

– Все пак пиратите вярват, че можете да станете опасен за тях. Те рискуваха много, за да ви измъкнат от ръцете ни.

– Не мога да обясня това.

– Възможно е да знаете нещо без да го съзнавате. Нещо, което може да се окаже смъртоносно за тях.

– Не виждам какво.

– Е, те са ви се доверили. Според информацията, която сам ми дадохте, вие сте били богат. Човек с добри инвестиции на Земята. Разбира се, били сте много по-добре от средния отшелник. Въпреки това пиратите са се отнасяли добре с вас. Или поне не са се отнасяли зле. Те не са плякосали вещите ви. Всъщност са оставили вашия много луксозен дом на мира.

– Не забравяйте, господин Стар, че аз също съм им помагал.

– Не особено. Казахте, че сте им позволили да кацат на вашата скала. Понякога да оставят хора на нея и това е било почти всичко. Ако просто ви бяха убили, щяха да имат същата възможност. В добавка, те не би трябвало да се безпокоят, че може да станете източник на информация. Знаете, че накрая станяхте такъв.

Очите на Хенсън играеха.

– Все пак всичко беше точно така. Казах ви истината.

– Да, онова което ми казахте, беше истина. Но не цялата. Казах, че за пиратите трябва да е имало важна причина, за да ви се доверят напълно. Те трябва да са знаели, че попадането в ръцете на правителството би ви коствало живота.

– Казах ви това – отвърна любезно Хенсън.

– Казахте, че сте извършили престъпление като сте помагали на пиратите, но те са ви се доверили още когато сте пристигнали за пръв път, преди да започнете да им помагате. В противен случай, като начало биха ви убили. Сега ме оставете да се досетя. Аз бих казал, че някога, преди да станете отшелник, самият вие сте били пират, Хенсън, и че Антън и хора като него са знаели това. Какво ще кажете?

Лицето на Хенсън побея.

– Какво ще кажете, Хенсън? – попита повторно Лъки.

– Имате право, господин Стар – отвърна много тихо Хенсън. – Някога бях член на екипаж на пиратски кораб. Беше много отдавна. Опитвах се да го забравя. Оттеглих се на астероидите и направих всичко, на което бях способен, за да бъда мъртъв за Земята. След време, когато в Слънчевата система се надигна нова банда пирати и ме залови, аз няхах друг избор, освен да им сътруднича. Когато вие кацнахте, открих своя първи шанс да напусна; своя първи шанс да рискувам една среща със Закона, В края на краищата, бях минали двадесет и пет години. В моя полза говореше фактът, че съм рискувал живота си, за да спася един член на Съвета. Затова така силно желях да се бия с пиратите-нашественици на Серес. Исках да добавя още една точка в моя полза. Накрая, убивайки Антън, спасих за втори път живота ви и дадох на Земята време да си поеме дъх, в което, както казахте вие, войната може да бъде предотвратена. Бях пират, господин Стар, но това свърши и мисля, че съм си платил сметката.

– Добре – съгласи се Лъки, – но не постигнахте много. Имате ли някаква информация за нас, която да не сте споменали преди?

Хенсън поклати отрицателно глава.

– Вие не ни казахте, че сте били пират.

– Наистина, но не беше ставало дума за това. Сам се досетихте, а аз не се опитах да го отрека.

– Добре. Нека видим тогава, дали можем да намерим още нещо, което не можете да отречете. Знаете, че още не сте ни казали цялата истина.

– Какво остава?

Хенсън изглеждаше изненадан.

– Фактът, че вие никога не сте преставали да бъдете пират. Фактът, че вие сте лицето, което беше споменато пред мен само веднъж и то от един от членовете на екипажа на Антън скоро след дуела ми с ракетни пистолети с Динго. Фактът, че вие сте така нареченият Шеф. Вие, господин Хенсън, сте ръководителят, „душата“ на пиратите от астероидите.

16. ЦЕЛИЯТ ОТГОВОР

Хенсън подскочи от мястото си и остана прав. Въздухът свиреше остро през полуотворените му устни.

– Велика Галактико, човече! – извика адмиралът не по-малко учуден. – Какво е това? Сериозно ли говорите?

– Седнете, Хенсън – каза Лъки – и нека опитаме докъде ще стигне търпението на другите. Изслушайте версията ми. Ако бъркам, някъде ще се появи противоречие. Всичко започна с качването на Антън на „Атлас“. Антън беше интелигентен и способен човек, макар съзнанието му да беше изкривено. Не повярва на моя разказ. Направи ми триизмерна снимка (това не би било трудно, дори без да забележа) и я изпрати на Шефа за инструкции. Шефът помисли, че ме е познал. Разбира се, Хенсън, едно от доказателствата, че вие сте Шефът, е че при срещата ни лице в лице вие ме познахте. Шефът изпрати обратно съобщение, съгласно което аз трябваше да бъда убит. За да се позабавлява, Антън ме изпрати на дуел с ракетни пистолети с Динго. На Динго бяха дадени категорични инструкции да ме убие. Антън призна това при последния ни разговор. После, когато се върнах с думата на Антън, че трябва да ми бъде даден шанс да се присъединя към организацията в случай, че остана жив, вие самият трябваше да ме поемете от него. Бях изпратен на вашата скала.

– Но това е лудост! – избухна Хенсън. – Не ви причиних никакво зло. Напротив, спасих ви. Върнах ви на Серес.

– Направихте така, но и вие дойдохте с мен. Идеята да се вмъкна в пиратската организация и да събера данни отвътре беше моя. На вас ви хрумна същата идея и вие имахте по-голям успех. Заведохте ме на Серес и сам дойдохте с мен. Научихте колко неподготвени бяхме и как подценявахме пиратската организация. Това означаваше, че можете да продължавате с пълна скорост напред. Сега нападението на Серес имаше смисъл. Предполагам, че някак сте се свързали с Антън. Джобните субетерни радиостанции не са нещо неизвестно и един добър шифър би могъл да свърши работа. Вие отидохте нагоре по коридорите не за да се биете с пиратите, а за да се присъедините към тях. Те не ви убиха, те ви „заловиха“. Това беше много странно. Ако вашата история беше вярна, вие би трябвало да сте за тях опасен източник на информация. Щяха да ви убият в момента, в който попаднете в обсега им. Вместо това те не ви

сториха нищо. Нещо повече, качиха ви на флагманския кораб на Антън и ви взеха със себе си на път за Ганимед. Дори не бяхте под наблюдение. Вие имахте пълната възможност, да се промъкнете тихо зад Антън и да го убиете.

– Но аз го убих – извика Хенсън. – Защо, в името на Земята, бих го убил, ако бях този, които казвате че съм?

– Защото Антън беше маниак. Беше готов по-скоро да ме остави да се блъсна в него, отколкото да отстъпи или загуби. Вие имахте по-големи планове и нямате намерение да умрете, за да удовлетворите неговата суета. Знаехте, че дори да попречим на Антън да установи контакт с Ганимед, това щеше да означава само отлагане. Защото, атакувайки по-късно Ганимед, щяхме да предизвикаме война. Тогава, продължавайки ролята си на отшелник, щяхте да намерите случай да избягате и да приемете истинската си самоличност. Какво беше животът на Антън и загубването на един кораб в сравнение с всичко това?

– Какво доказателство има тук? Само догадки и нищо повече! Къде е доказателството?

Адмиралът, който през цялото време поглеждаше ту единия, ту другия, се размърда.

– Слушайте, Стар, този човек е мой. Каквато и истина да крие, ние ще я научим.

– Не бързайте, адмирале. Моят час не е свършил... Догадки ли, Хенсън? Нека продължим. Опитах се да се върна на вашата скала, Хенсън, но вие нямате координатите ѝ, което беше странно въпреки усърдните ви обяснения. Аз изчислих една координатна мрежа от траекторията, по която се движихме от вашата скала до Серес и се оказа, че тя би трябвало да се намира в Забранената зона, където никакъв астероид не може да попадне по естествен път.

– Е? Какво? – попита адмиралът.

– Искам да кажа, че една скала не е необходимо да се движи по орбитата си, ако е достатъчно малка. Това може да бъде направено с помощта на хиператомни двигатели и може да се отклони от своята орбита подобно на космически кораб. Как иначе можете да обясните наличието на астероид в Забранената зона?

– Казаното не означава направено – възрази бурно Хенсън. – Не зная защо приписвате това на мен, Стар. Изпитвате ли ме? Или пък е номер?

– Не е номер, господин Хенсън – отвърна Лъки. – Върнах се на вашата скала. Не мислех, че ще я преместите така далеч. Астероид, който

може да се мести, има определени предимства. Няма значение колко пъти е откриван, колко пъти са отбелязвани координатите му и изчислявана орбитата. Наблюдатели или преследвачи, всички могат да бъдат заблудени посредством отклонение от орбитата. От друга страна, един движещ се астероид поема определени рискове. Ако се случи някой да го наблюдава през това време с телескоп, би се запитал, защо този астероид е излязъл от еклиптиката и е влязъл в Забранената зона? Или, ако е бил достатъчно близо, защо този астероид изпуска нажежени газове от единия си край? Предполагам, че вече веднъж сте се придвижили, за да пресрещнете кораба на Антън, така че да ме оставят на вашата скала. Бях сигурен, че няма да се отдалечите така скоро след това. Но вероятно ще отидете достатъчно далече, за да се приближите с маскировъчна цел до най-близката група астероиди. И така, аз се върнах и потърсих най-близкия астероид, отговарящ по големина и форма на вашия и го намерих. Открих един астероид, който в действителност беше едновременно база, завод и склад и на него чух звука от гигантски хиператомни двигатели, напълно способни да го придвижват в космоса. Доставка от Сириус, предполагам.

– Но това не е била моята скала – възрази Хенсън.

– Така ли? Открих Динго да чака на нея. Той се похвали, че не било необходимо да ме проследява, знаел накъде съм се насочил. Единственото място, за което знаеше, че съм се отправил, бе вашата скала. Оттук си извадих заключение, че в единия край на една и съща скала е вашата квартира, а в другия – пиратската база.

– Не, не! – извика Хенсън. – Оставям тази работа на адмирала. Има хиляди астероиди с големина и форма като моя и не се чувствам отговорен за случайна забележка, направена от пират.

– Има и друго доказателство, което може да ви прозвучи по-убедително – каза Лъки. – На пиратската база между две издатини на скалата имаше долина; една долина, пълна с използвани консервни кутии.

– Използувани консервни кутии! – извика адмиралът. – Какво общо има това, за Бога, Стар?

– Хенсън е изхвърлял използваните консервни кутии в една долина на своята собствена скала. Той каза, че не харесвал скалата му да бъде съпътствувана от нейния собствен боклук. Наистина, вероятно не е искал боклукът да е наблизо до неговата скала и да я издава. Видях долината с консервните кутии, когато напуснах скалата. Видях консервните кутии отново, когато наближих пиратската база. Поради тази причина избрах за изследване този астероид, а не друг. Погледнете този човек,

адмирале, и ми кажете дали можете да се съмнявате, че съм разкрил истината.

Лицето на Хенсън бе изкривено от ярост. Той не беше същият човек. Всички черти на благосклонност бяха изчезнали.

– Добре. Какво от това? Какво искате?

– Искам да се свържете с Ганимед. Сигурен съм, че сте водили предварителни преговори с тях. Те ще ви познаят. Кажете им, че астероидите са се предали на Земята и че ще воюват с нас срещу Сириус, ако е необходимо.

– Защо пък аз? – засмя се Хенсън. – Вие заловихте мен, но не сте заловили астероидите. Не можете да ги прочистите.

– Можем, ако заловим вашата скала. На нея има всички необходими записи, нали?

– Опитайте и ги намерете – отвърна Хенсън с дрезгав глас. – Опитайте се да я намерите в една гора от скали. Вие сам казахте, че тя може да се движи.

– Ще бъде лесно да се намери – каза Лъки – по долината с консервните кутии, нали знаете.

– Давайте. Разглеждайте всяка скала, докато намерите долината. Търсенето ще ви отнеме милион години.

– Не. Само около един ден. Когато напуснах пиратската база, направих достатъчно дълга пауза, за да обгоря с топлинен лъч долината с консервните кутии. Стопих ги и ги оставих да замръзнат отново в неравен ъгловат лист блестящ метал. Там няма атмосфера, за да ръждяса, така че повърхността на скалата е станала също като тази на постове от метално фолио, използвани при дуелите с ракетни пистолети. Тя улавя слънчевите лъчи и ги отразява с голяма интензивност. Обсерваторията на Серес ще трябва само да раздели небето на четири и да търси астероид около десет пъти по-ярък, отколкото би било нормално за неговите размери. Казах на астрономите да започнат търсенето още преди да напусна Серес, за да пресрещна Антън.

– Това е лъжа.

– Така ли? Дълго преди да достигна Слънцето получих съобщение по субетера, което включваше една фотография. Ето я. – Лъки я измъкна изпод покривката на бюрото. – Ярката точка със стрелката, сочеща към нея, е вашата скала.

– Мислите ли, че ще ме уплашите?

– Би трябвало. Кораби на Съвета са се приземили на нея.

– Какво? – изрева адмиралът.

– Нямаме време за губене, сър – каза Лъки. – Намерихме квартирата на Хенсън на другия край на скалата и свързващите я с пиратската база тунели. Получих по субетера някои документи, съдържащи координатите на вашите главни спомагателни бази, Хенсън и техни снимки. Автентични са, нали?

Хенсън рухна. Устата му се отвори и от нея бликнаха безнадеждни ридания.

– Разказах ви всички тези неща, Хенсън – каза Лъки, – за да ви убедя, че загубихте. Не ви остава нищо освен вашия живот. Не обещавам, но ако направите това, което ви казвам, може би накрая ще спасите само него. Свържете се с Ганимед!

Хенсън гледаше безпомощно пръстите си.

– Съветът е очистил астероидите ли? – попита с болка адмиралът. – Той е свършил работата? Без да се консултира с Адмиралтейството?

– Какво смятате да правите, Хенсън? – попита го Лъки.

– Какво значение има вече? Ще се обадя – отвърна Хенсън.

Конуей, Хенри и Бигман бяха на космодрома, за да поздравят Лъки със завръщането му на Земята. Вечеряха заедно в Стъклената стая на най-високото ниво на Планетния ресторант. През стените на помещението, направени от извити навътре еднопосочно прозрачни стъкла, те можеха да наблюдават топлите светлини на града, губещи се в равнините зад него.

– За щастие – отбеляза Хенри – Съветът успя да проникне в пиратските бази преди да разбере флотата. Военните действия нямаше да решат въпроса.

– Прав си – кимна Конуей. – Така астероидите щяха да останат свободни до следващата пиратска банда. Повечето от хората на тях не знаеха, че са били на страната на Сириус. Те бяха обикновени хора, търсещи по-добър живот от този, който бяха опитали. Мисля, че ще можем да убедим Правителството да предложи амнистия на всички с изключение на участниците в нападението, а те не бяха много.

– Всъщност – каза Лъки, – помагайки им да продължат развитието на астероидите, финансирайки разширението на фермите им за мая и снабдявайки ги с вода, въздух и енергия, ще изградим една защита за в бъдеще. Най-добрата защита срещу астероидните престъпници е мирното и перспективно астероидно общество. По този начин ще постигнем мир.

– Не се самозалъгвай – рече войнствено Бигман. – Мирът ще трае само докато Сириус се реши да опита отново.

Лъки постави ръка на малкото му намръщено лице и закачливо го побутна.

– Бигман, мисля, че съжаляваш, загдето си спестихме една хубава война. Какво става с теб? Не можеш ли да се радваш на малка почивка?

– Знаеш ли, Лъки – каза Конуей, – можеше още в началото да ни довериш повече неща.

– Искаше ми се – отвърна Лъки, – но държах сам да се разправам с Хенсън. Имам важни лични причини.

– Но кога го заподозря за пръв път, Лъки? Какво го издаде? – поиска да узнае Конуей. – Фактът, че скалата се беше бутната в Забранената зона ли?

– Това беше последното потвърждение на подозренията ми – призна Лъки, – но само час след като го срещнах, разбрах че не е просто отшелник. Оттогава насам той беше по-важен за мен от всичко друго в Галактиката.

– Би ли обяснил как стана това? – попита Конуей.

Той заби вилицата в последното парче от бифтека, лапна го и задъвка доволно.

– Хенсън позна, че съм син на Лорънс Стар – отвърна Лъки. – Той каза, че веднъж е срещнал баща ми и сигурно е било така. В края на краищата, членовете на Съвета не се ползват с публичност и е необходимо лично да го е виждал, за да се обясни фактът, че разпозна приликата с моето лице. Обаче имаше две странни гледни точки. Той виждаше най-ясно приликата, когато се гневях. Казах го. Все пак, от разказаното ми от вас, чичо Хектор и чичо Гъс, личи, че баща ми трудно се е разгневявал. Обикновено сте го наричали „Усмехнатия“. Освен това, когато Хенсън пристигна на Серес, той не позна никой от вас. Дори имената ви не му говореха нищо.

– Какво лошо има в това? – попита Хенри.

– Вие двамата сте били винаги заедно с баща ми, нали? Как Хенсън е могъл да го срещне, без да види и вас. Освен това, той е видял баща ми, когато той бил ядосан и при условия, които са запечатали лицето му така трайно в съзнанието на Хенсън, че той можа да ме познае по приликата двадесет и пет години по-късно. Тук има само едно обяснение. Баща ми е бил разделен от вас двамата единствено при своето последно пътуване за Венера, а Хенсън е участвал в убийството му. Но не е бил там като обикновен член на екипажа. Обикновените членове на екипажа

не стават достатъчно богати, за да обзаведат луксозно един астероид и да прекарат на него двадесет и пет години след прочистването на астероидите от правителството, създавайки почти от нищо една нова и по-голяма организация. Той трябва да е бил капитан на атакуващия пиратски кораб. Тогава вероятно е бил тридесетгодишен; достатъчно възрастен, за да бъде капитан.

– Велики Космос! – възкликна смутено Конуей.

– И ти не го уби? – извика възмутено Бигман.

– Как бих могъл? Имах да върша по-важни дела от разчистването на лични сметки. Да, той уби баща ми и майка ми, но аз трябваше да бъда вежлив с него. Поне за известно време.

Лъки вдигна чашката кафе до устните си и направи пауза, за да погледне отново надолу към града.

– Хенсън ще остане в затвора на Меркурий до края на живота си – каза той. – Това наистина е по-добро наказание от бързата и лесна смърт. А сириусианците напуснаха Ганимед, така че ще има мир. Това е по-добра награда за мен, отколкото десетократната му смърт и по-добър дан на почит към моите родители.

КРАЙ

© 1953 Айзък Азимов
© 1992 Григор Попхристов, превод от английски

Isaac Asimov
Lucky Starr and the Pirates of the Asteroids, 1953

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПИРАТИ ОТ АСТЕРОИДИТЕ. 1992. Изд. Атлантис, София. Романи. Превод: от англ. Григор ПОПХРИСТОВ [Space Ranger; Pirates of The Asteroids; Ocean of Venus, Isaac ASIMOV]. Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 20 000 бр. Страници: 520. Цена: 30.00 лв.

Съдържание:

Космически скитник
Пирати от астероидите
Океаните на Венера

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1111>]